

நந்திக் கலம்பகம்

1741

வித்துவான்

சோ. அருணாசல தேசிகர்

விளக்கவுரையுடன்

KMM0925

பாரி நிலையம்
59, மீனாட்சி - சென்னை-1.

முதற் பதிப்பு : ஜூலை, 1963

பதிப்புரிமை: பதிப்பகத்தார்க்கு

விலை ரூபா: 3-00

பதிப்புரை

நந்திக் கலம்பகம், சுவையான தமிழிலக்கிய நூல்களுள் ஒன்று. அதன் சுவையின் மிகுதி, பலரையும் அதனிடத்தே ஒருவகைப் பாசங்கொண்டு போற்றும் நிலையைத் தந்தது. இதனால், அதனைப்பற்றிப் பற்பல கற்பனைக் கதைகளும் பிறவும் தோன்றின. தமிழார்வத்தாற் சிறந்த நந்திமன்னனைக் கொல்லுவதற்குத் துணைநின்றநூலென்னும் பழியும்அதற்கு ஏற்பட்டது. இப்படி ஏற்பட்ட சிக்கல்களின் பிடிப்பினின்றும் நம்மை விடுவித்து, அதன் உண்மையான தமிழ் நலத்தை நாமனைவரும் உள்ளவாறே அறிந்து போற்றுவதற்காகத் திருவாளர் சோ. அருணாசல தேசிகர் அவர்கள் இந்த அரிய உரையமைப்பைச் செய்து தந்தனர். அது, இப்பொழுது வெளிவருகின்றது. தமிழன்பர்கள் ஆர்வமுடன் வரவேற்றுக் கற்று, இன்பமும் தெளிவும் கொள்வார்கள் என நம்புகின்றோம்.

பதிப்பகத்தார்

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
முன்னுரை	... 5
எடுத்தாளப்பட்ட நூல்கள்	... 10
சில குறிப்புக்கள்	... 11
பல்லவ அரசர் பரம்பரை	... 26
நூல்	... 27
அதிகமாகக் காணப்படும் செய்யுட்கள்	... 160
செய்யுள் முதற்குறிப்பு	... 179

உரையாசிரியரின்

மு ன் னு ரை

தமிழில் உள்ள சிற்றிலக்கியங்களைப் படித்தால், அவை ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு வகையில் மனத்திற்கு இன்பம் தரும். அவற்றுள்ளே, கலம்பகம் என்னும் நூல் மிகச் சிறந்தது. கலம்பகத்தில், ஒரு பாடலுக்கும் அதனை அடுத்த பாடலுக்கும் அந்தாதித் தொடர்பும் பாட்டுடைத் தலைவன் தொடர்பும் அன்றிப் பொருள்தொடர்பு இல்லை. ஆகையினால், ஒரு பாடலைப் படித்ததும், அடுத்த பாடலும் இப் பொருளைப் பற்றித்தானே சொல்லும் என்ற வெறுப்புத் தோன்றாது. இப்பாடலின் பொருள் இது; இனி அடுத்த பாடலில் என்ன பொருள் சொல்லப் படுகிறதோ அதையும் படித்துப் பார்ப்போம் என்னும் விருப்பம் எழத்தக்கதாக உள்ளது கலம்பகம். மற்றொன்று: ஒருவகைப் பாடலே தொடர்ந்து வாராமல், ஒவ்வொன்றும் தனித்தனியே வெவ்வேறு பாடல்களாகவும். வெவ்வேறு சந்தங்களாகவும், வேறு வேறு இசைகளிற் படிக்கத்தக்கனவாகவும் இருத்தலால், கலம்பகப் பாடல்கள் படிக்கப்படிக்க இனிமை தருவனவாக இருக்கும்.

உரையின் தேவை

அத் தன்மையான இலக்கியநூல் உரையோடு இருக்குமானால், அது கற்றவரே அன்றி மற்றவரும் அதன் கவிநலத்தை அறிவதற்குச் சாலவும் ஏற்றதாகும். முற்காலத்திலே தமிழின் நிலை மிக மேம்பட்டிருந்தது. பலரும் உரை இல்லாமலே நூல்களின் பொருளை அறியத் தக்கவர்களாக

இருந்தனர். ஆகையால், அக்காலத்திலே நூல்களுக்கு உரை வேண்டப்படவில்லை. இக்காலத்திலோ, தமிழ் மொழியின் நிலை மிகவும் சீர்கேடாக உள்ளது. அதனைச் செம்மைசெய்ய விரும்புவார்க்கு, இலக்கியங்களின் பொருளை அறிதற்கு உரை வேண்டுவது இன்றியமையாததாகும். முற்காலத்திலோ சிவகசிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம் போன்ற நூல்களுக்கே உரை வேண்டினர். இக்காலத்திலோ எவ்வகையான நூல்களுக்கும் உரைவேண்டும். ஆகையால் நானும் இந்த நந்திக் கலம்பகத்திற்கு உரைஎழுதும் பணியை மேற்கொண்டேன்.

எண்ணம் தோன்றும்

வெண்பாவிற் புகழேந்தி பரணிக்கோர் செயங்
கொண்டான் விருத்த மென்னும்
ஒண்பாவி லுயர்கம்பன் கோவையுலா வந்தாதிக்க
கொட்டக் கூத்தன்
கண்பாய கலம்பகத்திற் கிரட்டையார்கள் வசைபாடக்
காள மேகம்
பண்பாகப் பகர்சந்தம் படிக்காச லதொருவர்
பகரொ ணாதே.

என்னும் பிற்காலப் பாடலில், 'கலம்பகத்திற்கு இரட்டையர் சிறந்தவர்' என்று புகழ்பாடினும், இக்கலம்பகம் அவர்களது கலம்பகங்களுக்குப் பிற்பட்டதாக இல்லை. இக்கலம்பகப் பாடல்கள் ஒவ்வொன்றும் பொருட்செறிவு உள்ளனவாகவே உள்ளன. அகப்பொருள் துறைகளும் புறப் பொருள் துறைகளும் அழகுற அமைந்துள்ளன. இதனைப் படிப்பவர் நந்தியின் வெற்றியையும் கொடையையும் காணுந்தோறும், தாமும் அப்படிப்பட்ட வீரனாகவும் கொடைவள்ளலாகவும் விளங்கவேண்டுமென்ற எண்ணம் உடையவராவர்.

சிறந்த பாடல்

எடுத்துக்காட்டாக, இதில் ஒரு வீரன் பகையரசரைப் பார்த்துக்கூறும் கூற்றாக உள்ள பாடலும் (12-58), நந்தியிடத்துப் பரிசுபெற்று வந்த பாணனது இயல்பைக் கூறும் பாடலும் (23), நந்தியின் கொடைச்சிறப்பைக் கூறும்

பாடலும் (5-28), நந்தியைக் கண்ணனாகப் பாவித்துக்கூறும் பாடலும் (37), புறப்பொருளிலே மிக்க சிறப்பினவாக உள்ளன. அகப்பொருளிலே, தலைவி வாடைக்கு வருந்துவதும் (19), தலைவன் செலவழுங்கலும் (25), தொண்டை மாலையை வேண்டலும் (41), மறவன் மகண்மறுத்து மொழி தலும் (77), ஒரு மங்கையின் அழகைப்பற்றிக் கூறுதலும் (19), மகனை வெறுத்தலும் (53), நந்தியின் நீதியின் விபரீதங் கூறுதலும் (29) மிக அழகாக உள்ளன.

பின்னர் உள்ள பாடல்களில் 'முக்குடமும் கொண்டான் முறியாதோ' (2) என்பதும், பாணனைப் பழிப்பதும் (13), தலைவி சந்தனக்குழம்பை 'நெருப்பு' என்றலும் (15), புதல்வனை வெறுத்தலும் (16), தலைவன் மேகத்தோடு கூறுதலும் (17), மறமும் (கண்ணென்பதும்) மிகச் சிறந்தனவாக உள்ளன.

நந்தி இறந்தபின்பு புலவர் பாடியுள்ள பாடல் எவர் மனத்தையும் உருக்குவதாக உள்ளது.

முற்பட்ட கலம்பகம்

இப்பொழுதுள்ள கலம்பகங்களுக்குள்ளே மிகவும் காலத் தால் முற்பட்டது நந்திக் கலம்பகமே. இது கி-பி-ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் இடையிலே பாடப்பட்டது. இக் கலம்பகம் நந்திமன்னனது போர், வெற்றி, வீரம், கொடை, கல்வி முதலியவற்றைப் புகழ்ந்து கூறுகின்றது. இது சரித்திர ஆராய்ச்சிக்குப் பயன்படத்தக்கது. இது மதுரைத் தமிழ்ச் சங்கத்தாரால் 1927இல் அச்சிட்டு வெளியிடப்பட்டுள்ளது. ஆயினும், பல பாடல்களுக்குச் சரியான பாடம் இல்லை. அதனைச் சீர்செய்வதற்குச் சென்னை ஓரியண்டல் நூல் நிலையத்திலிருந்து இரண்டு ஏட்டுச் சுவடிகளும், அடையாற்றில், மகாமகோபாத்யாய டாக்டர் உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்கள் நூல்நிலையத்திலிருந்து ஓர் ஏட்டுச்சுவடியும் கிடைத்தன. அவற்றோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்ததில் பல பாடபேதங்களும் வேறு பாடல்களும் காணப்பட்டன. அந்தச் சுவடிகளின் படியே இதில் சில திருத்தங்கள் செய்யப்பட்டுள்ளன.

செவ்விய பதிப்பு

முதற்பாடலான மயங்கிசைக்கொச்சகக்கலிப்பா சரியாக இல்லை. அதில், தரவு மூன்று என்றும், தாழிசை நான்கு என்றும் பிழையாக எழுதப்பட்டிருந்தது. அதனைச் சேர்ந்த ஒரு பாடல் (பொருப்பரையன்) வேரிடத்தே எழுதப்பட்டிருந்தது. அது பொருளாலும் ஓசையாலும் தாழிசையாக இருத்தலை அறிந்து அதனை இதிற் சேர்த்துத் தரவு ஒன்று தாழிசை மூன்று என்றும், பின்னர்த் தாழிசையோடு சேர்த்து எழுதப்பட்டிருந்த அம்போதரங்கத்தைப் பிரித்துத் தாழிசை மூன்று என்றும் எழுதியிருக்கிறேன். கலம்பகம், அரசர்மேற் பாடப்படிந் தொண்ணூறு பாடல் பெறும் என்றவிதிப்படி பார்க்கின், தொடர்ச்சியாக வரும் பாடல்கள் எண்பத்தெட்டே உள்ளன. அவற்றுள்ளும் எழுபத்தாறாவது பாடலில் இரண்டு அடிகளே உள்ளன. எழுபத்தெட்டாவது பாடற்கும் அடுத்த பாடற்கும் அந்தாதித் தொடர்பு இல்லை. இந்த எண்பத்தெட்டுப் பாடல்களுக்குமேல் பல பாடல்கள் உள்ளன. அவற்றுட் சில பாடல்கள் எண்பத்தெட்டாவது பாடலோடு அந்தாதித் தொடர்பாக அடையாற்றுப் பிரதியில் எழுதப்பட்டுள்ளன. அவற்றிற்கு மேலுள்ள பாடல்கள் அந்தாதித் தொடர்பின்றி உள்ளன. இக் கலம்பகம் நூறு பாடல்களைக் கொண்டிருந்ததோ என எண்ணத்தக்கதாகவும் உள்ளது. எண்பத்தெட்டிற்கு மேல் அந்தாதித் தொடர்பாக வரும் பாடல்கள் (89) 'கண்ணென்பதும் இலையே' (90) 'மண்ணெலாம்' (91) 'காவியநந்தம்' (92) 'செய்ய கமலத்திரு' (93) 'இந்தப்புவிடில்' ஆகியன. அடையாற்றுச் சுவடியிலும், ஓரியண்டல் நூல்நிலையத்து ஏட்டுச் சுவடியிலும் 'கண்ணென்பதுமிலையே' என்ற பாடல் இருந்தது. அடையாற்றுச் சுவடியில் மட்டும், 'பருவமுகில் எழுந்து' என்பதும், 'இரும்புமுத புண்ணிற்கு' என்பதுமாகிய இரண்டு பாடல்கள் அதிகமாக இருந்தன. அவற்றையும் பின்னே சேர்த்து உரை எழுதியிருக்கிறேன். அறிஞர்கள் வேறு பிரதியோ பாடல்களுக்குச் சரியான பாடபேதமோ இருந்து அனுப்பினால் இந் நூல் மேலும் செம்மைபெறும்.

இந்நூற்கு உரை எழுதுங்காலத்து, உடனிருந்து உரை யெழுதல், பிரதிகளை ஒப்பிடல் முதலிய உதவிகளைச் செய்தவர் முத்தியாலுப்பேட்டை உயர்நிலைப்பள்ளித் தமிழாசிரியர், திருவாளர் ச. சீநிவாசன் ஆவார். அவரை நான் பல ஆண்டுகளாக அறிவேன். தருமை ஆதினத்தில் வெளியிட்ட திருக்குறளுரைக்கும் தேவாரத்திற்கும் பதிப்பாசிரியர் களோடு உடனிருந்து ஆராய்ச்சி செய்தவர் அவர். இந்த நூலின் உரைக்கும் அவர் உதவி இன்றியமையாததாக இருந்தது. அவர் செய்த உதவி என்றும் மறக்கற்பாலது அன்று.

இக் கலம்பகத்திற்கு உரை எழுதும்படி செய்து அதனை நல்ல முறையிலே அச்சிட்டு வெளியிட முன்வந்த பாரிநிலையத் தார் அவர்கட்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றியை அறிவிக் கின்றேன்.

மன்மத ஸ்ரீ ஆனி மீ 32உ }
சென்னைப் புரதை
16—7—'55

இங்ஙனம்
சோ. அருணாசல தேசிகர்

இவ்வரையில் எடுத்தாளப்பட்ட நூல்கள்

நன்னூல்	இலக்கிய வரலாறு (கா. சுப்ர
தொல்காப்பியம்	மணிய பிள்ளை)
யாப்பருங்கலக் காரிகை	தொண்டைமண்டல சதகம்
நம்பி அகப்பொருள்	சோமேசர் முதுமொழி
புறப்பொருள்வெண்பாமாலை	வெண்பா
தண்டியலங்காரம்	திருக்குறள்
ஷெ உரைப்பாடல்	நற்றிணை
பன்னிரு பாட்டியல்	பிரபுலிங்க லீலை
இலக்கணவிளக்கப்பாட்டியல்	திருச்சிற்றம்பலக் கோவை
வெண்பாப் பாட்டியல்	யார்
திருஞானசம்பந்தர்தேவாரம்	இரத்தினச் சுருக்கம்
திருநாவுக்கரசர் ,,	திருக்கமுகுக் குன்றத்து உலா
சுந்தரர் ,,	கல்லாடம்
சிவஞான சித்தியார்	மணிமேகலை
திருவாதவூர்ப் புராணம்	கலித்தொகை
திருவிளையாடற் ,,	புறநானூறு
உண்மை விளக்கம்	அகநானூறு
திருவாசகம்	இராமாயணம்
திருவாய் மொழி	திருமுருகாற்றுப்படை
பெரிய திருமொழி	கார்மண்டல சதகம்
திவாகரம்	தஞ்சைவாணன் கோவை
பெரிய புராணம்	மூத்த பிள்ளையார் இரட்டை
தனிப்பாடல்	மணி மாலை
நைடதம்	தக்கயாகப் பரணி
	சூடாமணி நிகண்டு

சில குறிப்புகள்

‘நந்தி’ என்பது ஒரு பல்லவ மன்னனின் பெயர் ‘கலம்பகம்’ என்பது ஒரு தமிழ்நூலின் பெயர். நந்திக் கலம்பகம் என்னும் தொடர் ‘நந்தியினது கலம்பகம்’ என விரியும். அது, ஆறாம் வேற்றுமைத் தொகைச் செய்யுட் கிழமை. செய்யுட் கிழமை, பாடியவனது கிழமையும், பாடப்பட்டவனது கிழமையும் என இருவகைப்படும். அவற்றுள், இது பாடப்பட்டவனது கிழமை; (கிழமை - உரிமை). இத் தொடரை, ‘நந்தியைப் புகழும் கலம்பகம்’ என விரிப்பின் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகை ஆம். ‘நந்தியின்மேற் பாடப்பட்ட கலம்பகம்’ என விரிப்பின், ஏழாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகை ஆம்.

‘கலம்பகம்’ என்பது, முதலில் மயங்கிசைக் கொச்சகக் கலிப்பாவும், பின்பு வெண்பாவும், மூன்றாவதாகக் கட்டளைக் கலித்துறையும் முதுலுறுப்பாக வரப், பின்னர் புயவகுப்பு, மதங்கியார், அம்மாளை, காலம், சம்பிரதம், காரி, தவம், குறம், மறம், பாண், களி, சித்து, இரங்கல், கைக்கிளை, தூது, வண்டு, தழை, ஊசல் என்னும் பதினெட்டு உறுப்புகளும் பயின்று வர, மடக்கு, மருட்பா, வஞ்சிப்பா, வஞ்சித்துறை, வஞ்சிவிருத்தம், அகவல், கலிப்பாவின் இனம், ஆசிரியவிருத்தம், வெண்டுறை முதலிய செய்யுட்களும், இடையிடையே வெண்பாவும் கலித்துறையும் விரவிவர, அந்தாதிக் தொடையாகப் பாடுவதாகும். இவ்வாறு, இலக்கண விளக்கப் பாட்டியலில் கூறப்பட்டுள்ளது.

ஒருபோகு வெண்பாக் கலித்துறை யுறமுன்
 வருபுய மதங்கமம் மாணை காலஞ்
 சம்பிர தங்கார் தவங்குற மறம்பாண்
 களிசித் திரங்கல் கைக்கிளை தூது
 வண்டு தழைமேற் கொண்டெழு மூசன்
 மடக்கு மருட்பா வஞ்சி விருத்தம்
 அகவல் கலியின மகவல் விருத்தம்
 வஞ்சி வஞ்சித்துறை வெண்டுறை மருவி
 இடையிடை வெண்பாக் கலித்துறை நடைபெற்று
 அந்தாதி மண்டலித் தாங்கலம் பகமே. (இல-விள. 812)

இவ்வாறே வெண்பாப் பாட்டியலிலும் கூறப்பட்டுள்ளது.

வைக்கும் புபந்தவம்வண் டம்மாணை பாண்மதங்கு
 கைக்கிளைசித் தூசல் களிமடக்கூர்—மிக்க மறம்
 காலந் தழையிரங்கல் சம்பிரதங் கார்தூது
 கோலங் கலம்பகத்தின் கூறு.

கூறு மொருபோகு வெண்பாக் கலித்துறைகள்
 மாறின் முதலுறுப்பா மன்விருத்தம்—வேறகவல்
 வஞ்சித் துறைவிருத்தம் வான்றுறைவெண் பாமருட்பா
 எஞ்சாக் கலியினங்கொண் டட்டு. (வெ.பா-செய். 10-11)

ஆனால், 'பன்னிருபாட்டியல்' என்னும் நூலில், அம்மாணை, ஊசல், களி, மறம், சித்து, காலம், மதங்கி, வண்டு, மேகம், சம்பிரதம், தவம், புறம் என்னும் பன்னிரண்டு உறுப்புகளே சொல்லப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள்ளே, புறம் என்பது மேற்கண்ட நூலில் கூறப்படாத ஒன்று.

இந்தப் பாட்டியல்களுள்ளே, காலத்தால் முற்பட்டது பன்னிரு பாட்டியல் என்று கொள்ளலாம். அவர் காலத்தில் கலம்பகம் பன்னிரண்டு உறுப்புகளோடே உள்ளது. பிற்காலத்திலே சில உறுப்புகளைச் சேர்த்துப் பாடப் பிற்காலப் பாட்டியலுடையாரும் அவற்றைக் கலம்பக உறுப்பாகக் கொண்டு குத்திரம் அமைத்தனர். இந்த நந்திக் கலம்பகம்

காலத்தான் மிக முற்பட்டது. கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் பாடப்பட்டது. ஆதலால், இக் கலம்பகத்தில், முதலுறுப்பு அல்லாமல் (1) காலம் (வாடைக் காலம்) (2) புயவகுப்பு (3) இரங்கல் (4) ஊசல் (5) கைக்கிளை (6) சம்பிரதம் (7) மதங்கியார் (8) தூது (9) மறம் (10) புறம் என்னும் பத்து உறுப்புக்களே காணப்படுகின்றன. (புறம் = புறப்பொருள்)

‘கலம்பகம்’ என்ற சொல், பலபொருட் கலப்பை உணர்த்தும். அது ‘கதம்பம்’ என்ற வடசொல்லின் திரிபு, எனக் கூறுவர். அதற்குக் “கலம்பகம் புனைந்து, அலங்கலந் தொடையல்” என்னும் செய்யுளில், கலம்பகம் என்பது பலமலர்க்கலப்பை உணர்த்துகிறது; அதுபோலப் பலவகைப் பாக்களாலாகிய நூல் என்பதற்கு அடையாளமாக இட்ட பெயர் இது” என்பர். ‘கதம்பம்’ என்பது இப்பொழுதும் உலக வழக்கில் திரியாமல் வழங்க, நூல் வழக்கில் மட்டும் திரிந்து வழங்கியது என்பது பொருந்தியதன்று. இதனைக் ‘கலம்பு, அகம்’ எனப் பிரித்துக், கலப்பு என்பது கலம்பு என மெலித்தல் விகாரம் பெற்றது என விகாரப்படுத்திப், பல உறுப்புகளுங் கலத்தலைத் தன்னிடத்தே உடையது என இலக்கணப் பொருத்தமில்லாத பொருளும் கூறுவர் சிலர். ‘மென்றெடர்க் குற்றியலுகரச் சொற்கள் வன்றெடர்க் குற்றியலுகரமாகத் திரியும்’ என்பது விதியே அன்றி, வன்றெடர்க் குற்றியலுகரச் சொல் மென்றெடர்க் குற்றியலுகரமாகத் திரிதற்கு விதி இல்லை. (கலப்பு - வன்றெடர்க் குற்றியலுகரம்.)

“மென்றெடர் மொழியுட் சிலவேற்றுமையிற்

றம்மின வன்றெட ராகா மன்னே

(நன்னூல்)

‘சிலப்பதிகாரம்’ என்ற தொடரில், சிலம்பு என்பது சிலப்பு என ஆயிற்று. இனி, இதனை மெலித்தல் விகாரமாகக் கொள்ளலாம் என்றால், விகாரங்கள் ஏதேனும் ஓர் காரணமின்றி வருவதில்லை.

தண்டையி னினக்கிளி கடவோள்
பண்டைய ளல்லள் மாஜேக் கினளே

என்னுமிடத்து, எதுகைநோக்கி மெலித்தல் விகாரம் வந்தது. அது செய்யுளிலே வரும் என்பதை விளக்கவே, செய்யுள் விகாரம் எனக் குறிப்பிட்டனர். 'கலம்பகம்' என்ற சொற்றொடரில் அவ்விகாரம் வருவதற்கு இடமே இல்லை. இனிச் 'கலப்பு=பல உறுப்புகளும் கலத்தலை, அகம்=தன்னிடத்தே யுடையது='என்றால், அது இரண்டாம் வேற்றுமைத்தொகையிலும் வேறு எந்தத் தொடரிலும் பொருந்தியதாக இல்லை. இனி, இச் சொற்களை முன்பின்னாக மாற்றி, 'அகம்=தன்னுள்ளே. கலப்பு=பல உறுப்புகளும் கலத்தலையுடையது' என்றால், கலப்பு என்பது தொழிற்பெயரே அன்றி வினைமுற்றன்று; சொற்கள் முன்பின்னாக மாறியதற்குக் காரணம் வேண்டும்.

இனிச் சிலர் 'கலம், பன்னிரண்டு மரக்கால் கொண்டது; பகம், கடவுளின் ஆறுகுணங்களைக் குறிக்கும்; ஆதலால் பன்னிரண்டும் ஆறும் பதினெட்டு என்பதைக் குறிப்பால் உணர்த்திப் பதினெட்டு உறுப்புகளையுடைய நூற்குக் காரணப்பெயராயிற்று கலம்பகம் என்பது' என்பர். அவ்வாறே பார்க்கின், பிற்காலத்தெழுந்த கலம்பகங்களில் பதினெட்டு உறுப்புகள் உள்ளன. மிகப் பழமையான நந்திக் கலம்பகத்தில் பத்து உறுப்புகளே உள்ளன. பழைய நூலான பன்னிரு பாட்டியலிலும் பன்னிரண்டு உறுப்புகளே சொல்லப்பட்டுள்ளன. பதினெட்டு உறுப்புகளைக் கொள்ளாத காலத்திலேயே 'கலம்பகம்' என்று பெயர் வழங்கிற்று என்றால், அப் பெயர் பதினெட்டு உறுப்புகளைக் குறித்தது என்றல் பொருந்தாது.

ஆயின், இதற்குப் பொருள் என்னையோ எனின், பாட்டியலில் சொல்லப்படும் நூல்களில் இஃது ஒன்றின் பெயர் மட்டுமே பொருள் எளிதில் விளங்காத நிலையில் உள்ளது; 'பலவகைப் பொருளும் பாடல்களும் கலத்தல்' என்னும் பொருளில் புலவர்கள் ஆக்கிய ஒரு திரிசொல் என இதனைக்

கொள்ளலாம். அல்லது, 'கலம் = அணிக லங்களின், பகம் = அழகு, அல்லது தொகுப்பு என்னும் பொருளில்,' இடுகுறியாக வைத்த பெயர் என்றும் கொள்ளலாம்.

கலம்பகம் தேவர்க்குப் பாடல் நூறும், அந்தணர்க்குத் தொண்ணூற்றைந்தும், அரசர்க்குத் தொண்ணூறும், மந்திரிக்கு எழுபதும், வணிகர்க்கு ஐம்பதும், வேளாளர்க்கு முப்பதும் ஆகப் பாடப்படுவது மரபு.

இந்நூல் புதுவதாகப் புனையப் படுதலால், தொல்காப்பியர் விதிப்படி, 'விருந்து' எனப்படும்.

நந்திப் பல்லவன் வரலாறு

நந்தி என்னும் மன்னவன் பல்லவர் குலத்தைச் சேர்ந்தவன். தமிழ் நாட்டிலே கி. பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டு முதல் ஒன்பதாம் நூற்றாண்டு வரையில் பல்லவர்கள் அரசாட்சி செய்தனர். பல்லவர் என்பார். 'பதினெண்குடி வேளிரின் ஒருவர்' என்று கார்மண்டல சதகம் கூறுகின்றது.

ஏயர் கடம்பர் நுளம்பர்வை தும்ப ரெழிற்கண்டகர்
சாதர் பெருங்காலர் பல்லவ ரண்டிர் சார்குந்தளர்
தாயன யாதவ ரோசனர் கூடர் சழுக்கர்பலி
வாரண மோரியர் தொண்டையர் காரளர் மண்டலமே

(செய்—28)

பல்லவர்கள் காஞ்சிபுரம் முதலிய இடங்களைத் தலைநகராகக் கொண்டு சிற்றரசர்களாகவும் பேரரசர்களாகவும் வாழ்ந்தனர். பல்லவர்கள் சமணமதத்தினராகவும், சைவமதத்தினராகவும், வைணவ மதத்தினராகவும் காணப்படுகின்றனர். திருநாவுக்கரசரைத் துன்புறுத்திய பல்லவன் சைனமதத்தினரை இடுந்து, பின்பு அந்த அடிகளால் சைவமதத்தவனான என்பது பெரிய புராணத்தில் உள்ளது. அவனது காலம் கி. பி. 625-க்குச் சிறிது முன்னும்பின்னுமாக உள்ளது. அவன் வழிவந்தவர்கள் சைனமதத்தினராகவே விளங்கினர். பரமேச்சுர விண்ணகரம் (விஷ்ணு+

நரகம்=விண்ணகரம்) என்னும் திருப்பதிக் கோயிலைக் கட்டிய பல்லவன் வைணவ மதத்தினனாக இருக்கலாம். காஞ்சிபுரத்தில் சிவபெருமானுக்குத் திருக்கோயில் கட்டிய காடவர்கோமான் (பெரிய புராணம்) சைவ மதத்தினன். நந்திப்பல்லவன் காஞ்சிபுரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்ட சைவப் பல்லவர் குலத்தினன். இவன் கி. பி. 847 முதல் 872 வரையில் அரசாட்சி செய்தான் எனச் சரித்திர ஆசிரியர்கள் கூறுகின்றனர். இவன் தமிழ்நாடு முழுவதையும் தன்னடிப் படுத்தி ஆண்டதோடு, வடநாட்டையும் ஆண்டதாக இக் கலம்பகப் பாடல்களில் காணப்படுகின்றது. கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் பல்லவர் வலிமை குறைந்தனர். பல்லவர்க்குத் திறை கட்டிய மன்னர்கள் திறை கொடுக்க மறுத்தனர். இக் கலம்பகத்தின் பன்னிரண்டாவது செய்யுளில் ஒரு படை வீரன் அரசர்களைப் பார்த்து 'இடுதிர் கொல்லோ பண்டு இறுக்கும் திறை' எனக் கூறுதலும், கி. பி. ஒன்பதாம் நூற்றாண்டின் முதற்கண்ணே இருந்த சுந்தரமூர்த்தி தமது கோயிற் பதிகத்தில், "மண்ணுலகம் காவல் பூண்ட உரிமையாற் பல்லவர்க்குத் திறைகொடா மன்ன வரை ஒறுக்கம் செய்யும், பெருமையார் புலியூர்ச் சிற்றம் பலத்தெம் பெருமானைப் பெற்றா மன்றே" எனக் கூறுதலும் அதனை விளக்கும்.

சரித்திர ஆசிரியர்கள், பாண்டி மன்னனான வரகுண பாண்டியன் பல்லவர்மேற் படையெடுத்து தந்திவர்ம பல்லவனை வென்று மீண்டுஞ் சிதம்பரக் கோயிலைப் புதுக்கிக் கோபுரமும் கட்டினான் என்பர். (சிதம்பரம் தெற்குக் கோபுரத்தில் பாண்டியனது மீன முத்திரை உள்ளது). அந்த வரகுண பாண்டியனோடு போரிட்டவன் தந்திவர்மன் என்றும், அவனது மகனே இந்த நந்திவர்மன் என்றும் சொல்கின்றனர். இவன் நந்திப் போத்தரையன் எனவும் பெயர் பெற்றான் என்பர். இவன் பெரும்படை கொண்டு எழுந்து, தெள்ளாறு என்னும் இடத்திலே முகற்கண் போர்செய்து பகைவரைத் துரத்திக் கொண்டே சென்று, வெள்ளாறு முதலிய இடங்களில் பகைவரை வென்றான். பாண்டிய

நாட்டை அடைந்து, (செய்-1) வாட்போர் செய்து பாண்டியனை வென்றான். பாண்டியனது தொண்டி நகரத்தையும் (செய்-38) கைப்பற்றினான். தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரையும் (செய்-27-42 81) வடநாட்டரசரையும் (செய் - 27) வென்றான்.

இவன் காஞ்சிபுரத்தைத் தலைநகராகக் கொண்டிருந்தான். இவன் மயிலாப்பூர் மாமல்லபுரம் என்றும் இரண்டிடங்களையும் தான் சென்று தங்குமிடமாகக் கொண்டான். ஆதலால், மல்லேவேந்தன், மயிலை காவலன் என்று அழைக்கப்பட்டான். இவனது குலம் சந்திரகுலம் என்பது (செய்-39) 'சந்திர குலப்பிரகாசன்' என்பதால் தெரிகின்றது. தொண்டை நாட்டு மன்னர்கள் போலவே பல்லவரும் தொண்டை மாலையை மேற்கொண்டனர். பல்லவர்கள் சிவபக்தியிலும் கல்வியிலும் மேம்பட்டிருந்தனர். அவ்வண்வணமே நந்தியும் கல்வியிற் சிறந்து விளங்கினான். அதனால் "தொல்லைநூல் வரம்புகண்டான் (செய்-3) எனவும், 'நூற்கடற்புலவன்' (செய்-26) எனவும் புகழப்பட்டான். நந்தி தெள்ளாற்றுப் போரை வென்றதைப் புகழ்ந்துபாடும் பெருந்தேவனார், 'நந்தியின் கல்விக்கு எதிராக ஒருவருமே இல்லை' என்கிறார்.

“வண்மையாற் கல்வியான் மாபலத்தா லாள் வினையால்
உண்மையாற் பாரா ஞுரிமையால்—திண்மையால்
தேர்வேந்தர் வானேறத் தெள்ளாற்றில் வென்றுளோ
டியார்வேந்தர் ஏற்பார் எதிர்?

என்பது, பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் பாடல். நந்தி கல்வியாளனாக, அவன் காலத்தில் பாரதம் பாடிய பெருந்தேவனார் வாழ்ந்ததால், சங்கநூல்களுக்குக் கடவுள் வாழ்த்து இப்புலவராலேயே பாடப்பட்டிருக்கலாம் என உரைப்பவரும் சிலராவர்.

நந்தி, புலவர்களுக்கு வேண்டிய பொருள்களைக் கொடுத்து வள்ளலாக விளங்கினான். நந்தியைப் பாடிய புலவர்கள், குதிரைகளைப் பெற்று யானைமீதேறிப் பிச்சக்

குடை நிழலில் வருவர் (செய்-31) எனவும், சிற்றரசர்கள் நந்திக்குத் திறையாகக் கட்டிய யானையையும் குதிரையையும் இரவலர் பெற்றனர் எனவும், அவனைப் பாடிய பாணன் யானையின்மேல் பட்டாடையணிந்து வந்தான் எனவும் இந்நூலாசிரியர் கூறுகின்றார். மேலும், 'தன்னை வணங்காத மன்னரது நாட்டைக் கைப்பற்றித் தன்னை வணங்கிய மன்னவர்க்குக் கொடுத்தான்' என ஐந்தாவது செய்யுள் கூறுகின்றது. கொடைச் சிறப்புக் கருதி நந்தியைக் கடைவள்ளலுள் ஒருவனான பாரியாகக் (81) கூறினர் புலவர்.

நந்தியின் யானைக்கு, 'ஐராவதம்' என்று பெயர். அவன் அந்த யானைமீது ஏறிவருதலை விரும்பினான். அதனால் அவனது கால்களில் யானையின் பிடர்பட்ட தழும்பு இருந்தது. (செய்-37) அவன் யானைமேல் ஏறி வெற்றிவிழாக் கொண்டாடினான் (செய்-5).

நந்தியின் பாதத்தில் யானையின் பிடரிபட்ட தழும்பும் அதன் கீழே அரசர்கள் முடிகள்பட்ட தழும்பும் (செய். 37) இருந்தன என்பதால், அவனை மற்ற அரசர்கள் வணங்கினர் என்பதும் புலனாகின்றது. அவன் நீதி தவறிய அரசரது நாட்டைக் கைப்பற்றிச் செங்கோல் செலுத்தினான் (செய். 42.) எனவும் சொல்லப்பட்டுள்ளது.

நந்தியின் கஞ்சுகமணிந்த வெற்றிக்கோலத்தை, 'வீர தீரன் நல் விறலவிர் கஞ்சுகன்' என்று புகழ்ந்து கூறினர். அவனது கொடி விடைக்கொடி; அவனது முத்திரை விடை முத்திரை. சிவபக்தனாதலால் விடைக்கொடியையும் விடை முத்திரையும் கொண்டான். அவனது பறைக்குக் கடுவாய் என்பது பெயர். பல்லவர்கள் இந்தக் கடுவாய்ப் பறையை உடையவராக இருந்தனர் என்பது, இந்த நூலாலும் பெரிய திருமொழியாலும் தெரிகின்றது. பெரிய திருமொழியிலே திருமங்கை ஆழ்வார், 'கறையுடை வாண்மற மன்னர் கெடக் கடல்போன் முழங்கு கடுவாய்ப் பறையுடைப் பல்லவர் கோன் பணிந்த பரமேச்சுர விண்ணகர மதுவே' எனக் கூறுதல் அதனை விளக்குகின்றது. நந்தியின் காலத்திலே வானநூலை ஆராய்பவர் இருந்தனர். அது, 'காலவினை வாணர்

யயில் காவிரி நன்னாடா (செய். 57)' என்பதால் தெரிகின்றது. நந்தி, காஞ்சியில் 'அரசர்புகும் வளவு கண்டான்' என்பதால், புதிதாக அரண்மனை கட்டினான். அவனது அரண்மனையின் முற்றத்திலே அரசர் காத்துக் கொண்டிருந்தனர். அவனுக்குத் தமிழ்நாட்டு மன்னர்களும் வடநாட்டரசரும் திறை தந்தனர் (செய். 27—42—81). அவன் 'குமரிக்கொண்கன், கங்கை மன்னன், காவிரி வளநாடன்' எனப் புகழப் பட்டான். அவன் 'காடவர்க்குத் தமையன்' (செய். 29). அவனைப் புலவர் பலவிடங்களில் திருமாலாகவே பாவித்துக் கூறினர். நந்தி சிவபக்தன்; அவன் 'பிறைதவழ் செஞ்சடைப் பிறங்கல் நாரணன்; அறைகழல் முடித்தவன்; அவனி நாரணன்'' என்பதில், பிறையை அணிந்து கைலாயத்திலிருக்கும் சிவபெருமானது திருவடியைத் திருமுடியிற் கொண்டவன் எனவும், பின்னர் உள்ள பாடல்களில் 'சிவனை முழுது மறவாத சிந்தையான்' எனவும் புலவர் புகழ்கின்றார்.

நந்தி, தெள்ளாறு, வெள்ளாறு, பழையாறு, கடம்பூர், வெறியலூர், அஞ்சி, தொண்டி, பாண்டிநாடு, குருக்கோட்டை முதலிய இடங்களில் போர்செய்து பகைவரை வென்றான். அவனது தம்பியர்கள் அவனைக் கொல்வதற்கு அல்லது வெல்வதற்குச் சூழ்ச்சி செய்தனர் எனவும், நந்தி அவர்கள் எண்ணம் பழுதாக அவர்களை வென்றான் எனவும், என்பத்தோராவது செய்யுளால் தெரிகின்றது.

கலம்பகத்தின் நூலாசிரியர் வரலாறு

இந்த நந்திக் கலம்பகத்தை இயற்றிய ஆசிரியரின் ஊர் பெயர் குலம் முதலியன விளங்கவில்லை. இக் கலம்பகத்தால் அவரது கல்வித்திறமை மட்டுமே நன்கு விளங்குகின்றது. அவரது செய்யுட்கள் நல்ல சந்த அமைப்போடும் பொருள் அமைதியோடும் உள்ளன. அவர் மயங்கிசைக் கொச்சகக் கலிப்பா, நேரிசை வெண்பா, இணைக்குற ளாசிரியப்பா, கட்டளைக் கலித்துறை, கலிவிருத்தம், வஞ்சிவிருத்தம், வஞ்சித்துறை, கலிநிலைத்துறை, வெண்ணுறை, தரவு, கொச்சகம், -குறள்வெண் செந்துறை, அறுசீர், எழுசீர்

எண்ணீர்ச் சுழிநெடி லடி ஆசிரிய விருத்தம் ஆகிய பதினான்கு வகையான செய்யுட்களைப் பாடி இருப்பது அவரது புலமைத் திறத்தையும், செய்யுளாக்கும் திறத்தையும் காட்டுகின்றது. அவர், முதலில் மயங்கிசைக் கொச்சகத்தில் சிவபெருமான் வணக்கம் கூறிப், புறனிலை வாழ்த்தாக அரசனை வாழ்த்தியிருப்பது, அவரது சிவபக்தியைக் காட்டுகின்றது. அந்தச் செய்யுளில் சிவபெருமானின் பராக்கிரமத்தையும் அருட்செயலையும் காட்டும் பல வரலாறுகள் கூறப்பட்டுள்ளன. அவரது காலம் நந்தி மன்னனது காலம். ஆதலால் கி. பி. 847 முதல் 872-க்கு முன்பின் தொடர்ந்துள்ளது எனலாம்.

இந்தக் கலம்பகம் தோன்றிய வரலாறு

நந்தியின் சகோதரர்கள் அவனை வெல்லுவதற்குப் பலவிதமான சூழ்ச்சிகள் செய்தும் முடியாமற் போகவே, அவருள் ஒருவன், தான் நந்திமேல் நச்செழுத்தும் தீமையும் அமையப் பாடல்பாடி அவனை அழிப்பதாக எண்ணி, இக்கலம்பகத்தை இயற்றினான். (திரு கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை அவர்கள் தந்திவர்மனது தாசியின் மகனான குலமகன் தனக்கு அரசாட்சி கிடைக்காமையால் தீய - எண்ணங்கொண்டு இதனைப் பாடினான். என்று எழுதியிருக்கிறார்.) அதனை அறிந்து நந்தியின் மந்திரிகள் அந் நூலைக் கேட்கலாகா தென நந்திக்கு அறிவுறுத்தி வைத்தனர். அஃது அவ்வாறிருக்க, ஒருநாள் நந்தி அரசிருக்கையில் இருக்கும்போது, அவன் தம்பி பக்கத்துச் சுவரில் ஓர் துளைசெய்து அதன் வழியே தலையை நீட்டி, இக் கலம்பகப்பாடலில் ஒரு பாடலை நந்தி கேட்கும்படி ஒரு புலவனைக்கொண்டு பாடச் செய்தான். நந்தி அப்பாடலைக் கேட்டு அந்த ஓசையமைப்பையும் பொருளமைப்பையும் அறிந்து வியந்தான். பின்னர் ஒருநாள், நந்தி நகர் சோதனைக்காக இரவிலே வேற்று உருவோடு செல்லும்போது, ஒரு வீட்டில், தாசி ஒருத்தி இக் கலம்பகப் பாடலில் ஒன்றை வீணை இசையோடு பாடக் கேட்டுக் களிப்புற்று, மறுநாள் அந்தத் தாசியை அழைத்து முதல்

நாளிரவில் அவள் பாடிய பாடலை யார் பாடியது எனக் கேட்டான். அவள், அப்பாடல் அவளது வீட்டில் மறைந்திருக்கும் அம்மன்னனது தம்பியால் பாடப்பட்டது என்றாள். மன்னன், தான் இறப்பதே ஆனாலும் அக் கலம்பகத்தைக் கேட்டே இறக்க வேண்டும் என்று எண்ணித் தன் தம்பியான அப்புலவனை வரவழைத்து அக் கலம்பகத்தைப் படிக்கும்படி சொன்னான். பின்பு அவன் சொற்படி, அரண்மனைக்கும் சுடுகாட்டிற்குமாக இடையே தொண்ணூற்றொன்பது பந்தலிட்டு, அப்பந்தல்களுள் முதற்பந்தலிலிருந்து முதற்பாடலைப் பாடக் கேட்டான். பின்பு அதைவிட்டு எழுந்ததும், அப் பந்தல் எரிந்து விழுந்தது. அவ்வண்ணமே மற்றைய பாடல் களையும் படிக்கப்படிக்க மற்றைய பந்தல்களும் எரிந்தன. ஆயினும் நந்தி மனங் கலங்காது, கடைசிப் பாடற்கு மயானத்தில் கட்டையடுக்கச் செய்து, அதன்மீதிருந்து அதனைக் கேட்டு இறந்தான்; தம்பிக்கு அரசைக் கொடுத்தான்; இப்படித் தொண்டைமண்டல சதக உரையில் எழுதப்பட்டுள்ளது. தொண்டைமண்டலச் சதகச் செய்யுள்,

பொள்ளா நுழைவறி போய்த்தலை நீட்டும் புலவர்முன்சொல்
கள்ளாருஞ் செஞ்சொற் கலம்பகமே கொண்டு காயம்விட்ட
தெள்ளாறை நந்தி யெனுந்தொண்டை மான்கவி தீர்ப்பதற்கு
வள்வார் முரசு மதித்தாண்ட துந்தொண்டை மண்டலமே.

என்று இதனைக் கூறும்.

இவ் வரலாற்றைப் பின்பற்றிச் சிவஞான முனிவர் 'சோமேசர் முதுமொழி வெண்பாவில்'

நந்தி கலம்பகத்தால் மாண்டகதை நாடறியும்
சுந்தரஞ்சேர் தென்குளத்தார்ச் சோமேசா—சந்ததமும்
வில்லே ருழவர் பகைகொளினுங் கொள்ளற்க
சொல்லே ருழவர் பகை

எனப் பாடினார்.

இவ் வரலாறு தொன்றுதொட்டு வழங்கி வருகின்றது. இதனைக் கி. பி. 17-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்த படிக்காசுப் பந்தி—2

புலவரும், 18-ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்த சிவஞான முனிவரும் தமது பாடல்களில் அமைத்துப் பாடி இருக்கின்றனர்.

இந்நூலை ஆராய்ந்து பார்த்தால், அப்படிப்பட்ட குற்றம் எதுவும் காணப்படவில்லை. நூற்காகாத குற்றம் 'ஆநந்தம்' என்று யாப்பருங்கலவிருத்தியில் கூறப்படும். அது 'சொல்லானந்தம் பொருளானந்தம்' என இருவகைப்படும். பாட்டுடைத் தலைவனது இயற்பெயரைச் சார்ந்து அளபெடுப்பது எழுத்தானந்தம். 'நறுமாலை தாராய், திரையவோ என்னும்' என வருவது எழுத்தானந்தம். இயற்பெயர் மருங்கே மங்கல மில்லாத சொல்லைச் சேர்த்தல் சொல்லானந்தம் ஆகும். 'திரையன், எரிந்து இலங்கு வேலின் எழும்'—என்பதுபோல இது வரும். அவ்வாறுஇந்நூலில் எழுத்தானந்தமோ சொல்லானந்தமோ எதுவும் காணப்படவில்லை. சிலர், நஞ்செழுத்து அமைத்துப் பாடப்பட்டது என்பர். அ, இ, உ, எ, க, ச, த, ந, ம, வ, என்னுமிவை அமுத எழுத்துக்கள்; யா, யோ, ரா, ரோ, லா, லோ, ளா, ளோ, ய், ர், ல், ள், ஃ இவ்வெழுத்துக்களும், அளபெடையும், மக்ரக் குறுக்கமும், ஆய்தக் குறுக்கமும் நஞ்செழுத்துக்கள். இவை நூற்கு முதற்சீருக்கும் தசாங்கத் தின் அயலுக்கும் ஆகா. இவ்விதமான நஞ்செழுத்தின் அமைப்பும் இதில் காணப்படவில்லை.

'சில சொற்றொடர் கொண்டு பிழையான பொருள் தோன்றுகின்றது' என்பர், திரு பண்டித அ. கோபாலையர் அவர்கள். அவை வருமாறு:

செய். 1-மண்டலம்—மண்டு + அலம் = மண்டுகின்ற சஞ்சலம். உலகுடையான் திருமுடியும் — திரு = செல்வம், முடியும் = அழியும். திருப்பெருக வருளுக—பெருக என்பது அழிக என்னும் பொருளது; 'தாலி பெருகிற்று' என்பதுபோல.

3-முதல்வனுக்குப் பழுது கண்டாய் = தலைவனுக்குக் கேடு என்று அறிவாயாக.

11-அருளாதொழிகின்றது தொண்டை கொலோ— இது 'தொண்டை ஒழிகின்றது' எனப் பொருள் படும்.

17-நந்தி மதியிலியரசர் நின் மலரடி பணிகிலர்—இதில் நந்தி மதியிலி எனப் பிரித்து, நந்தி அறிவில்லாதவன் எனப்படும்.

18-பரவாதை நந்தி-மிக்க துன்பத்தையுடைய நந்தி.

49-புலவயந்தனிற் கரியாய் நின்ற மன்னு=இதில் 'கரி' அமங்கலப் பொருள்.

53-மனக்கினியான் = மனத்துக்கு இனிக்க மாட்டான்.

55-வடவேங்கட நாடுடை மன்னர் பிரான் = நாடு கெட்ட மன்னர் பிரான்.

60-அறம் பெருகுந் தனிச் செங்கோல்—இதில் பெருகுதல் = கெடுதல் பொருளது.

65-தென்னாடுடை மன்னன் — தென்னாடு கெட்ட மன்னன்.

இவை பொருந்துவன அல்ல. அப்படியே பிழை எனக் கொண்டாலும், இவை இழிவைத்தருமே அன்றி அரசனுக்கு அழிவைத் தாரா.

இந்தக் கலம்பகத்தின் முதலில், 'சிவபெருமானே! இந்த நந்தி மன்னவன் ஒரு பெருந் தனிக்குடை நிழலில் அரசு வீற்றிருக்க அருள் செய்வாயாக' என்னும் பாடல் கலிப்பாவின வகையில் உள்ளது. அது புறனிலை வாழ்த்து ஆகும். புறனிலை வாழ்த்தைக் கலிப்பாவினாலும் வஞ்சிப் பாவினாலும் கூறலாகாதெனத் தொல்காப்பியம் கூறுகிறது:

“வழிபடு தெய்வம் நிற்புறங் காப்பப்
பழிதீர் செல்வமொடு வழிவழி சிறந்து
பொலியின் என்னும் புறனிலை வாழ்த்தே
கலிநிலை வகையும் வஞ்சியும் பெருஅ.”

(தொல் பொ. செய், 110)

அவ் விதியை மீறி, அரசனுக்குத் தீமை பயக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தினாலோ, வேறு எக்காரணத்தாலோ, இப் புலவன் முதற்பாட்டான கலிப்பாவில் அப்பொருளை அமைத்தனன். அதனை அறிந்தே அமைச்சர்கள் அந்நூலைக் கேட்கலாகாதென அரசற்கு அறிவுறுத்தினர். ஆயினும், புலவனது

தந்திரத்தால் அப்பாடல்களில் ஒன்றைக் கேட்டபின்பு நந்தி மன்னன் அதனை முழுவதும் கேட்க விரும்பிக் கேட்டு இறந்தான் என்றுங் கொள்வார்கள்.

அறியும் செய்திகள்

இந் நந்தி மன்னன் இக் கலம்பகத்திலே, பல்லவர்கோன், அவனிநாரணன், மல்லை வேந்தன், குருக்கோட்டை வென்றான், தென்னவர்கோன், சோனாடன், தொண்டை வேந்தன் முந்நீரும் கொண்ட வேந்தர்கோன், விடேல் விடுகு, கண்டன், காவிரிநாடன், குமரிக் கொண்கன், கங்கை மணாளன், அங்கநாடன், உக்ரம கோபன், காடவர்க்கு முன் தோன்றல், சந்திரகுலப் பிரகாசன், உறந்தையர் கோன், வடநாடுடை மன்னர்பிரான், தேசபண்டாரி, என்று எல்லாம் அழைக்கப்பட்டுள்ளான்.

பல்லவர்கோன் (செய்யுள் எண்) 1-23-35-37-40-54-58-65-70

அவனிநாரணன், 14-18-22-66.

மல்லை வேந்தன், 1-9-25-34-72-75

மயிலையாளி, 1-24-51-19

குருக்கோட்டை வென்றது, 2-16-35

தென்னவர்கோன், 4

தொண்டை வேந்தன், 5-24-45-49-79

சோனாடன், 5-74

முந்நீருங் கொண்ட வேந்தர்கோன், 5

கச்சி, 8-10-22-32-50-56-78-80

விடைக்கொடி, 1-55

விடைமண்பொறி ஒலை, 11

கடுவாய்ப்பறை, 5-6-61

தொல்லைநூல் வரம்பு கண்டான், 3

நூற்கடற் புலவன், 26

நந்தி பாண்டியனை வென்றது, 4

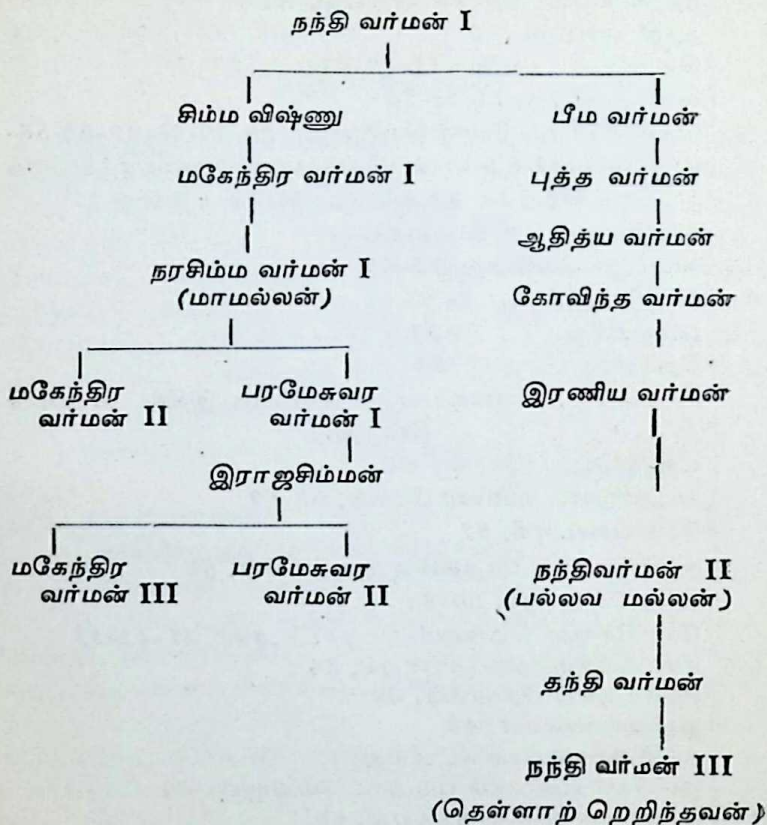
நந்தி யானையின் பெயர் ஐராவதம், 6-12-24

விறலவிர் கஞ்சுகன், 27

ஒருசொல் நடாத்தும் நந்தி, 57-61-65

- நந்தி யானைமேல் வருதல் 6-15-24-37-40-46-79
யானைப்படை, 41-54
நந்தியைப் பாரியாகக் கூறியது, 81
நந்தி கண்டன், 10
தொண்டை மாலை, 11-30-81
விடேல் விடுகு, 11-13-74
தெள்ளாற்றுப் போர் வென்றது, 28-29-39-49-52-53-
64-71-75-77-80-85-86)தெள்ளாறு-காஞ்சிபுரத்திற்குத்
தெற்கே 51 கல் தொலைவில் உள்ளது.)
வெள்ளாறு, 19-23-33-61
கடம்பூர் வென்றது, 25-80
வெறியலூர் .. 27
பழையாறு .. 31
தொண்டி .. 38
(தொண்டி, பாண்டியனது நகரமாக இதில் கூறப்படு
கின்றது.)
உறைந்தையர்கோன், 44
வடநாடுடை மன்னர் பிரான், 55-67
தேச பண்டாரி, 87
நந்தி சிவனது பாதத்தை முடித்தவன், 66
உக்ரம கோபன், 20-55
சேர சோழர் தென்னர்-வடநாட்டரசர், 27-42-31
காடவர்க்கு முன்தோன்றல், 24
சந்திரகுலப் பிரகாசன், 39
ஒழியா வண்கை, 43
நந்தி அரண்மனை கட்டியது, 47
தம்பியர் எண்ணம் பழுதாக வென்றான், 81
நாற்றிசை நாடும் நந்தியது, 63
காவிரி நாடன், 28-86
குமரிக் கொண்கன், 28
கங்கை மணுளன், 28
நந்தியை மாயனாகக் கூறுதல், 60-82
நந்தி வடவேங்கடம், 67
நந்தியின் கொடைச் சிறப்பு, 23-27-31
காலவினை வாணர், 57

பல்லவ அரசர் பரம்பரை*

* இது, ஆசிரியர் மயிலை சீனி வேங்கடசாமி அவர்களின் 'மூன்றாம் நந்தி வர்மன்' என்னும் நூலின்படி தரப்பட்டுள்ளது. இதன்படி நந்திக் கலம்பகத்தின் பாட்டுடைத் தலைவனான நந்திவர்மன், மூன்றாம் நந்திவர்மனே ஆவன். இவன் காலம் கி.பி. 847 முதல் 872 வரையில் என்பர்.

நந்திக் கலம்பகம்

[விநாயகர் வணக்கம்]

கரியின் முகவனை

அரியின் மருகனை

உருகி நினைபவர்

பெருமை பெறுவரே.

(இதன் பொருள்) கரியின் முகவனை = யானையின் முகத்தை யுடையவனும், அரியின் மருகனை = திருமாலின் மருமகனும் ஆகிய விநாயகனை, உருகி நினைபவர் = மனம் உருகி நினைக்கும் அன்பர்கள், பெருமை பெறுவர் = பெருமையை அடைவார்கள் (என்றவாறு).

நூன் முதற்கண்ணே இச்செய்யுளால் புலவர் விநாயகர் வணக்கம் கூறினார். எடுத்த காரியம் இனிதே முடிதற் பொருட்டுச் சைவசமயத்தார் வணங்கும் மரபின்படி, தாம் தொடங்கிய நூல் இனிது முடிதற் பொருட்டு முதலில் விநாயகர் வணக்கம் கூறினார்.

‘கரி’ என்பது, மங்கலப் பொருளான யானைக்குரிய பெயர்; ஆதலின், முதற் கண்ணே ‘கரியின் முகவன்’ எனத் தொடங்கினார்.

கரியின் முகவன், ஆறும் வேற்றுமைத் தொகை; ‘இன்’சாரியை. அரியின் மருகன் என்பதற்கும் அப்படியே கொள்க. முகவனை, முருகனை எனப் பெயர்தோறும் வேற்றுமை உருபு கொடுக்கப்பட்டிருப்பினும், அப் பெயர்கள் ஒருவனையே குறிப்பதால், ‘முகவனும் மருகனும் ஆகிய விநாயகனை’ எனக் கொள்க.

“ஒரு பொருண் மேற்பல பெயர்வரி னிறுதி
ஒரு வீனை கொடுப்ப தமையு மொரோ வழி”

(நன். கு. 392)

“உருபு தொடர்ந்த தடுக்கிய வேற்றுமைக் கிளவி
ஒருசொன் னடைய பொருள்சென் மருங்கே.

(தொல்-வே. மய. 12)

ஏகாரம் ஈற்றசை, தேற்றமும் ஆம்.

வேழமுகன் வரலாறு:—முன்னொரு காலத்தில் கஜமுகா
சுரன் தவஞ்செய்து, ‘தான் மனிதராலும் தேவராலும் விலங்கு
களாலும் ஆயுதங்களாலும் இறவாதிருக்கவேண்டும்’ என
வரம்பெற்றான். அவன் அவ் வரம்பெற்ற களிப்பால் தேவர்
களைத் துன்புறுத்தினான். துன்பமுற்ற தேவர்களது வேண்டு
தலால், சிவபெருமான் விநாயகக் கடவுளைத் தோற்றுவிக்க
எண்ணங்கொண்டு, சக்தியோடு ஒரு நந்தவனத்தில் வீற்றி
ருந்தார். அப்பொழுது, அங்கே ஓர் ஆண்யானை பெண்
யானையைப் புணர்தல்கண்டு, சக்தி பெண்யானை வடிவங்
கொள்ளச், சிவபெருமானும் ஆண்யானை வடிவங்கொண்டு
கூடினார். அவர்கட்கு யானைமுகமும் மனித உடலுமாக ஒரு
குழந்தை தோன்றியது. அக் குழந்தையே விநாயகக் கடவுள்.
இவ் வரலாறு திருஞான சம்பந்தர் தேவாரத்திலும் உள்ளது.

“பிடியத னுருவுமை கொளமிகு கரியது
வடிகொடு தனதடி வழிபடு மவரிடர்
கடிகுண பதிவர வருளினன் மிகுகொடை
வடிவினர் பயில்வலி வலமுறை யிறையே”

பின்னர், விநாயகக் கடவுள் கஜமுகாசுரனோடு போர்
செய்து, அவனைத் தமது கொம்பொன்றினாலே அழித்தார்.
இவ்வாறு தோன்றியதால் விநாயகர் யானை முகமுடையவர்
ஆயினார்.

சிவசக்தி, திருமாலுக்குத் தங்கைமுறை ஆதலால்,
விநாயகரை ‘அரியின் மருகன்’ என்றார்.

இச் செய்யுள் விநாயகக் கடவுளது சொருப இலக்கண
மும், அவரை வணங்குவோர் அடையும் பயனும் கூறிற்று.
அவரை வணங்கி நூலைத் தொடங்குகின்ற தாமும் பெருமை
பெறுவர் என்பது குறிப்பு.

‘கரியின் முகவன்’ என்றதால், அக் கடவுளது உடம்பு யானையின் உடம்பு அன்று என்பதும்; ‘அரியின் மருகன்’ என்றதால், அவர் சைவரே அன்றி வைணவராலும் போற்றத்தக்கவர் என்பதும்; ‘உருகிநினைபவர், பெருமை பெறுவர்’ என்றதால், அவர் அடியவர் நினைத்த அளவிலே இரங்கி அருள் செய்பவர் என்பதும், இச் செய்யுளால் அறிய நின்றன.

விநாயகரை முதலில் வணங்கிக் காரியங்களைத் தொடங்கினால், அவரது திருவருள் அவற்றை இனிது முடிக்கும்.

“திருவாக்குஞ் செய்கருமங் கைகூட்டுஞ் செஞ்சொற்
பெருவாக்கும் பீடும் பெருக்கும்-உருவாக்கும்
ஆதலால் வாளுரும் ஆனை முகத்தானைக்
காதலாற் கூப்புவர்தங் கை”

என்பது ஆன்றோர் வாக்கு.

நந்திப் பல்லவன் சைவ மதத்தினன். அதனைச் “சிவனை முழுதும் மறவாத சிந்தையான்” எனவும், “பிறைதவழ் செஞ்சடைப் பிறங்கல் நாரணன், அறைகழல் முடித்தவன்” எனவும் வரும் செய்யுட்களால் அறியலாம். ஆகையால், புலவர் முதற்கண்ணே சிவகுமரனான விநாயகர் வணக்கங்கூறினார் என்று கொள்வதே ஏற்புடைத்து.

இச் செய்யுள், சில பாடபேதத்தோடு திருமால் வணக்கமாகப் பண்டிதர் திரு அ. கோபால அய்யர் பதிப்பில் காணப்படுகின்றது. அது வருமாறு,

கரியின் முனம்வரும், அரியின் மலர்பதம்
உருகி நினைபவர், பெருமை பெறுவரே.

‘(இ-ள்) கரியின் முனம் வரும் = கஜேந்திரன் என்னும் யானைக்கு முன்னே வந்த, அரியின் மலர்பதம் = திருமாலினது மலர்ந்த திருவடிகளை, உருகி நினைபவர் = மனமுருகி எண்ணுபவர், பெருமை பெறுவர் = பெருமையடைவர் (எ-று.)

“முன் ஒரு காலத்தில் ஒரு பாண்டிய மன்னன் ஒரு முனிவரது சாபத்தால் யானையாகப் பிறந்தும், திருமலை மறவாது நாடோறும் மலர்களால் அருச்சனை செய்து கொண்

டிருந்தான். ஒரு நாள் பூசைக்கு மலர் பறிப்பதற்காக அந்த யானை ஓர் ஏரியில் இறங்கியபோது, ஒரு முதலை அதன் காலைப்பற்றி நீருக்குள்ளே இழுத்தது. அப்பொழுது யானை அஞ்சி, 'ஆதிமூலமே' எனத் தான் வழிபடுங் கடவுளை அழைத்தது. அக்குரல் கேட்குமுன்னே திருமால் அந்த யானையின் முன்னே தோன்றிச் சக்கரத்தால் முதலையைக் கொன்று யானைக்கு அருள் செய்தார். பின்பு, பாண்டியன் அந்த யானை வடிவம் நீங்கப் பெற்றான்'' என்பது இவ் வரலாறு.

மலர்பதம், வீணைத்தொகை; உவமைத் தொகையானால் மலர்ப்பதம் என்றிருத்தல் வேண்டும். 'பாதம்' என்பது 'பதம்' என ஆனது விகாரம். அரிவடசொற் றிரிபு.

இச் செய்யுள் குறளடியால் வந்த வஞ்சித்துறை. பிரதிபேதம்:-கரியினிடர் தொலைத்த, கரியின் பெருமையை.

இந்நூற்குக் குற்றங் கூறுவாரது சார்பில் பார்த்தால், முதலில் 'கரி' எனத் தொடங்கியது அமங்கலமாகும்.

வேறு பிரதிகளில் உள்ளனவாக அ. கோபாலையர் காட்டும் பாடல்களாவன சில: அவை,

(அறுசேர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்)

மும்மைப் புவனம் முழுதீன்ற முதல்வி யோடும்

விடைப்பாகன்

அம்மை தருக முத்தமென அழைப்ப வாங்கே சிறிதகன்று
தம்மின் முத்தங் கொளநோக்கிச் சற்றே நகைக்கும்

வேறுமுகன்

செம்மை முளரி மலர்த்தாளொஞ் சென்னியிசையிற்

புனைவாமே.

(இ-ள்) மும்மைப் புவனம் முழுதீன்ற=மேலுலகம் இடையுலகம் கீழுலகம் என்னும் மூன்றுவகையான உலகங் களையும் பெற்ற, முதல்வியோடும்=தலைவியார்கிய அம்மையிடத்து, விடைப்பாகன்=எருத்தை ஊர்தியாக உடைய சிவ பெருமான், அம்மை முத்தம் தருக என அழைப்ப=

அம்மையே முத்தம் தருவாயாக என்று சொல்லி அழைக்க, ஆங்கே சிறிது அகன்று = அவ்விடத்தே (அவர்களுக்கு இடையே இருந்த வேழமுகன்) சிறிது நீங்கி, தம்மின் முத்தம் கொள நோக்கி = சிவபெருமானும் அம்மையும் தங்களுக்குள்ளே ஒருவரை ஒருவர் முத்தமிட்டுக்கொள்ள அதனைப் பார்த்து, சற்றே நகைக்கும் வேழமுகன் = சிறிதே புன்னகை செய்யும் யானைமுகனது, செம்மை முளரி மலர்த்தாள் = சிவந்த தாமரை மலர்போன்ற திருவடிகளை, எம் சென்னி மிசையில் புனைவாம் = எமது தலையின்மேல் அணிந்து கொள்வாம். (எ—று).

உலகத் தோற்றத்திற்குச் சக்தியே காரணம் ஆதலினால், 'மும்மைப் புவனங்களும் ஈன்ற முதல்வி' என்றார். மூன்று உலகங்களையும், அவற்றிலுள்ள எண்ணிறந்த சராசரப் பொருள்களையும் எல்லாம் பெற்றும், அம்மை இளமை நீங்காத மங்கை ஆவாள்.

“சிவஞ் சக்தி தன்னை யீன்றும் சக்திதான் சிவத்தை
யீன்றும்
உவந்திரு வரும்புணர்ந்திங் குலகுயி ரெல்லா மீன்றும்
பவன்பிரம சாரியாகும் பான்மொழி கன்னி யாகும்
தவந்தரு ஞானத் தோர்க்கித் தன்மைதான் தெரியு
மன்றே.
(சிவ-சித்-2-சூ. 76)

ஆதலால், இறைவனும் இறைவியும் முத்தங் கொண் டனர். இறைவன் இறைவியோடும் இன்பங் கொள்ளுதல், உலகத்து உயிர்க்கு இன்பம்கொடுத்தற் பொருட்டே ஆகும்.

“போகியா யிருந்து யிர்க்குப் போகத்தைப் புரித லோரார்
யோகியாய் யோக முத்தி யுதவுத லதுவு மோரார்
(சிவ. சித். 1-சூ-50)

போகமுயிர் கட்கருளப் போகி வடிவானான்
யோக முயிர்கட் கருள யோகி வடிவானான்.

(திருவாதவூர்ப் புராணம்)

அதனை இம் மேற்கோள்களாலும் உணரலாம்.

இறைவனும் இறைவியும் இன்பக் களிப்பில் இருப்பதோடு, தாம் வணங்குதற்கு மேற்கொண்ட வேழமுகனும் இன்பவடிவமாக இருக்க விரும்பிய புலவர், 'இறைவனும் இறைவியும் முத்தங் கொள்ளுதலை நோக்கிப் புன்னகை செய்யும் வேழமுகன்' என்றார். அவ்வாறு இன்பக் களிப்பில் இருக்கும் வேழமுகன், தமக்கும் இந்நூல் இனிது முடியும்படி இன்பம் அளிப்பன் என்பது குறிப்பு.

மும்மைப் புலனம், செம்மை முளறி, பண்புத்தொகை. மலர்த்தாள், உவமைத் தொகை. முளறி, காரணப் பெயர்; முட்களின் வரியையுடையது. முளரி மலர், ஆறும் வேற்றுமைத் தொகை. தருக, வியங்கோள் வினைமுற்று. புனைவாம், தன்மைப் பன்மை வினைமுற்று. ஏகாரம், ஈற்றசை. முதல்வியோடும்-உம்மை சிறப்பு உம்மை; உருபு மயக்கம்.

இச் செய்யுள் மா, மா, காய்; மா, மா, காய் என்னும் சீரமைப்பில் வந்த அறுசீர்க் கழிநெடிலடி யாசிரிய விருத்தம்.

(நேரிசை வெண்பா)

திருவாணியைக்குருவைத் தென்முனியைப் போற்றத் தருவாணி யாண்மையிறை, சாரும்—உருவாணியைங்கரனைச் சங்கரனை யாறுமுகத் தோனுமையைப் பங்கில் வைப்பார்க் கில்லை பவம்.

(இ-ள்) திருவாணியை = அழகிய கலைமகளையும், குருவை = குருவையும், தென்முனியை = அகத்திய முனிவரையும், போற்ற = புகழ்தல் செய்ய, தருவாணி ஆண்மை இறை சாரும் = (நன்மை) தரும் வாக்கும் வீரமும் தலைமையும் உண்டாகும்; ஆணி உரு ஐங்கரனை = ஆணிப் பொன் போலும் நிறமமைந்த உருவமுடைய விநாயகனையும், சங்கரனை = சிவபெருமானையும், அறுமுகத்தோன் = ஆறுமுகங்களையுடைய முருகனையும், உமையை = உமாதேவியையும், பங்கில் வைப்பார்க்கு = தமது பங்கிலே (மனத்திலே) கொள்பவர்க்கு, பவம் இல்லை = பிறவி இல்லை ஆகும் (எ-று)

‘வாணியைப் போற்றுவாருக்கு வாக்கும், திருவைப் போற்றுவாருக்கு ஆண்மையும், அகத்திய முனிவரைப்

போற்றுவாருக்கு முதன்மையும் உண்டாகும்' என நிரணிறையாகக் கொள்ளலாம். இவற்றால் இம்மைப் பயன் கூறினார். விநாயகர் முதலியவரை மனத்தில் கொள்பவருக்குப் பிறவி அறும் என்பதனால், மறுமைப் பயன் கூறினார்.

அகத்தியர் தென்றிசையில் உள்ள பொதிய மலையில் நித்தியராக இருப்பவர். ஆதலால் தென்முனி எனப்பட்டார். விநாயகருக்கு நான்கு கைகளோடு துதிக்கையும் சேரக் கரம் ஐந்து ஆகும்; ஆதலால் ஐங்கரனார். சங்கரன், வடசொல்; சம் = சுகத்தை, கரன் = செய்பவன். 'உமா' என்னும் வட சொல்லின் ஈற்று ஆகாரம் ஐகாரமாகத் திரிந்து, 'உமை' என ஆயிற்று. சிவசக்தி இமையமலை அரசனுக்கு மகளாகப் பிறந்து தவஞ்செய்யப் போகும்போது, இந்த இளமைப் பருவத்திலே தவஞ்செய்யப் போதல், உ = வேண்டாம், மா = வேண்டாம் என்றனர்; அவையே உமா எனச்சேர்ந்து அம்மைக்குப் பெயராயின என்பர். 'இறை' என்பது 'இறைமை' எனத் தலைமைப் பண்புப் பொருளைத் தந்தது. 'ஆறுமுகத்தோனை' என்னும் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு, தொகுத்தல் என்னும் செய்யுள் விகாரத்தால் தொக்கது.

'பங்கில் வைப்பார்' என்பது, தேமாந்தண்பூ என நாலசைச்சீராக உள்ளது. 'கண்ணிய பூவினம் காய்ச்சீரணைய' (யா-கா-8) என்பதால், பொதுச்சீரான பூச்சீர் ஆனது காய்ச்சீர் நிற்குமிடத்தில் வந்தது. அதனைக் காய்ச்சீர் போலக்கொண்டு, காய்முன் நேர் வெண்சீர் வெண்டனை எனக் கொள்க. 'இல்லை பவம்' எச்சப்பெயர் வினை எய்து மீற்றினும், என்ற விதிப்படி வினைமுற்று முன்னும் எழுவாயின் பெயர் பின்னுமாக வந்தன. இவ் வெண்பா இருவிகற்பத்து ஓராசிடையிட்ட நேரிசை வெண்பா.

நூல்

(மயங்கிசைக் கொச்சகக் கலிப்பா)

மண்ட மமாய் அம்பரமாய் மாருதமாய் வார்புனலாய்
ஒன்சுடராய் ஒளியென்னும் ஒருருவ மென்றுருவம்,
மைவடிவோ வளைவடிவோ மரகதத்தின் திகழ்வடிவோ
செவ்வடிவோ பொன்வடிவோ சிவனேநின் திருமேனி.

(இது தரவு)

அருவரையி னகங்குழைய வளலம்பு தெரிந்தவுணர்
பொருமதில்க ளவையுன்றும் பொன்றுவித்த புனிதற்கும்
குருமணிசே ரணிமுறுவற் குலக்கங்கை நதிபாயத்
திருமுடியைக் கொடுத்தாற்குஞ் செம்பாகந் திறம்பிற்றே.

இலகொளிய மூவிலேவே லிறைவாநின் னியற்கயிலைக்
குலகிரியும் அருமறையுங் குளிர்விசும்பும் வறிதாக
அலைகதிர்வேற் படைநந்தி யவனிநா ராயணனின்
வுலகுடையான் திருமுடியு முள்ளமுமே யுவந்தனையே.

பொருப்பரையன் மடப்பாவை புணர்முலையின்

முகடுதைத்த

நெருப்புருவம் வெளியாக நீறணிந்த வரைமாப்ப
பகுப்புரசை மதயானைப் பல்லவர்கோ ளந்திக்குத்
திருப்பெருக வருளுகநின் செழுமலர்ச்சே வடிதொழுவே.

(இவை மூன்றும் தாழிசை)

செழுமலர் துதைதரு தெரிகளை மதனன
தெழிலுடல் பொடிபட வெரிதரு நுதலினை.

அருவரை யடியெழ முடுகிய வவுணன
தொருபது முடியிற வொருவிர னிறுவினை.

(இவை இரண்டும் அராகம்)

வீசிகையிற் கொன்றையும் வெள்ளெருக்கும்

விராய்த்தொடுத்த

வாசிகையி னுடேவெண் மதிக்கொழுந்தைச் சொருகினையே.

பாய்புலியி னுரியசைத்த பலபுள்ளிப் படிவமெலாம்

ஆயிரவாய்க் கருங்கச்சை யனலுமிழ வசைத்தனையே.

சோர்மதத்த வார்குருதி சோனை நீ ரெனத்துளிப்ப

வேர்மதத்த கரியுரிவை யேகாச மிட்டனையே.

(இவை மூன்றும் தாழிசை)

திசைநடுங்கத் தோன்றிற்று நீயுண்ட திறனஞ்சம்

உயிர்நடுங்கத் தோன்றிற்று நீயுதைத்த வெங்கூற்றம்.

(இவை நாற்சேடி இரண்டு அம்போதரங்கம்)

அனைத்துலகிற் பிறப்பு நீ, அனைத்துலகி லிறப்பு நீ,

யனைத்துலகிற் றுன்பமு நீ, அனைத்துலகி லின்பமுநீ,

வானோர்க்குத் தாதையு நீ, வந்தோர்க்குத் தந்தையு நீ

யேனோர்க்குத் தலைவனு நீ, யெவ்வுயிர்க்கு மிறைவனு நீ.

(இவை முச்சேடி எட்டு அம்போதரங்கம்)

ஊழி நீ, யுலகு நீ, யுருவு நீ, யருவு நீ,

யாழி நீ, யமுத நீ, யறமு நீ, மறமு நீ,

(இவை இருசேடி எட்டு அம்போதரங்கம்)

எனவாங்கு,

(இது தனிச்சொல்.)

ஒருபெருங் கடவுணிற் பரவுது மெங்கோள்

மல்லை வேந்தன் மயிலை காவலன்

பல்லவர் தோன்றல் பைந்தார் நந்தி

வடவரை யளவுந் தென்போதி யளவும்
விடையுடன் மங்கல விசயமு நடப்ப
வொருபெருந் தனிக்குடை நீழல்
அரசு வீற்றிருக்க வருளுக வெனவே.

(இஃது ஆசிரியச் சுரிதகம்) (1)

மண்டலமாய்.....திருமேனி.

(இ-ள்) சிவனே நின்திருமேனி=சிவபெருமானே நின்னு
டைய திருவுருவம், மண்தலம் ஆய்=இந்த நிலம் ஆகியும்,
அம்பரம் ஆய்=ஆகாயம் ஆகியும், மாருதம் ஆய்=காற்று
ஆகியும், வார் புனல் ஆய்=ஒழுகுகின்ற நீராகியும், ஒண்
சுடர் ஆய்=ஒளியுள்ள தீ ஆகியும், ஒளி என்னும் ஓர் உருவம்
என்று உருவம்=ஒளி என்று சொல்லப்படும் ஓர் உருவம் ஆக
உனது உருவம் உள்ளது. மைவடிவோ = (அவ்வடிவம்)
கருமை நிறமானதோ, வளைவடிவோ = சங்குபோன்ற
வெண்மை நிறமானதோ, மரகதத்தின் திகழ் வடிவோ=
மரகதமணியினது விளங்குகின்ற பசுமை வடிவமானதோ,
செவ்வடிவோ=செந்நிற வடிவமானதோ, பொன்வடிவோ=
பொன்னின் நிறமான மஞ்சள் வடிவமானதோ? (எவ்வண்ண
மானதோ சொல்வாயாக எ-று)

‘ஒண்சுடர் ஆய்’ என்பதற்கு, ஒளியுள்ள சூரிய சந்திரர்கள்
ஆகி எனவும் பொருள் கொள்ளலாம். பஞ்சபூதம், சூரியன்,
சந்திரன் யாகத்தலைவன் என்னும் எட்டும் சிவபெருமானது
எண்வகை வடிவம் ஆகும். அதனை,

“இயமானன் இந்திரவி எற்கால் நிலம் சலிலம்,

இசைவான் இரும்புடவி இருநான்

மயமான சுந்தரனை,”

(திருவிளையாடல்)

எனவும்,

இருநிலனாய்த் தீயாகி நீருமாகி இயமான னாயெறியுங்
காற்றுமாகி, அருநிலைய திங்களாய் ஞாயிறுகி ஆகாசமா
யட்ட மூர்த்தியாகி-(திருநாவு - தேவாரம்) எனவும் வரும்
வாக்குகளால் அறிக. சிவபெருமானது தடத்தம் சொரூபம்

என்னும் இருவகை இயல்புகளுள், இச் செய்யுளிலே அவரது தடத்த இயல்பு கூறப்பட்டது.

மண்ணிற்கு நிறம் பொன்னிறம்; நீருக்கு வெண்மை நிறம்; தீக்குச் செந்நிறம்; காற்றுக்குக் கருமை நிறம்; வானத்திற்குப் பசுமை நிறம். இறைவன் மண், நீர், காற்று, வான், என்னும் ஐம்பூதமாக இருத்தலால், அவரது வடிவமும் ஐவகை நிறத்தையும் உடையதாயிற்று. சூரியனிடத்தில் எழுவகையான நிறங்கள் இருப்பினும் அவை ஒன்றுபட்டு வெள்ளொளியாகத் தோன்றுதல்போல, இறைவனின் உருவம் ஐவகை நிறமும் உடைத்தாயினும் அவை ஒன்று சேர்ந்து ஒரே ஒளியாகத் தோன்றும் என, ஒளியுருவம் என்றார். செய்யுள் ஆதலினாலே, ஐம்பூதங்களையும் அவற்றின் நிறங்களையும் முறைபிறழ வைத்தார்: பஞ்சபூதங்களின் நிறத்தை,

பொன்பார் புனல்வெண்மை பொங்கு மனல்சிவப்பு

வண்கால் கருமைவளர் வான்துமம்—என்பார்

எழுத்து லவராயஅப் பாராதிக் கென்றும்

அழுத்தமாய் நிற்கு மது. (உண்மை விளக்கம். செய்-5)

என்னும் செய்யுளால் உணர்க. வானத்திற்கு நிறம் புகை நிறம்; அதனைப் பசுமை நிறம் என்று ஐவகை வண்ணத்திற்கு அமையக் கூறினார்.

திருமேனி மண்டலம் ஆய், முதலியவற்றில் வரும் வினையெச்சங்கள் அடுக்கிவந்து, உனது உருவம் ஆகும் என்னும் வினையைக் கொண்டு முடிந்தன. 'ஆகும்; என்னும் வினைச் சொல் தொக்கு நின்றது.

“பன்முறை யானும் வினையெஞ்சு கிளவி

சொன்முறை முடியா தடுக்குந வரினும்

முன்னது முடிய முடியுமன் பொருளே.

(தொல். வினை-36)

உருபுபல அடுக்கினும் வினைவே றடுக்கினும்

ஒருதம் மெச்சம் ஈறுற முடியும்.

(ஊன்-பொது)

வடிவோ, ஓகாரம் வினா. சிவனே, விளி வேற்றுமை. பொன், ஆகுபெயராய் நிறத்தைக் காட்டிற்று. பொன் நந்தி—3

வடிவு-பண்புத் தொகை; பொன்னின் வடிவு எனப் பொருள் கொண்டால், உவமத் தொகை. வளை, ஆகுபெயராய் அதன் நிறத்தைக் காட்டிற்று. இறைவனின் வடிவம் சுடர் ஒளி வடிவம் என்பதைச் 'சோதியே சுடரே' எனவரும் திருவாசக மும் அறிவுறுத்தும்.

இத் தரவு முதல் இரண்டடியும் ஒரெதுகை யாகவும், பின் இரண்டு அடியும் வேறு எதுகையாகவும் உள்ளது. ஆதலால், இரண்டு தரவுச் செய்யுட்கள் இருந்து, அவை சிதைந்து முதற் பாட்டில் முன்னிரண்டடியும் பின் பாட்டில் பின் இரண்டடியுமாகச் சேர்ந்திருக்கின்றனவோ என, எண்ணக் கூடியதாக இருக்கின்றது. இதனைக் கருதுதல் வேண்டும்.

அருவரையின்..... திறம்பிற்றே

(இ-ள்) அருவரையின் அகம் குழைய = அருமையான மேரு மலையின் உள்ளிடம் வருந்த (வில்லாக வளைத்து), அனல் அம்பு தெரிந்து = தீயையுடைய அம்பைத் தேர்ந்தெடுத்து, அவுணர் பொருமதில்கள் அவை மூன்றும் = அசுரர்களது போர் செய்யும் (இயல்பு அமைந்த) மூன்று கோட்டைகளையும், பொன்றுவித்த புனிதற்கும் = அழியச் செய்த தூய்மையானவரும், குலம் கங்கைநதி பாய = சிறந்த கங்கா நதிவந்து தங்க, திருமுடியைக் கொடுத்தாற்கும் = திருமுடியைத் தந்தவரும் ஆகிய சிவபெருமானுக்கும், குருமணி சேர் அணிமுறுவல் = நிறமுள்ள முத்துப்போன்ற அழகிய பற்களையுடைய அம்பிகையினாலே, செம்பாகந் திறம்பிற்று = உடம்பிலே சரிபாதி பெண்ணாக மாறிற்று. (எ-று)

இதில் கூறப்பட்ட வரலாறுகள் மூன்று. ஒன்று திரிபுரம் எரித்தது; இரண்டு சிவபெருமான் கங்கையை அணிந்தது; மூன்று சிவபெருமான் சக்திக்கு உடம்பில் பாதியைக் கொடுத்தது.

திரிபுரம் எரித்த வரலாறு : தாரகாட்சன், வித்யுன் மாலி, கமலாட்சன், என்னும் மூன்று அசுரர்கள், பொன் வெள்ளி இரும்பு என்பவற்றால் ஆகிய மூன்று கோட்டையில் வாழ்ந்தனர். அவர்கள் அந்தக் கோட்டைகளோடு பறந்து

சென்று பல இடங்களில் தங்கிப் பலருக்குத் துன்பமிழைத் தனர். அவர்களால் துன்பமுற்ற தேவர்கள், அவர்களை அழிக்கும்படி சிவபெருமானே வேண்ட, அவர் அவ்வசுரர்களோடு போர் செய்வதற்காக ஒரு தேர் அமைக்குமாறு அவர்களுக்குக் கட்டளையிட்டார். தேவர்கள் பூமியைத் தேராகவும், சூரிய சந்திரர்களைச் சக்கரமாகவும், நான்கு வேதங்களையும் நான்கு குதிரைகளாகவும் அமைத்துப் பிரம தேவனைத் தேர்ச்சாரதியாக இருக்கச் செய்தனர். பின்னர்ச் சிவபெருமான் மேருமலையை வில்லாகவும், வாசுகி என்னும் பாம்பை அதற்கு நாணாகவும், திருமலை அம்பாகவும், அக்னி தேவனை அவ்வம்பின் கூராகவும் அமைத்துக்கொண்டு, அத் திருத்தேரில் ஏறித் தேவர்கள் புடை சூழ்ந்துவரத் திரிபுரத்தை நோக்கிச் சென்றார். அதனை அறிந்த திரிபுரத்து அசுரர்கள் மூவரும் ஒன்றுசேர்ந்து வந்து எதிர்த்தனர். அப் பொழுது, தேவர்கள் தங்களது உதவியினாலேதான் சிவபெருமானால் அவ்வசுரர்களோடு எதிர்க்க முடிந்தது என எண்ணினர். அவ்வெண்ணத்தை அறிந்த சிவபெருமான் சிரித்தலும் அச் சிரிப்பினால் திரிபுரம் எரிந்தது.

சிவபெருமான் கங்கையை அணிந்த வரலாறு:—முன்னொரு காலத்திலே சிவபெருமான் திருக்கயிலாயத்தில் ஒரு பூஞ்சோலையில் வீற்றிருக்கும்போது, பார்வதி விளையாட்டாக அவரது இரு கண்களையும் மூடினாள். அதனால் உலகம் இருண்டது. தேவர்கள் முதலானோர் வருந்திச் சிவபெருமானே வேண்டினர். அவர் உலகத்திற்கு ஒளியைத் தரும் பொருட்டுத் தமது நெற்றிக்கண்ணைத் திறந்தார். அதனால் அஞ்சிய பார்வதி தன் இரு கரங்களையும் கண்களினின்றும் எடுத்தாள். நெற்றிக் கண்ணின் வெம்மையால் அக்கைகளில் உண்டான வியர்வை நீரைக் கீழே உதறினாள். அந்த நீர்த் துளிகள் பெருவெள்ளமாகப் பெருகின. அவ்வெள்ளத்தைக் கண்டு அஞ்சிய தேவர்களும் மக்களும் வேண்டச் சிவபெருமான் அவ்வெள்ளப் பெருக்கைத் தமது சடையில் அடக்கினார். பின்பு, பகீரதனது வேண்டுதலாலும் ஆகாயத்தினின்றும் இறங்கிய ஆகாய கங்கையைச் சடையில் தாங்கிச் சிறிதாக ஒழுகவிட்டார்.

சிவபெருமான் சக்திக்கு உடம்பிற் பாதி அளித்த வரலாறு:—பிருங்கி என்னும் முனிவர் நாடோறும் சிவபெருமானையே வழிபட்டு வந்தார். அவர், ஒருநாள் சிவபெருமானும் சக்தியுமாக வீற்றிருக்கையில் அவ்விருவர்க்கும் இடையே புகுந்து சிவபெருமானை மட்டும் வலஞ்செய்து சென்றார். அதுகண்டு பார்வதி வருந்திச் சிவபெருமானை நோக்கி 'நாம் இருவரும் ஒன்று என்பதை அறியாது, இப்பக்தன் இவ்வாறு செய்தானே? நாம் ஒருருவமாக இருந்தால் அவன் அவ்வாறு செய்யான்; ஆகையால், உமது உடம்பில் ஒரு பாதியை எனக்குத் தரவேண்டும்' என வேண்டிச் சிவபெருமானும் அதற்கிசைந்து தமது திருமேனியின் இடப் பாதியைக் கொடுத்தார். மறுநாள் சிவ தெரிசனத்திற்கு வந்த பிருங்கி முனிவர் அவ்வுருவத்தைப் பார்த்து என் செய்வது என எண்ணி, வண்டுருவங் கொண்டு அவ்வுடலின் நடுவே வயிற்றிற்றுளைத்துச் சிவபெருமானைமட்டும் வலமாகச் சுற்றி வந்தார். அதுகண்டு பார்வதி கோபமுற்று, முனிவரது உடம்பில் தனது பாகமான சதைப்பற்றுகளை நீக்கினாள். முனிவர், அப்பொழுதும் தளராது நின்று சிவபெருமானைப் போற்றுதலைக் கண்டு, அவர் நிலைத்து நிற்பதற்காக மூன்றாவதாக ஒரு காலையும், வேண்டிய வரங்களையும் தந்தார்.

அனல் அம்பு-அனல் = தீ; அனலையுடைய அம்பு; இரண்டனுருபும் பயனும் உடன்தொக்க தொகை. திருமாலாகிய அம்பின் முனையில் அக்னிதேவன் தங்கியிருந்ததால் அனலம்பு என்றார். குரு = நிறம்; 'குருவும் கெழுவும் நிறனாகும்மே' (தொல். சொல். கு-301) 'அணிமுறுவல்' பண்புத் தொகைப் புறத்துப் பிறந்த அன்மொழித் தொகையாய்ச், சிவசக்தியை உணர்த்திற்று.

இலகோவிய..... உவந்தனையே

(இ-ள்) இலகு ஒளிய மூவிலைவேல் இறைவா = விளங்குகின்ற ஒளியையுடைய மூன்றுஇலைவடிவமான சூலாயுதத்தை யுடைய இறைவனே, நின் இயல் கயிலைக் குலகிரியும் = உனது நல்லஇயற்கை அழகமைந்த திருக்கைலாய மலையும், அருமறையும்—அருமறையான வேதமும், குளிர் விசம்பும் = குளிர்ச்சி.

யான ஆகாயமும், வறிது ஆக = வெறிது ஆகும்படி, கதிர் அலை வேற்படை நந்தி = ஒளி வீசுகின்றன வேற்படையை யுடைய நந்தியும், அவனி நாராயணன் = இவ்வுலகில் இருக்கும் நாராயணனும், இவ் உலகு உடையான் = இந்த உலகத்தைத் தனக்குச் சொந்தமாக உடையவனும் ஆகிய நந்திப் பல்லவ மன்னனது, திருமுடியும் உள்ளமும் உவந்தனை = திருமுடியையும் அவனது மனத்தையுமே நினக்கு இருப்பிடமாக விரும்பினாய். (இஃது என்ன அதிசயமோ! எ-று.)

சிவபெருமான் இருக்குமிடம் திருக்கைலாய மலையும், வேத முடியும், ஆகாயமும் ஆதலால் அவற்றை எடுத்துக் கூறினார். நந்திப்பல்லவனது திருமுடியிலும் மனத்திலும் சிவபெருமான் விரும்பித் தங்கியதால், அந்தக் கைலாயமும் வேதமுடியும் ஆகாயமும் வறிது ஆயின என்றார்.

ஒளிய-குறிப்புப் பெயரெச்சம். 'கதிர் அலைவேல்' எனக் கூட்டுக. அரசரைக் காவற் கடவுளாகக் கூறுதல் மரபு ஆதலால், நந்தியை 'அவனி நாரணன்' என்றார். அந்த நாரணன் பாற்கடலில் துயில்பவன்; இவன் இவ்வுலகில் காணப்படுபவன்; ஆதலினால் அவனி நாரணன் என வேறு படுத்து விளக்கினார். 'திருவுடை மன்னரைக் காணில் திருமாலைக் கண்டேனே என்னும்' திருவாய்மொழிப்பாசரமும் இதனையே விளக்குகின்றது.

இச்செய்யுளால் நந்திமன்னனின் சிவபத்தி நன்கு விளங்குகின்றது.

பொருப்பரையன்..... தொழுவே

(இ-ள்) பொருப்பு அரையன் மடப்பாவை = இமய மலையரசனது இளம்பெண்ணாகிய பார்வதியினது, புணர்முலையின் முகடு உதைத்த = நெருங்கிய கொங்கைகளின் உச்சி அமுந்தியதால், நெருப்பு உருவம் வெளியாக = தனது தீவடிவம் வெளியே தோன்றும்படி, நீறு அணிந்த வரை மார்பு = திருநீற்றை அணிந்த மலைபோன்ற மார்பை யுடையவனே, புரசை பருமதயானை = சழுத்துக் கயிற்றை அணிந்த பெரிய மதயானையையுடைய, பல்லவர்கோன் நந்திக்கு = பல்லவர்க்கு

மன்னனான நந்திக்கு, நின் திருமலர் சேவடி தொழ=நினது அழகிய தாமரை மலரைப் போன்ற சிவந்த திருவடிகளை வணங்குவதற்காக, திருப்பெருக அருளுக=செல்வம் பெருகும் படி அருள் செய்வாயாக (எ-று)

சிவபெருமானது வடிவம் தீவடிவம் என்பதை,

கனத்தகத்துக் கடுஞ்சுடராய் நின்றாய் நீயே!

(திருகாவு-தேவாரம்)

பரசுபாணி புரைதீர், அனலன்மேனி

(தக்க. பரணி-நா 710)

என்னும் இவற்றால் அறியலாம், அவர் தமது திருமேனியில் நீறணிந்துள்ளார் என்பதை,

“நீறு சேர்வதோர் மேனியர்”

(திருஞா தேவாரம்)

என்னும் இதனால் அறியலாம்.

சக்தி இயமலை அரசனுக்கு மகளான வரலாறு:—இமய மலை அரசன் சிவசத்தி தனக்கு மகளாகப் பிறக்கவேண்டும் எனத் தவஞ்செய்தான். அப்படி அவன் தவஞ்செய்து கொண்டிருக்கையில், இமயமலைச் சாரலில் உள்ள ஒரு பொய்கையில் மலர்ந்த தாமரை மலர் ஒன்றின்மேல் அம்பிகை குழந்தையாக அமர்ந்திருந்தாள். இமயமலை அரசன் அக் குழந்தையைக் கண்டு எடுத்துவந்து தன் மனைவியான மேனையிடம் கொடுத்து வளர்த்தான். பின்பு அப்பெண்ணைச் சிவபெருமானுக்குத் திருமணஞ் செய்து கொடுத்தான்.

‘அரசன்’ என்பது ‘அரையன்’ என்றானது மொழியிடைப் போலி. ‘மடப்பாவை’ என்பதில், ‘மடம்’ அடைமொழி. ‘பாவை’ உவமை ஆகுபெயர். புரசை பருமதயானை எனக் கூட்டுக. பெருக, வினையெச்சம். அருளுக, வியங்கோள் வினைமுற்று.

இந்நூற்குக் குற்றங் கூறுவார், ‘திருப்பெருக’ என்பது ‘நந்தியின் செல்வம் அழிக’ என்று பொருள்தரும்; அது ‘தாலி பெருகிற்று’ என்னும் மங்கலவழக்குப் போலும் என்பர்.

செழுமலர்..... நுதலினை

(இ-ள்) செழுமலர் துதைதரு = செழித்த மலர்களாக நிறைந்த, தெறிகளை மதன்னது = ஆராய்ந்தெடுக்கப்பட்ட அம்பையுடைய மன்மதனது, எழில் உடல் பொடிபட = அழகிய உடம்பு எரிந்து சாம்பலாக, எரிதரும் நுதலினை = தீயைத் தோற்றுவித்த நெற்றிக் கண்ணை உடையாய். (எ-று)

மன்மதனுக்கு மலர்களே அம்பு ஆகும்.

சிவபெருமான் மன்மதனை எரித்த வரலாறு:

சிவபெருமான் கைலாயத்தில் கல்லால மரத்தின்கீழே சனகர் முதலிய முனிவர் நால்வர்க்கும் ஞான உபதேசம் செய்துகொண்டிருந்தார். அப்பொழுது, சக்தி இமயமலை அரசனுக்கு மகளாகப் பிறந்து சிவபெருமானை மணஞ்செய்து கொள்வதற்காகத் தவஞ்செய்து கொண்டிருந்தாள். அந் நாளிலே, சூரபத்மன் தேவலோகத்தில் புகுந்து தேவர்களைப் பிடித்துச் சிறையிலிட்டான். தேவேந்திரன் இந்திராணியோடு சீர்காழியை அடைந்து, இந்திராணியை அங்கிருந்த ஐயனாரது காவலில் வைத்துவிட்டு, மேருமலையை அடைந்து தவஞ் செய்தான். சிவபெருமான் அவனெதிரில் தோன்றி 'இன்னும் சில நாட்களில் நாம் பார்வதியை மணஞ்செய்து கொள்வோம். அதன்பின்பு ஒரு மைந்தன் தோன்றி உனது துன்பத்தைப் போக்குவான்' என்று வரம் தந்தார். பின்னர் இந்திரன் தேவலோக மடைந்து, தான் பெற்ற வரத்தைச் சொல்லிப் பிரமதேவனோடு ஆலோசித்துச், சிவபெருமான் விரைவிலே யோகத்தை விட்டெழுந்து பார்வதியை மணஞ் செய்துகொள்ளும் விருப்பினராக ஆகும்படிச் செய்வதற்கு மன்மதனை அனுப்பினான். அம் மன்மதன் கைலையை அடைந்து சிவபெருமான் மீது மலர்க்கணை ஒன்று தொடுத்தலும், சிவபெருமான் நெற்றிக் கண்ணால் சிறிது பார்க்க மன்மதன் எரிந்து போனான்.

'நுதல்' என்பது, ஆகுபெயராய் நெற்றிக் கண்ணைக் காட்டிற்று. மன்மதன் அழகிற் சிறந்தவன் ஆதலால், அவனுடைய 'எழில் உடல்' என்றார்.

அருவரை..... நிறுவினை

(இ-ள்) அருவரை அடி எழ முடுகிய அவுண்ணது = அருமையான கைலாய மலையானது அடியோடு பெயரும்படி விரைந்து பெயர்த்தெடுத்த இராவணனது. ஒரு பத்து முடிஇற = ஒப்பற்ற பத்துத் தலைகளும் அற்றுப் போகும்படி, ஒருவிரல் நிறுவினை = அம்மலையின்மேல் ஒரு (கால்) விரலை ஊன்றினும் (எ-று)

இராவணன் கைலையைப் பெயர்த்த வரலாறு:—இராவணன் புட்பகவிமானத்தில் ஏறிச் செல்லும்போது அவ் விமானம் கயிலாயமலையைக் கடந்து செல்ல முடியாமல் நின்றது. அதுகண்ட இராவணன், அம்மலையைப் பெயர்த்துத் தன் ஊருக்கு எடுத்துக்கொண்டு போக எண்ணி, அதன் பக்கத்தே மண்ணைத் தோண்டி மலையை அசைத்தான். அந்த அசைவினால் நடுங்கிய பார்வதி சிவபெருமானைத் தழுவிக் கொண்டு வேண்டுகலும், சிவபெருமான் தமது காற் பெருவிரலால் அம் மலையை அழுத்தினார். இராவணன் அம்மலையின் கீழே அகப்பட்டுக் கொண்டு வருந்தினான். பின்பு இசைபாடிச் சிவபெருமானிடத்து வரம்பெற்று மீண்டும் வந்தான். இவ் வரலாற்றை,

‘இலங்கைக் கிறைவன் இருபது தோளும் முடிநெறிய
கவங்க விரலின லுன்றி யவனைக் கருத்தழித்த
துலங்கல் மழுவினன் சோற்றுத்துறை உறைவார் சடைமேல்
இலங்கு மதியமன்றோ எம்பிரானுக்கு அழகியதே.

(திருநாவு. தேவாரம்)

இத் தேவாரத்தாலும், திருநாவுக்கரசர் பதிகத்து இறுதிச் செய்யுட்களாலும் உணரலாம்.

‘பத்து’ என்பது, ‘பது’ எனத் தொகுக்கப்பட்டது.

வீசிகையில்..... சொருகினையே

(இ-ள்) வீசிகையில் = சிவபெருமானே உனது சிறந்த சடையிலே, கொன்றையும் வெள்ளெருக்கும் விராய்த் தொடுத்த = கொன்றை மலரும் வெள்ளெருக்க மலரும்

கலந்து தொடுத்த, வாசிகையின் ஊடே = பூமாவியி னிடையே, வெண்மதிக் கொழுந்தைச் சொருகினை — வெண் மையான பிறைமதியை அணிந்தாய் (எ-று).

சிவபெருமான் பிறையை அணிந்த வரலாறு:—தக்கன் தனது அசுவனி முதலிய இருபத்தேழு பெண்களையும் சந்திர னுக்கு மணஞ்செய்து கொடுத்து, அவர்கள் எல்லாரிடத்தும் ஒத்த அன்புடையவனாக இருக்கும்படி கூறினான். ஆனால், சந்திரன் அவர்களுக்குள்ளே மிக்க அழகுள்ளவளான ரோகணி என்பாளிடத்து அதிக அன்புடையவனாக இருந் தான். அதுகண்ட மற்றைய பெண்கள் தக்கனிடம் முறை யிடுதலும், அவன் நாளுக்கு ஒரு கலையாகத் தேய்ந்தழியும்படி சந்திரனுக்குச் சாபம் இட்டான். அதனால், கலையேய்கின்ற சந்திரன் பல தேவர்களிடத்தும் அடைக்கலம் புகுந்து அதனைப் போக்குமாறு வேண்டினான். அவர்கள் தக்கனது சாபத்தை நீக்கத் தங்களால் இயலாது; சிவபெருமானாலேதான் அதனை நீக்கமுடியும்; அவரிடம் அடைக்கலம் புகுவாய் என்றனர். அதற்குள்ளாகச் சந்திரனுக்குப் பதினைந்து கலைகள் தேய்ந்து போயின. எஞ்சிய ஒரு கலையோடு சந்திரன் சிவபெருமா னிடத்து அடைக்கலம் புகுந்தான். அவர் அடைக்கலம் தந்து அப் பிறையை எடுத்துச் சடைமேலணிந்து அக் கலையினின்று வளர்ந்து நிறைதலும், நிறைந்தபின் தக்கனது சாபத்தின்படி தேய்தலும் ஆகும் என வரம் தந்தார்.

கொன்றை, எருக்கு-முதலாகு பெயராய் மலரைக் காட்டின. ஏகாரம் ஈற்றைச்.

பாய்புலியின்.. அசைத்தனையே

(இ-ள்) பாய் புலியின் உரிஅசைத்த = பாயும் புலியினது தோலை ஆடையாக அணிந்த, பல புள்ளிப்படிவம் எல்லாம் = பல புள்ளிகளையுடைய வடிவம் முழுவதும், அழல் உமிழ் = தீயைக்கக்கும்படி, ஆயிரம் வாய்க் கரும் கச்சை அசைத்தனை = ஆயிரம் வாய்களையுடைய பாம்பாகிய கரிய கச்சையை (இடையிலே) அணிந்துள்ளாய் (எ-று).

இதன்கண் கூறப்பட்ட வரலாறு:—தாருகா வனத்து முனிவர்கள் பிட்சாடனராக வந்த சிவபெருமான் மீது கோபங்

கெரண்டு, அவரை அழிப்பதற்காக ஒரு கொடிய யாகத்தைச் செய்தனர். அந்த வேள்வித் தீயிலிருந்து புலி, பாம்பு, மான், பூதம் முதலியன எழுந்தன. அவற்றை அம்முனிவர்கள் சிவபெருமான் மேல் ஏவினர். சிவபெருமான் புலியைக் கொன்று அதன் தோலை ஆடையாக அணிந்தார்; பாம்புகளை அணிகலமாகவும் கச்சாகவும் அணிந்தார். கச்சு = இடையில் ஆடையின்மேல் அணியும் பட்டையான கயிறு. இவ்வரலாற்றை,

“பொன்னார் மேனியனே புலித்தோலை அரைக்கசைத்து”

“ஏடுவானிளம் திங்கள் குடினை, யென்பின் கொல்புலித் தோலின்மேல்

ஆடுபாம்ப தரைக்கசைத்த வடிகளே யந்தண் காவிரி
(சுந்தரர் தேவாரம்)

என்னும் தேவாரங்களும் உணர்த்துதலை அறிக.

ஏகாரம், ஈற்றசை. அழல் = தீ; தீப்போன்ற விடமும் ஆம்.

சோர்மதத்த...இட்டனையே

(இ-ள்) சோர் மதத்த = ஒழுக்கின்ற மதநீரோடு கூடிய வார்குருதி = ஒழுக்கின்ற செந்நீர், சோனைநீர் எனத்துளிப்ப = மலைச்சரிவில் பெய்யும் மழைநீர் போலத் துளிக்க, ஏர் மதத்த கரியுரிவை = அழகிய மதத்தையுடைய யானையினது தோலை, ஏகாசம் இட்டனை = மேலாடையாக அணிந்தாய்— (எ-று).

இதில் சிவபெருமான் யானைத்தோலைப் போர்த்த வரலாறு கூறப்பட்டுள்ளது. கெஜாசுரன் என்பவன் பிரமதேவ னிடத்து வரம்பெற்றுத் தேவர்களையும் முனிவர்களையும் வருத்தினான். ஒரு நாள் அம்முனிவர்கள் கெஜாசுரன் வருதலைக்கண்டு பயந்து காசியில் உள்ள விசுவேசனது சன்னிதியை அடைந்து விசுவேசனை வேண்டினர். கெஜாசுரன் அவ்விடத்தும் அவர்களைத் துரத்திக்கொண்டு வந்தான். அப்பொழுது சிவபெருமான் தோன்றி அந்த யானை அடிவரைக்

கொன்று அதன் தோலை உரித்து மேலாடையாகப் போர்த்துக் கொண்டார்.

சோனைநீரென - உபமானம். ஏகாசம் - வடசொல். ஏகாரம் ஈற்றசை.

திசைநடுங்கத்.....வெங்கூற்றம்.

(இ-ள்) நீ உண்ட திறல் நஞ்சம்=சிவபெருமானே நீ உண்டருளிய வலிமைமிக்க விடம், திசை நடுங்கத் தோன்றிற்று=(எட்டுத்) திக்கில் உள்ளவர்கள் எல்லாம் அஞ்சி நடுங்கும்படி தோன்றியது, நீ உதைத்த வெங்கூற்றம்=சிவபெருமானே நீ காலினால் உதைத்த கொடிய எமன், உயிர் நடுங்கத் தோன்றிற்று=(கண்டவர்-அல்லது மார்க்கண்டனின்) உயிர் நடுக்கம் கொள்ளும்படி தோன்றியது (எ-று).

சிவபெருமான் நஞ்சுண்ட வரலாறு:— தேவர்களும் அசுரர்களும் பலநாளாகப் போரிட்டனர். தேவர்கள் போரில் அழியாமல் இருப்பதற்காக அவர்கட்கு அமுதங் கொடுக்கத் திருமால் எண்ணிப் பாற்கடலில் மந்தர மலையை மத்தாக நாட்டி-வாசுகியைக் கயிறாகப் பூட்டித், தேவர்களுக்கும் அசுரர்களையும் சேர்த்துக் கொண்டு பாற்கடலைக் கடைந்தார். அப்பொழுது பாற்கடலிலிருந்து முதலில் ஆலகால விடம் தோன்றியது. அதனைக் கண்டு தேவர்கள் முதலானோர் பலவாறாக ஒடிச் சூழ்ந்து சிவபெருமானே வேண்டினர். சிவபெருமான் அந்த விடத்தை உண்டு அவர்களைக் காப்பாற்றினார்.

சிவபெருமான் எமனை உதைத்த வரலாறு:— மிருகண்டு முனிவர் தனக்கு மைந்தனில்லாமை கண்டு வருந்தித் தவம் செய்தார். அவர் தவத்திற்கு இரங்கிய சிவபெருமான் உனக்கு நூறு வயதுள்ள மூடனான மைந்தன் வேண்டுமா, அல்லது அறிவு நிறைந்த பதினாறு வயதுள்ள மைந்தன் வேண்டுமா என்றார். முனிவர் அறிவுள்ள மைந்தனையே வேண்டினார். அவ்வண்ணமே அறிவுள்ள மைந்தன் பிறந்தான். அவனை மார்க்கண்டன். அவன் கல்வி கேள்விகளிற்

சிறந்து சிவபக்தி மிக்கவனாக விளங்கினான். அவனுக்குப் பதினாறுவது வயது நெருங்குதலைக் கண்டு தாய் தந்தையர் வருந்துதலை அம் மைந்தன் அறிந்து, அதன் காரணத்தைத் தெரிந்து கொண்டு காசியில் சிவபெருமானைப் பூசைசெய்து 'எம்பயம் நீங்கும்படி' வரம்பெற்றான். பின்னர்ப் பதினாறுவது வயது முடியும்போது மார்க்கண்டன் சிவபூசை செய்து கொண்டிருக்கையில் எமன் எருமைக்கடா வாகனத்தில் ஏறி வந்து மார்க்கண்டன் மீது பாசத்தை (=கயிற்றை) லீசினான். அப்பொழுது, சிவபெருமான் சிவலிங்கத்தினின்று தோன்றி எமனை உதைத்துத் தள்ளிவிட்டு மார்க்கண்டனைக் காப்பாற்றினார்.

ஆலகாலத்தின் வலிமையை விளக்கத் 'திறல் நஞ்சம்' எனவும், எமனது கொடுமையை விளக்கக் 'வெங்கூற்று' எனவும் கூறினார். கூற்றம் = காரணப்பெயர்; உயிரையும் உடலையும் வேறுவேறுகக் கூறுசெய்வது.

அனைத்துலகில்.....இறைவனும் நீ

(இ-ள்) அனைத்து உலகில் பிறப்பும் நீ = எல்லா உலகத்திலும் உயிர்களுக்குப் பிறத்தலைச் செய்பவனும் நீயே; அனைத்து உலகில் இறப்பும் நீ = எல்லா உலகிலும் உயிர்களுக்கு இறத்தலைச் செய்பவனும் நீயே; அனைத்து உலகில் துன்பமும் நீ = எல்லா உலகிலும் உயிர்களின் தீவினைக்கு ஏற்பத் துன்பத்தைத் தருபவனும் நீயே; அனைத்து உலகில் இன்பமும் நீ = எல்லா உலகிலும் உயிர்களின் நல்வினைக்கு ஏற்ப இன்பத்தைத் தருபவனும் நீயே, வானோர்க்குத் தாதையும் நீ = தேவர்களுக்குத் தந்தையும் நீயே, வந்தோர்க்குத் தந்தையும் நீ = நின்னிடத்து அடைக்கலமாக வந்தவருக்குத் தந்தையும் நீயே; ஏனோர்க்குத் தலைவனும் நீ = (தேவர்கள், அடைக்கலம் அடைந்தோர், அல்லாத) மற்றவர்களுக்கு முதல்வனும் நீயே; எவ் உயிர்க்கும் இறைவனும் நீ = எல்லா உயிர்களுக்கும் கடவுளும் நீயே ஆவாய் (எ-று).

உயிர்களுக்குப் பிறத்தலைச் செய்தலையும் இறத்தலைச் செய்தலையும் கூறவே, நடுவணதாகிய காத்தலைச் செய்பவ

னும் அவனே என்பதாயிற்று. இதனால், இறைவனது முத்தொழிலும் கூறப்பட்டன.

உயிர்களின் வினைக்கீடாக உயிர்கட்கு இன்பதுன்பத்தைத் தருதலால், இன்பமும் நீ; துன்பமும் நீ என்றார். தேவர்களெல்லாங் சிவபெருமானிடத்தினின்று தோன்றினர். ஆதலால், 'வானோர்க்குத் தாதையும் நீ' என்றும், தன்னைச் சரண் அடைந்தோர்க்குப் பேரருள் செய்து காத்தலினாலே 'வந்தோர்க்குத் தந்தையும் நீ' என்றும், தன்னைச் சரண் அடைந்தவர் அல்லாதவர்க்கும் அருள் செய்தலால் 'ஏனோர்க்குத் தலைவனும் நீ' என்றும், மானிட உயிர்க்கே அன்றி மற்றைய உயிர்களுக்கும் அருள் செய்தலால் 'எவ்வுயிர்க்கும் இறைவனும் நீ' என்றும் கூறினார். இவற்றால் இறைவனது முதன்மையும் பேரருளுடைமையும் கூறப்பட்டன.

'மக்களுயிர்க்கே யன்றி மற்றை உயிர்கட்கும் சிவபெருமான் அருள் செய்கின்றார்' என்பதைச் சிலந்திக்கும் யானைக்கும் எலிக்கும் முயலுக்கும் அருள்செய்தது முதலிய வரலாற்றால் அறிக.

"சிலந்தியும் ஆனைக்காவில் திருநிழற் பந்தர்செய்து உலந்தவண் இறந்தபோதே கோச்செங்க னுனுமாகக் கலந்தநீர்க் காவிரிதழ் சோனுட்டுச் சோழந்தங்கள் குலத்தனில் பிறப்பித் திட்டார் குறுக்கை வீரட்டனாரே.

நிறைமறைக் காடுதன்னில் நீண்டெரி தீபந்தன்னைக் கறைநிறத் தேவிதன் முக்குச் சுட்டிடக் களன்றுதாண்ட நிறைகடல் மண்ணும் விண்ணும் நீண்டவா னுலகமெல்லாம் குறைவறக் கொடுப்பர் போலங் குறுக்கை வீரட்டனாரே.

(திருநாவு-தேவா)

முன்னம் நின்ற முடக்கான் முயற்கருள் செய்துநீள் புன்னை நின்று கமழ் பாதிரிப் புவியுருளான்.

(திருஞான-தேவா)

'நீயே' என்றிருக்க வேண்டிய ஏகாரம், செய்யுள் விகாரத் தால் தொக்கது; ஏகாரம் பிரிநிலையும் தேற்றமும் ஆம்.

ஊழி நீ...மறமும் நீ

(இ-ள்) ஊழி நீ=ஊழிக்காலமாக இருப்பவனும் நீயே; உலகம் நீ=எல்லா உலகங்களாக இருப்பவனும் நீயே; உருவும் நீ=உருவப்பொருளும் நீயே; அருவும் நீ=அருவப்பொருளும் நீயே; ஆழிநீ=கடலும் நீயே; அமுதம் நீ=(அக்கடலிற்றேன்றிய) அமுதம் நீயே; அறமும் நீ=தருமமாக இருப்பவனும் நீயே; மறமும் நீ=வீரமாக இருப்பவனும் நீயே (எ-று).

உருவமும் அருவமும் கூறவே, அருவுருவமும் கூறிப் தாயிற்று. இதனால், இறைவன் உருவமாகவும் அருவமாகவும் அருவுருவமாகவும் இருப்பவன் என்று கூறினார். சிவபெருமானது திருவுருவம் இவ்வண்ணமாக இருக்கும் என்பதை,

“அருவமும் உருவாரூப மானதும் அன்றிநின்ற,

‘உருவமும் மூன்றுஞ் சொன்ன ஒருவனுக் குள்ளவாமே’
(சிவ. சித். 38)

என்னும் சிவஞான சித்தியார்ச் செய்யுளால் அறிக.

‘நீ’ என்பன பெயர்ப் பயனிலைகள்.

(தனிச் சொல்) எனவாங்கு=என்றுசொல்லப்படும்.

ஒரு பெருங்கடவுள்.....எனவே.

(இ-ள்) ஒரு பெருங்கடவுள்-ஒப்பற்ற பெரிய கடவுளே என்கோன்=எமது அரசனும், மல்லவேந்தன்=மாமல்ல புரத்துக்கு மன்னனும், மயிலை காவலன்=மயிலாப்பூருக்குத் தலைவனும், பல்லவர் தோன்றல்=பல்லவர்குலத் தலைவனும் ஆகிய, பைந்தார் நந்தி=பசுமையான மாலையை அணிந்த நந்தியினது, விடையுடன் மங்கல விசயமும்=விடைக் கொடியோடு மங்கலகரமான வெற்றியும், வடவரை அளவும் தென்பொதி அளவும் நடப்ப=வடக்கே இமயமலை அளவாகவும் தெற்கே பொதியமலை அளவாகவும் செல்ல, ஒரு பெரும் தனிக்குடை=ஒப்பற்ற பெரிய ஒரு வெண் கொற்றக்குடையின் நிழலிலே, அரசு வீற்றிருக்க அருளுக

என = அரசனாக வீற்றிருக்கும்படி அருள் செய்வாயாக என்று.
நின் பரவுதும் = நின்னைப் போற்றுவோம் (எ-று).

இதனால், நந்தி, பல்லவகுலத்தினன் என்பதும், அவன் காஞ்சியை மட்டுமன்றி மயிலாப்பூரையும் மாமல்லபுரத்தையும் இருக்கையாகக் கொண்டிருந்தான் என்பதும், அவனது கொடி விடை உருவம் எழுதப்பட்டது என்பதும், அவனது ஆணை இமயம் முதல் பொதியமலை வரையிற் சென்றது என்பதும் அறியலாம், விடையை = விடை முத்திரை என்றும் கொள்ளலாம், வடவரை = இமயமலை; திருவேங்கடமலையுமாம்.

'பைந்தார்' எனப் பொதுப்படக் கூறினும், நந்திக்குத் தொண்டை மாலை ஆதலால், தொண்டைமாலையே என்க. ஒரு பெருந் தனிக்குடைநீழ லரசு வீற்றிருக்க, என்பது நந்தி மன்னர் மன்னன் என்பதை விளக்கிற்று.

பரவுதும்-தும் விசுவதிபெற்று வந்த தன்மைப் பன்மை எதிர்கால வினைமுற்று. நின் + பரவுதும். நிற்பரவுதும் "நீ என் ஒரு பெயர் உருபியல் நிலையும், ஆவயின் வல்லெழுத்து இயற்கை ஆகும். (தொல், என்னும் விதிப்படி இயல்பாக வேண்டிய 'நின்' என்னும் முன்னிலை ஒருமைப் பொதுப்பெயர், 'இயல்பின் விகாரமும்' (நன்னூல்) என்னும் இரண்டாம் வேற்றுமைப் புறனடை விதியால் 'நிற்பரவுதும்' எனத் திரிந்தது. மயிலாப்பூர் = மயிலை என மருவியது. விடை, தானி ஆகுபெயர். அருளுக, வியங்கோள் வினைமுற்று.

இச் செய்யுள் மயங்கிசைக் கொச்சகக் கலிப்பா. மயங்கிசைக் கொச்சகக் கலிப்பாவாவது, கலிப்பாவிற்சூரிய உறுப்புகள் மிக்கும் குறைந்தும் முன்பின் மாறியும் வருவன ஆகும். இச் செய்யுள் தரவு ஒன்றும், தாழிசை மூன்றும், இரண்டு அராகமும், மீண்டும் தாழிசை மூன்றும், நாற்சீரடி இரண்டு அம்போதரங்கமும், முச்சீரடி எட்டு அம்போதரங்கமும், இருசீரடி எட்டு அம்போதரங்கமும், தனிச் சொல்லும், ஆசிரியச் சுரிதகமும் பெற்று வந்தது. இதில் தாழிசைமிக்கு இரண்டிடத்தில் வந்தன.

குறிப்பு—ஏட்டுப் பிரதிகளில் இச்செய்யுள் பலவிதமாகக் காணப்படுகின்றது. அதனை ஒருவாறு யுகித்து இவ்வாறுதான் இருக்கவேண்டும் என அமைத்திருக்கிறேன். அடையாற்றில் உள்ள மகாமகோபாத்யாய, உ. வே. சாமிநாதையர் அவர்கள் பிரதியில் இவை இரண்டும் தரவு, இவை இரண்டும் தாழிசை என்று எழுதப்பட்டுள்ளது. அவற்றின் பின்புள்ளவைகள் சரியாக இல்லை. முதல் தரவு, முதல் இரண்டு அடிகள் ஒரெதுகை; பின் இரண்டடிகள் வேறு எதுகையும் பெற்றுள்ளன. இரண்டு தரவாக இருந்து சிதைந்து ஒன்றாக ஆயிற்றோ என எண்ணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. தரவிற்குப் பின்புள்ள மூன்று பாடல்களும் தாழிசையின் ஓசையிலே உள்ளன. ஆனால், அவற்றின் ஈற்றடிகள் ஒரேவகை அமைப்பாக இல்லை. அவ்வாறு ஒரு பொருள்மேல் மூன்று அடுக்கியதாக இல்லாமல் தாழிசைகள் வருதலைத் திருப்பாதிரிப்புலியூர்க் கலம்பகத்தின் தாழிசைகளால் அறிந்து, அவற்றைத் தாழிசைகள் என்று எழுதினேன். தாழிசைகள் மூன்றன்றி இரண்டு வருவதில்லை. (தாழிசை இரண்டு எனல் பொருந்தாது) பொருப்பரையன்-என்னும் செய்யுள் பிரதிகளில் முன்னே பின்னே காணப்பட்டாலும், அது கடவுள் வணக்கப் பாடலைச் சேர்ந்தது என்பது அதன் பொருளால் தெரிந்தது. பின்னுள்ள தாழிசைகளின் கீழே 'இவை நான்கும் தாழிசை' என அச்சப் பிரதியில் இருப்பது சரி அன்று. 'திசைநடுங்...கூற்றம்' என்னும் இந்த இரண்டு அடிகளும் தாழிசை ஓசை பெறவில்லை; முன்னுள்ள தாழிசைகளோடு பொருந்தவில்லை; ஆதலால் அவற்றை நாற்சீரடி இரண்டு அம்போதரங்கம் எனக் கொண்டேன். அறிஞர்கள் பிரதிகள் தந்து உதவினால் சரியான பாடங்கள் கிடைக்கும்.

இதில் தாழிசை ஈரிடத்து வந்தும். அம்போதரங்கம் இரண்டும் எட்டும் எட்டும் ஆகக் குறுகியும். அராகத்திற்குப் பின்னர்த் தாழிசையும் ஆக மயங்கியும் வந்ததால், இது மயங்கிசைக் கொச்சகக் கலிப்பா ஆயிற்று.

2. எனதே கலைவனையும் என்னதே மன்னர்

சினவேறு செந்தனிக்கோ நந்தி—யினவேழங்
கோமறுகிற் சீறிக் குருக்கோட்டை வென்றும்
பூமறுகிற் போகாப் பொழுது.

(இ-ள்) மன்னர் சின ஏறு = அரசர்களுக்குள்ளே கோபமுள்ள ஆண்சிங்கம் போன்றவனான, செம் தனிக்கோல் நந்தி = ஒப்பற்ற செங்கோலையுடைய நந்தி, இன வேழம் = நல்லினத்ததான களிற்று, கோமறுகில் சீறி = பகை மன்னரது வீதியிலே வெகுண்டு சென்று, குருக்கோட்டை வென்று = குருக்கோட்டை என்னும் கோட்டையை வென்றதால், ஆடும் = அந்த வெற்றியைக் கொண்டாடுகின்ற, பூமறுகில் போகாப் பொழுது = அழகிய வீதியிலே நான் செல்லாத பொழுது, கலை எனதே = யான் அணிந்த ஆடை என்னுடைய தாகவே இருந்தது, வனையும் என்னதே = யான் கையில் அணிந்திருந்த வளையலும் என் கையினிடத்ததாகவே இருந்தது; (அவை நந்தியின் விழாவைக் கண்டபின்பு நீங்கின—எ-று)

நந்தி மன்னன் தனது யானைப்படையால் குருக்கோட்டையை வென்று, அவ்வெற்றியைத் தன்னூர் வீதியில் கொண்டாடினான். அவ் விழாவைக் காணச்சென்ற ஒருத்தி அவனைக் கண்டு காதலுற்று உடல் மெலிந்து ஆடை நெகிழ்ந்து கைவளை கழலப்பெற்றாள். அதனால், அவள் வருந்தி, 'நந்தியின் வெற்றிவிழாவைக் காண்பதற்கு முன்னே ஆடையும் கைவளையும் தன்னுடையனவாக இருந்தன; நந்தியின் வெற்றி விழாவைக் கண்டபின்பு ஆடை நெகிழ்ந்து போயது; கைவளையும் கழன்றுவிட்டது' எனக் கூறினாள்.

இச் செய்யுள், தலைவி தனது மெலிவு கண்டு இரங்கல்.

நந்தியின் வெற்றி விழாவைக் கண்டதால், ஆடையும் வளையும் என்னுடைய அல்லவாயின என்பது குறிப்பு.

காதலுற்றவர்க்கு வளையல் கழலும் என்பதை,

‘தொடி நெகிழ்ந்தனவே தோள் சாயினவே’

(குறுந்தொகை 239)

என்னும் செய்யுளும் உணர்த்துதல் அறிக.

ஏகாரம், தேற்றம். இதில், நந்தி குருக்கோட்டை வென்ற வரலாறு கூறப்பட்டுள்ளது. (2)

(கட்டளைக் கலித்துறை)

3. பொழுதுகண் டாயதிர் கின்றது

போகநம் பொய்யற்கென்றுந்

தொழுதுகொண் டேனென்று சொல்லுகண்

டாய்தொல்லை நூல்வரம்பு

முழுதுகண் டானந்தி மல்லையங்

கானல் முதல்வனுக்குப்

பழுதுகண் டாயிதைப் போய்ப்பகர்

வாய்சிறைப் பைங்குருகே.

(இ-ள்) சிறைப் பைம் குருகே = அழகமைந்த சிறகையுடைய பசுமையான நாரையே! பொழுது கண்டு ஆய் அதிர் கின்றது போக = மலைப் பொழுதைக் கண்டு எனது தாய் உரத்துப் பேசுகின்றதுபோக, தொல்லை நூல் வரம்பு முழுது கண்டான் நந்தி = பழைமையான நூல்களின் எல்லை முழுவதும் அறிந்தவனான நந்தியினது, மல்லை அம் கானல் முதல்வனுக்கு = மாமல்ல புரத்திலுள்ள அழகிய கானலையுடைய தலைவனுக்கு, பழுது கண்டாய் = உண்டான குற்றத்தைக் கண்டாய், போய் இதைப் பகர்வாய் = அவனிடத்தேசென்று இதனைச் சொல்லுவாயாக; (அன்றியும்) நம் பொய்யற்கு = நமது களவொழுக்கத்திற்கு வரும்படி, தொழுது கொண் டேன் என்று சொல்லு = வணக்கஞ் செய்து கேட்டுக்கொண் டேன் என்றுஞ் சொல்லுவாயாக - (எ-று).

இது, தலைவி கூற்று; நாரை விடு தூது. தலைவி பிரிந்திருக்கும்போது தலைவனிடத்துத் தனது ஆற்றாமையைத் தெரிவிக்கும்படி, நெஞ்சு, கிளி, வண்டு, நாரை முதலிய வற்றைத் தூது அனுப்புவதாகப் பாடுவது நான்மரபு. அவ்

வியற்படி ஈண்டுத் தலைவி தலைவனிடத்துத் தன் குறையைக் கூறும்படி நாரையைத் தூதாக விடுத்தாள்.

அதிர்கின்றது = அதட்டுதல், அல்லது உரத்துப் பேசுதல், பொய்யல் = பொய்யொழுக்கமான களவொழுக்கம்; அல்லது பொய்யன் எனப்பிரித்துப் 'பொய் பேசுபவனான தலைவனுக்கு' எனவும் உரை செய்வர்; தலைவன் பொய் பேசுதலாவது. சொல்லியபடி நடவாமை. இங்கே, 'பழுது' என்றது, அலரைக் குறிக்கும். 'தொல்லை நூல் வரம்பு முழுது கண்டான் நந்தி' என நந்தியின் கல்விப்பெருக்கை விளக்கினார்.

'சொல்லு கண்டாய்' இதில் கண்டாய் அசை; சொல் என்பது உகரச்சாரியை பெற்றுச் 'சொல்லு' என ஆயது.

ஞணநமலவ ளன ஒற்றிறு தொழிற்பெயர்

ஏவல்வினை நனி யவ்வல் மெய்வரின்

உவ்வுறும் ஏவல் உருசில சில்வழி.

(நன்னூல்)

இச்செய்யுள் கட்டளைக் கலித்துறை. கட்டளைக் கலித்துறை யாவது, அடி ஒன்றுக்கு ஐந்து சீராய் முதற்சீர் நான்கும் வெண்டளை தவறாது, இறுதிச்சீர் விளங்காய்ச் சீராய், நேரசையால் தொடங்கப் பெற்றதானால் ஒற்றும் குற்றுகரமும் நீங்க அடி ஒன்றுக்குப் பதினாறெழுத்தும், நிரையசையால் தொடங்கப்பெற்றதானால் அடியொன்றுக்குப் பதினேழு எழுத்தும் பெற்று வரும். இது நிரையசையால் தொடங்கப்பட்ட கட்டளைக் கலித்துறை.

(3)

(எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியகிருத்தம்)

4. குருகுதிர்முன் பனிக்கொதுங்கிக் கூசங் கங்குற்

குளிர்நிவலை தோய்ந்தெழுந்த நறுந்தண் வாடை

யருகுபனி சிற்றவர வஞ்சு வாளை

அஞ்சலஞ்ச லென்றுரைத்தா லழிவதுண்டோ?

திருகுசினக் கடக்கவிற்றுச் செங்கோ னந்தி

தென்னவர்கோன் தன்குறும்பிற் சென்று தழ்ந்த

சுரிகைவினைப் பகைகுருட றுண்ட மாகத்

துயிலுணர்ந்த வல்லாண்மைத் தொண்டை வேந்தே.

(இ-ள்) திருகு சினம் கடம் களிற்று=மாறுபட்ட கோபத்தையும் மதத்தையும் உடைய யானையையும், செங்கோல்நந்தி=செங்கோலையும் உடைய நந்தியே! தென்னவர் கோன் தன் குறும்பில் சென்று=பாண்டிய மன்னனது இருக்கையினிடத்தே போய், குழந்த சரிகை வினைப்பகைஞர் உடல் துண்டம் ஆக=(தன்னைச்) சுற்றிய வாட்போரை யுடைய பகைவரது உடம்பு துண்டாகும்படி, துயில் உணர்ந்த=கண் விழித்துப் பார்த்த, வல் ஆண்மைத் தொண்டை வேந்தே=வலிய வீரத்தையுடைய தொண்டைநாட்டு மன்னனே! குருகு, உதிர் முன்பணிக்கு ஒதுங்கிக் கூசும் கங்குல்=நாரைகள் பணி உதிர்ந்து விழுகின்ற முன் பணிக்காலத்திற்காக ஓரிடத்தே தங்கி அஞ்சுகின்ற இரவிலே, குளிர் திவலை தோய்ந்து எழுந்த நறும் தண் வாடை=குளிர்ந்த பணி நீர்த் துளியிலே மூழ்கி எழுந்துவந்த நல்ல குளிர்ச்சியான வாடைக் காற்று, அருகு பணி சிதறவர அஞ்சுவாளை=தன் பக்கத்திலே பணிநீர்த் துளிகள் பரந்து விழும்படி வர அதனைக் கண்டு பயப்படுகின்றவளை, அஞ்சல் அஞ்சல் என்று உரைத்தால்=அஞ்சாதே அஞ்சாதே என்று சொன்னால், அழிவது உண்டோ=அதனால் கெடுதி உண்டோ— (கூறுவாயாக—எ-று).

இச்செய்யுள், நந்தி, பாண்டியர் அரணிற் சென்று அழித்ததைக் கூறிற்று, துயில் உணர்தல்-கண்விழித்தல். துயில் கொள்ளுதல்-கண்ணைமூடுதல். வாடை=வடகாற்று; 'வாடை வங்குழ் வடகாற்றாகும்' (திவாகரம்). வாடைக்காற்றுத் தனக்குத் துன்பம் தருவதாக இருக்கவும், அதனைத் தலைவி 'நறும் தண் வாடை' என்றது. தலைவனோடு கூடிய காலத்து இன்பம் தருதலைக் குறித்துக் கூறியது போலும்! சரிகை=உடைவாள்; சரிகைவினை=வாட்போர். குறும்பு=அரணிருக்கை; காட்டரனும் ஆம்.

இது, வாடைக்காற்றைக் கண்டு வருந்தும் தலைவியின் நிலையைத் தோழி தலைவனுக்குக் கூறி, அவளுக்கு அருள் செய்யும்படி வேண்டிதல். இதில், 'தொண்டை வேந்தே' எனச் சுட்டி ஒருவர் பெயர் கொளப்பட்டமையால், இது 'அகப் புறம்' ஆகும்.

‘அஞ்சல் அஞ்சல்’ அடுக்குத் தொடர்; தேற்றுதல் பொருளில் வந்தது. ஓகாரம், வினா.

இச்செய்யுள் காய், காய், மா, மா, காய், காய், மா, மா என்னும் சீரமைப்பில் வந்த, எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம். (4)

(அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

5. ‘தொண்டை வேந்தன் சோனாடன்
தொன்னீ ரலங்கள் முந்நீருங்
கொண்ட வேந்தர் கோனந்தி
கொற்ற வாயின் முற்றத்தே
விண்ட வேந்தர் தந்நாடும்
வீரத் திருவு மெங்கோனைக்
கண்ட வேந்தர் கொண்மின்கள்
என்னும் கன்னிக் கடுவாயே.

(இ-ள்) தொண்டை வேந்தன் = தொண்டை நாட்டிற்கு அரசனும், சோனாடன் = சோழநாட்டை உடையவனும், தொல் நீர் அலங்கல் முந்நீரும் கொண்ட வேந்தர்கோன் = பழமையான தன்மையுள்ள அலைவீசுகின்ற கடலையும் தன்னுடையதாகக் கொண்ட அரசர்க்கு அரசனுமாகிய, நந்தி கொற்றம் வாயில் முற்றத்தே = நந்தி மன்னனது வெற்றியை உடைய அரண்மனை வாயிலின் முற்றத்தே, விண்ட வேந்தர் தன் நாடும் வீரத்திருவும் = பகைத்த அரசர்களது நாட்டையும் அவர்களது வீரமிக்க செல்வத்தையும், எம்கோனைக் கண்ட வேந்தர் கொண்மின்கள் = எமது அரசனான நந்தியைக் கண்ட அரசர்கள் பெற்றுக்கொள்ளுங்கள், என்னும் கன்னிக் கடுவாய் = என்று அவனது அழிவற்ற கடுவாய் என்னும் பறை கூறும்— (எ-று).

திணை-பாடாண்; துறை-பாடாண்பாட்டு. அஃதாவது ஓர் ஆண்மமனது புகழையும், ஆற்றலையும், கொடையையும், அருளையும் புகழ்ந்து பாடுதலாகும். இச் செய்யுள் நந்தியினது ஆற்றலையும் கொடையையும் புகழ்ந்து கூறிற்று.

‘கடுவாய்’ என்பது, பல்லவரது ஒருவகைப் பறை. பெரிய திருமொழியில் “கடல்போல் முழங்கும் குரல் கடுவாய்ப், பறையுடைப் பல்லவர் கோண்பணிந்த பரமேச்சுர விண்ணகர மதுவே” எனவரும், திருமங்கை ஆழ்வாரது வாக்கும் அதனை விளக்கும். கன்னி = அழிவின்மை; அல்லது துர்க்கை; கன்னிக் கடுவாய்-துர்க்கைக்குரிய கடுவாய்ப் பறை எனலுமாம், சோண்டு-மருஉமொழி. முந்நீர் = ஆற்று நீர் ஊற்று நீர் மழை நீர் என்னும் மூன்று நீரையுடைய கடல். நந்தி. பகையரசரது நாட்டையும் செல்வத்தையும் கைப் பற்றித் தன்னை வணங்கிய அரசர்க்குத் கொடுத்தான் என்பதாம். ‘கடுவாய் சொல்லும்’ என்பது, ‘பேசாததைப் பேசுவது போலக்’ கூறியது.

கேட்குந போலவும் கிளக்குன போலவும்
இயங்குந போலவும் இயற்றுன போலவும்
அஃறிணை மருங்கினும் அறையப் படுமே.

(நன்னூல் 409)

இச்செய்யுள், மா, மா, விளம், மா, மா, விளம் என்னும் சீரமைப்பில் வந்த அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம். (5)

: (எழுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியச் சந்தவிருத்தம்)

6. கடுவா யிரட்ட வளைவிம்ம மன்னர்
கழல்துட வங்கண் மறுகே
அடுவார் மருப்பி னாயிர வதத்தின்
அடுபோர் செய் நந்தி வருமே
கொடுவார் புனத்து நடுவார் படைக்கண்
மடவா ரிடைக்குண் மனமே
வடுவா யிருக்கு மகளேயி முன்றின்
மணியூச லாடன் மறவே.

(இ-ள்) மகளே-எனது மகளே! கடுவாய் இரட்ட = கடுவாய் என்னும் பறை முழங்க, வளை விம்ம = சங்கு ஒலிக்க, மன்னர் கழல் குட = அரசர்கள் தனது அடிகளை வணங்க, அம்கண் மறுகு = அழகிய இடமகன்ற தெருவிலே, அடுவார் மருப்பின் அயிராவதத்தின் = பகைவரைக் கொல்லுகின்ற

நீண்ட கொம்புகளையுடைய ஐராவதம் என்னும் யானையின் மேல், அடுபோர்செய் நந்திவரும் = கொல்லுகின்ற போரைச் செய்யும் நந்தி மன்னவன் வருவான்; (அதனால்) கொடுவார் புனத்து நகுவார் = (உன்மேல் ஐயங்) கொண்டு நீண்ட திணைப்புனத்திலே நகை செய்பவரான, படைக்கண் மடவார் இடைக்குள் = வேற்படை போலும் கண்களையுடைய மகளிர்க்கு உள்ளே, மனமேல் வருவாய் இருக்கும் = (நீ இங்கே விளையாடுவது) அவர்கள் மனத்திலே குற்றமாக இருக்கும்; (ஆகையால்) இம் முன்றில் மணி ஊசல் ஆடல் மற = இந்த முற்றத்திலே மணிகள் பதித்த ஊசலில் அமர்ந்து ஆடுதலை மறந்து விடுவாயாக - (எ-று).

இதில், பாட்டுடைத் தலைவனான நந்தியையே கிளவித் தலைவனாக்கிக் கூறுதலால், இது அகப்புறத்திணைப் பாடல். தலைவியைச் செவிலி ஆடிடம் விடுத்துக் கொண்டு அகறல்; அல்லது தலைவியை இற்செறித்தல் ஆம். ஆடிடம் விடுத்துக் கொண்டகறலாவது, செவிலி, ஊரவர் தலைவிமேற் கூறும் அவரை அறிந்து, அவளை அவள் விளையாடும் இடத்தைவிட்டு அழைத்துக்கொண்டுபோய் வீட்டை அடைதலாகும்.

இதில், நந்தி யானை மேல் ஏறி வருதல் கூறப்பட்டுள்ளது. நந்தியின் யானைக்கு ஐராவதம் என்பது பெயராக இருக்க வேண்டும்; அல்லது, ஐராவதம் போன்ற யானையில் எனலும் ஆம். ஐராவதம் = இந்திரனது வெள்ளையானையின் பெயர்.

‘கொடுவார்புனைத்து நகுவார்’ என்னும் பாடபேதத்தைக் கொண்டு, ‘வார் புனைந்து கொடு நகுவார்’ என அமைத்து, வாரை அணிந்து கொண்டு விளங்கும் மகளிர் என்றும் கூறுவர். அதற்குப் புனைந்து என்பது புனைத்து என ஆனது செய்யுள் விகாரமாம்.

இச்செய்யுள், தனனா தனத்த தனனா தனத்த தனனா தனத்த தனனா என்னும் சந்தம்பட வந்த எழுதிர்க் கழி நெடிலடி யாசிரிய விருத்தம். (6)

புய வகுப்பு

(அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

7. மற மத கரிதிசை நிறுவின
 மணிநகை யவர்மன நகுவன
 விறலர சர்கண்மன நெகிழ்வன
 விரைமலர் கனிமுலை பொருவன
 திறலுடை யனதொடை புகழ்வன
 திகழொவி யனபுகழ் ததைவன
 நறுமல ரணியணி முடியன
 நயபர நினதிரு புயமதே.

புயவகுப்பாவது, அரசனது தோளின் பெருமையை வகை செய்து கூறுதல்.

(இ-ள்) நயபர-நீதியான் மேம்பட்டவனே! நினது இரு புயம் அது=நினது இருதோள்களும், மற மத கரி திசை நிறுவின=வீரத்தையும் மதத்தையும் உடைய யானைகளை (எட்டுத்) திக்குகள் தோறும் நிலைநிறுத்தின; மணி நகையவர் மனம் நகுவன=முத்தைப்போன்ற பற்களையுடைய மகளிரது மனம் களிக்கும் தன்மையன; விறல் அரசர்கள் மனம் நெகிழ்வன=வலிமையுடைய அரசர்களது மனம் தளரத் தக்கன; விரைமலர் கனிமுலை பொருவன=மணமுள்ள மலர்களும் மகளிரது களிப்பைத் தரும் கொங்கைகளும் பொருந்துவன; திறல் உடையன=திறமையுள்ளன; தொடைபுகழ்வன=பாமாலைகளாலே புகழப்படுவன; திகழ் ஒளியன=விளங்குகின்ற ஒளியையுடையன; புகழ் ததைவன=புகழ் நிறைவன; நறுமலர் அணிஅணி முடியன=நல்ல மலரை அணிந்த அழகிய முடியை யுடையன-(எ-று).

இச் செய்யுள் புறத்தினையுள்ளே பாடாண் திணையைச் சேர்ந்த பாடாண்பாட்டு ஆகும். பாடாண் பாட்டாவது, ஒருவரது புகழ் வீரம் கொடை முதலியவற்றைப் புகழ்ந்து பாடும் பாட்டு.

இதில், இரு என்னும் பன்மையும், புயமது என்ற ஒருமை யும் சேர்தல் பால்வழுவாக உள்ளது; சரியான பாட்பேதம் கிடைக்கவில்லை.

‘தொடை புகழ்வன’ என்ற குறிப்பால் தொடை பாமாலை ஆயிற்று. அரசன், தோளின் வலிமையாலே பகை வரை வென்று மன்னனாக முடிஅணிவான் ஆதலால், அரசன் தலையில் அணியும் முடியைத் தோளில் ஏற்றிக் கூறினார். ஒளி என்பது, ஒளியுள்ள அணிகலமும் ஆம். ஏகாரம், பிரிவினை; தேற்றமுமாம்.

இச்செய்யுள், கருவிளம் கருவிளம் கருவிளம், கருவிளம் கருவிளம் கருவிளம் என்னும் சீரமைப்பில் வந்த அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம். (7)

(கவி விருத்தம்)

8. புயங்களிற் பூவைமார் பொங்கு கொங்கையின்
நயங்கொளத் தகுபுகழ் நந்தி கச்சிதழ்
கயங்களிற் கடிமலர் துழாவிக்கா முகர்
பயங்கொளப் புகுந்தது பருவ வாடையே.

(இ-ள்) பருவ வாடை = வாடைப் பருவக் காற்றானது, புயங்களில் = (தனது) தோள்களில், பூவைமார் = மகளிரது, பொங்கு கொங்கையின் நயம் கொள்ளத் தரும் நந்தி = மேன் மேலும் வளர்கின்ற தனங்களின் இன்பத்தைக் கொள்ளத் தக்க நந்தி மன்னவனது, கச்சி குழ் கயங்களில் = காஞ்சி புரத்தைச் சூழ்ந்துள்ள தடாகங்களிலுள்ள, கடிமலர் துழாவி = மணமுள்ள மலர்களிலே மகரந்தத்தை அனைந்து, காமுகர் பயங்கொள்ளப் புகுந்தது = காதலர்கள் அஞ்சும் படியாக (ஊரினுள்ளே) புகுந்தது - (எ-று).

இது, வாடைக் காற்று வந்ததைக் கண்டு தோழி வருந்திக் கூறியது; (‘கண்டோர் கூற்று’ எனினும் ஆம்). ‘காமுகர் அஞ்சும்படி வாடை வந்தது, இனி நம் தலைவி இவ் வாடைக்கு என்ன செய்வாளோ என்று, தோழி எண்ணினான்’ என்பது குறிப்பு. வாடை, கூடியவர்க்கு இன்பத்தையும்

பிரிந்தவர்க்குத் துன்பத்தையும் தரும் ஆதலால், 'காமுகர்
பயங்கொள்ளப் பருவவாடை புகுந்தது' என்றாள்.

இச்செய்யுள் அளவடி வந்து துள்ளலோசை சிறிது
வழுவியதால் கவிவிருத்தம் ஆயிற்று. (8)

(எழுசீர்க் கழிநெடி லடி ஆசிரியவிருத்தம்)

9. வாடை நோக வீசு மால

மாரன் வாளி தூவுமா

லாட லோத மார்க்கு மாலை

னுவி காக்க வல்லனோ

வேடு லாவு மாலை சேதி

ராசன் மல்லை நந்திதோள்

கூடினா ல்வ ராது

கொங்கு விம்மு கோதையே.

(இ-ள்) கொங்கு விம்மு கோதையே = மணம் நிறைந்த
மலர்மாலை போன்ற தோழியே! வாடை நோக வீசும் = வட
காற்றானது என் மனம் வருந்தும்படி வீசுகின்றது; அமாரன்
வாளி தூவும் = அந்த மன்மதனோ மலரம்புகளை என்மேல்
இறைக்கின்றான்; ஆடல் ஓதம் ஆர்க்கும் = வெற்றியையுடைய
கடலோ முழங்கும்; ஏடு உலாவு மாலைசேர் இராசன் = பூவிதழ்
விளங்கும் மாலையை அணிந்த அரசனான, நந்திதோள்
கூடினா = நந்தி மன்னவனது தோளைச் சேர்ந்தால், அவர்
வராது = (அதனால்) பழிச்சொல் உண்டாகாது; என் ஆவி
காக்க வல்லனோ = அவன் எனது உயிரைக் காப்பாற்றுதற்கு
வல்லவனாவானோ - (நீ கூறுவாயாக - ஏ-று).

அம் மாரன் என்றது, அந்த மன்மதனது கொடுமையைக்
காட்டிற்று. பிரிந்தார்க்கு வாதையும் கடலோதமும் துன்பம்
தரும். ஆல் மூன்றும் அசை. அம்மாரன் என்பதும் என்னாவி
என்பதும், செய்யுள் விகாரத்தால் 'அமாரன்' எனவும்
'எனாவி' எனவும் வந்தன. கோதை, உவமை ஆகுபெயர்.

இது, ஒரு தலைவி நந்தி மன்னனைக் கண்டு காழற்றுக்
கூறுதலாக இருப்பதால், பாடாணினைக் கைக்கிளை,

தண்டாக் காதற் றளிரியல் தலைவன்

வண்தார் விரும்பிய வகையுரைத் தன்று

(பு-வெ-பாடா-45)

அல்லது, பெருந்திணையில் பெண்பால் பொழுது கண்டிரங்குலு
மாம்.

நிற்ற லாற்றா னெடிதுயிர்த் தலமரும்

பொற்றொடி யரிவை பொழுதுகண் டிரங்கிற்று.

(பு-வெ-பெருக்-9).

இச்செய்யுள், தானதான, தான, தான, தானதான
தானனா என்னும் சந்தத்தால் வந்த எழுசீர்க் கழிநெடிலடி
ஆசிரிய விருத்தம். (9)

(அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

10. கோதை சோரிற் சோர்கொங்கை
விம்மில் விம்மு குறுமுறுவற்
சோதி வெளுக்கில் வெளுமருங்குல்
துவளி வீயுந் துவள்கண்டாய்
காது நெடுவேற் படைநந்தி
கண்டன் கச்சி வளநாட்டு
மாத ரிவரோ டுறுகின்றாய்
வாழி மற்றென் மடநெஞ்சே.

(இ-ள்) என் மட நெஞ்சே வாழி=எனது அறியாமையை
யுடைய மனமே, வாழ்வாயாக! காது நெடுவேற்படை நந்தி
கண்டன்=பகைவரைக் கொள்ளுகின்ற நீண்ட வேற்
படையை யுடைய கண்டனான நந்தி மன்னவனது, கச்சி
வளநாட்டு=காஞ்சிபுரமாகிய வளமுள்ள நாட்டிலே உள்ள,
மாதர் இவரோடு உறுகின்றாய்=இம் மங்கையரோடு நீ
சேர்கின்றாய்; (ஆகையால்)கோதை சோரில் சோர்=அவரது
பூமாலை வாட்டமுற்றால் நீயும் வாட்டமடைவாயாக;
கொங்கை விம்மில் விம்மு=அவரது தனங்கள் பூரித்தால்
நீயும் பூரிப்பாயாக; குறுமுறுவல் சோதி வெளுக்கில் வெளு=
அவரது புன்னகையின் ஒளி வெளுத்துத் தோன்றுமாயின்
நீயும் வெளுத்துத் தோன்றுவாயாக; மருங்குல் துவளில்
நீயும் துவள்=அவரது இடை துவளுமானால் நீயும் துவளுவா
யாக-(எ-று).

மற்று, கண்டாய், அசை. கோதை என்பதற்கு, 'கோதை போன்ற தலைவி' என உவம ஆகுபெயராகவும் கொள்ளலாம்; கோதை = பூமாலை. புன்னகையின் ஒளி வெளுக்கில் என்றது. அவளது புன்னகை வஞ்சகமற்று உன்னிடத்தே அன்புடைய தாகத் தோன்றின், நீயும் புன்னகையால் உனது அன்பைக் காட்டுவாய் என்பதாம். களவொழுக்கத்திலே தலைவியைக் கூடவிரும்பி இரந்து பின்னிற்கும் தலைவனைக் குறித்துத் தலைவி இடத்துத் தோன்றும் புன்னகையே அவளது அன்பை அவனுக்கு உணர்த்தும். வறிது நகை தோற்றல், முறுவற் குறிப்புணர்தல் என்னும் துறைகள் இதனை வலியுறுத்தும். தன் மனம் அத் தலைவியின்மேல் தீராக்காதல் கொள்ளலான் 'மடநெஞ்சே' எனக் கூறினான்

இது, தலைவன் நெஞ்சொடு புலந்து உரைத்தல்.

இச் செய்யுள் தேமா, தேமா தேமாங்காய், தேமா தேமா தேமாங்காய் என்னும் சீரமைப்பில் வந்த அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம். (தேமா-என்ற இடத்தில் புளிமாவும் காய்ச்சீரில் மற்றைய காய்ச்சீரும் மாறி வரும். பின்னர்க் கூறுபவைகளுக்கும் இவ்வாறே கொள்க.) (10)

(ஐ வேறு)

11. நெஞ்சாகுல முற்றிங் னேமெலிய

நிலவின்கதிர் நீளேறி யாய்விரியத்

துஞ்சாநய னத்தொடு சோருமிவட்

கருளாதொழி கின்றது தொண்டைகொலே

செஞ்சாவி வயற்படர் காவிரிதும்

திருநாடுடை நந்தி சினக்கலியின்

வெஞ்சாயன் மறைத்த தனிக்குடையான்

விடைமண்பொறி யோலை விடேல்விடுகே.

(இ-ள்) செஞ்சாவி வயல்படர் காவிரிதும் = செந்நெற் பயிரையுடைய வயலில் சென்று பாயும் நீரையுடைய காவிரி ஆறு குழந்த, திருநாடு உடை நந்தி = அழகிய சோழ நாட்டை யுடைய நந்தியும், சினம் கலியின் வெம்சாயல் மறைத்த தனிக்குடையான் = கோபத்தையுடைய கலியினது

கொடிய நிழல் (குடிகளின்மேல்) படாது மறைத்த ஒப்பற்ற குடையையுடையவனும், விடை மண் பொறி ஓலை விடேல் விடுகே=காளை வடிவமான குறி மண்மேல் பதிக்கப்பட்ட ஓலையைச் செலுத்தும் விடேல் விடுகும் ஆகிய மன்னவனே! நெஞ்சு ஆகுலம் உற்று=மனக் கலக்கம் உற்று, இங்ஙனே மெலிய=இவ்வண்ணமாக வாட்டமுற, நிலவின் கதிர் நீள் எரியாய் விரிய=சந்திரனது நிலவு நீண்ட தீப்போலப் பரவ, துஞ்சாநயத்தோடு சோரும் இவட்கு=உறங்காத கண்ணோடு சோர்வடைகின்ற இத் தலைமகட்கு, அருளாது ஒழிகின்றது=நீ கொடுக்காமல் விட்டிருப்பது, தொண்டை கொலோ=இந்தத் தொண்டை மாலையையோ?-(எ-று)

நந்தி சோழ நாட்டையும் கைப்பற்றி ஆண்டான் ஆதலால், காவிரி சூழ் நாட்டை யுடையான் என்றும்; அவன் குடிகள் துன்பமுறாமல் காத்தான் ஆதலால், அவனது குடை சினக் கலியின் கொடிய நிழலை மறைத்தது என்றும்; அவன் ஓலை மண்மேல் விடைப் பொறி பொறித்தான் என்றும், கூறினார். 'விடேல் விடுகு' என்பது, நந்திக்கு ஒரு சிறப்புப் பெயர் எனத் தோன்றுகின்றது. முற்காலத்திலே ஓலையை எழுதிச் சுருளாக்கிய பின்பு, சுருள்ஓலை கூடுமிடத்தில் களிமண் பதித்து, அதில் தமது இலக்கியை இடுவது வழக்கம். இதனைச் சிலப்பதிகாரத்தில் மாதவி கோவலனுக்கு எழுதிய ஓலையைக் கூறுமிடத்தும் காணலாம்.

மாதவி யோலை மலர்க்கையின் நீட்ட

உடனுறை காலத் துறைத்தநெய் வாசம்

குறுநெறிக் கூந்தல் மண்பொறி உணர்த்திக்

காட்டிய தாகலிற் கைவிட லீயான்

(சில-மது-புற-82-85)

இது முற்கால வழக்கு.

“தன் நாட்டு மக்கள்மேல் கொடுங்கலியின் நிழல்படாத படி இனிதே காக்கும் நந்தி மன்னவன், இத் தலைவி அவனை விரும்பி ஆகுலமுற்று இங்ஙனே வாடவும், உறங்காத கண்ணோடு சோரவும், அவளுக்கு அருள் செய்யாதிருப்பது தகுமோ? அவள் வேண்டுவது வயிரமாலையன்றோ? காட்டிலே

“செடிகண்மேற் படரும் கோவையின் மலர்மாலையானே? அதனை இவட்குக் கொடாது இருக்கின்றானே? இஃது அவன் நீதிக்கு ஏற்றதன்றே?” எனச் செவிலி கூறினான்: தோழி கூறினான் எனினும் ஆம்.

இதில். நந்தி கிளவித் தலைவனும் பாட்டுடைத்தலைவனும் ஆதலாலும், நந்தியின் மாலையை வேண்டலாலும், இது பாடாண்தினைக் கைக்கிளை ஆகும்.

தண்டாக் காதற் றளிரியல் தலைவன்
வண்டார் விரும்பிய வகையுரைத்தன்று

(பு-வெ-பாடா-45)

செஞ்சாலி-ஒருவகை நெல். இங்ஙனே என்பது, இடைக் குறையால் ‘இங்ஙனே’ என ஆயிற்று. கொல், அசை. ஓகாரம் ஐய வினா. கலி=சனி. தொண்டை=ஆகுபெயர்.

பிரிந்திருப்பார்க்கு நிலவு துன்பம் தரும்; ஆதலால் நிலவு தீயாய்ச் சுடுகின்றது என்றான். இவளுக்குத் தொண்டை அருளாது ஒழிகின்றதோ - இவளுக்குக் தொண்டைமலர் மாலையைக் கொடாமல் இருப்பதோ என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

இந்நூற்குக் குற்றங் கூறுவார், நந்தி சினக்கலி என்று பிரித்து, நந்தி சின்னச் சனியென்று பொருள்படுகின்றது என்பர்.

(11)

(கட்டளைக் கலித்துறை)

12. விடுதிர்கொல் லோவள நாடுடை வீரசற்கு முன்னின்
றிடுதிர்கொல் லோபண் டிறுக்குந் திறையெரி கானத்தும்மை
யடுதிர்கொல் லோதிற னத்தியெங் கோளயி ராவதத்திற்
படுதிர்கொல் லோபடை மன்னீரென் னுருங்கன் பாவனையே.

(இ-ள்) படைமன்னீர்=சேனையுடைய அரசர்களே! உடைவீர்=நீர் எம்மரசற்கு முன்னே எதிர்த்தால் தோற்றுப் போவீர். ஆகையாலே, வளநாடு விடுதிர் கொல்லோ= உம்முடைய வளமான நாட்டைக் கைவிடுவீர்களோ, அரசர்க்கு முன் நின்று=அல்லது, எம்மரசனுக்கு எதிரே

நின்று, பண்டு இறுக்கும் திறை இடுதிர் கொல்லோ = முன்னாளிலே நீங்கள் எம்மரசர்க்குக் கொடுக்கும் திறைப் பொருளைக் கொடுப்பீர்களோ, எரிகானத்து உம்மை அடுதிர் கொல்லோ = அல்லது தீ எரிகின்ற காட்டிலே (சென்று) உங்கள் உயிரை விடுவீர்களோ, திறல் நந்தி எங்கோன் அயிராவதத்தில் படுதிர் கொல்லோ = அல்லது வலிமையை யுடைய நந்தியாகிய எம் மன்னனது ஐராவதம் என்னும் யானையினிடத்து (அகப்பட்டு) இறப்பீர்களோ, உங்கள் பாவனை என் ஆம் = உங்களுடைய கருத்து இவற்றுள்ளே யாது ஆகும்? (எ-று).

‘கொல்’ எல்லாம் அசை. எரிகானம் = வினைத் தொகை; ‘ஆகும்’ என்பது செய்யும் என்னும் வாய்பாட்டு வினைமுற்று; அது குகரம் கெட்டு ஆம் என நின்றது. இச்செய்யுள் ஒரு படைவீரனது கூற்று. இது நெடுமொழி வஞ்சி.

‘ஒன்னாதார் படைகெழுமித்,

தன்னாண்மை எடுத்துரைத் தன்று.’

(புற. வெண் 12.)

இச் செய்யுளில், பகையரசர்களைப் பார்த்துப் ‘பண்டு இறுக்கும் திறை இடுதிர் கொல்லோ’ என்றிருப்பது, முன்னே பல்லவருக்குத் திறை கட்டிய மன்னர்கள் அப்பொழுது திறைகட்ட மறுத்தனர் என்பதைக் காட்டுகின்றது. கி. பி. எட்டாம் நூற்றாண்டிலிருந்த சுந்தரர், பல்லவர்க்கு அரசர்கள் திறை கொடுக்க மறுத்ததைத் தமது பதிகத்திலே வைத்துக் கூறியுள்ளார்.

உரிமையாற் பல்லவற்குத் திறைகொடா

மன்னவரை மறுக்கம் செய்யும்

பெருமையார் புலியூர்ச் சிற்றம்பலத்தெம்

பெருமானைப் பெற்றா மன்றே.

(சுந்தரர் தேவாரம்)

இதனால், சுந்தரர் காலத்திற்குப் பிற்பட்டவன் இந்த நந்திப்பல்லவன் எனக் கொள்ளலாம்.

இச்செய்யுள் நிரையாற் றோடங்கியதால், அடி ஒன்றுக்
குப் பதினேழுமுத்துப் பெற்றுவந்த கட்டளைக் கலித்
துறை: (12)

(வஞ்சி விருத்தம்)

13. வனைவார்குழல் வேணியும் வாடைகணிர்
நனைவாந்துகி லும்மீவை நாளும்ரா
வினைவார்கழ னந்திவி டேல்விடுகின்
கனைவார்முர சொத்தது காரதிர்வே.

(இ-ன்) கார் அதிர்வு = மேகத்தின் முழக்கமானது, வினை
வார் குழல் நந்தி விடேல் விடுகின் = போர்க்குரிய நீண்ட
வீரக்கழலை அணிந்த நந்தியாகிய விடேல் விடுகினது, கனை
வார் முரசு ஒத்தது = செறிந்த வார்க் கட்டையுடைய
முரசினது ஒலியை ஒத்துத் தோன்றியது; (ஆதலால்)
வனைவார் குழல்வேணியும் = அலங்கரிக்கும் நீண்ட கூந்தலில்
உண்டான சடையும், வாடை கண்ணீர் நனைவாந்துகிலும் =
வாடையைக் கண்டு உண்டான கண்ணீரால் நனைந்த நீண்ட
ஆடையும், இவை நாளும் இரா = ஆகிய இவைகள் (இனி)
நாடோறும் இருக்க மாட்டா - (எ-று).

மகளிர் அழகுற அலங்கரிக்கும் கூந்தல் தலைவனது
பிரிவால் எண்ணெய் பெறுது சடையாய்த் திரண்டது;
வாடைக்காற்றுக் காரணமாகத் தலைவனை நினைத்து
உண்டான கண்ணீரால் அவள் ஆடை எப்போழுதும் நனைந்
திருந்தது; அப்பொழுது, தலைவன் மீண்டு வருவதாகக்
குறித்த கார்காலம் வந்துவிட்டதை, மேகத்தின் முழக்கத்
தால் அறிந்த தோழி, தலைமகட்கு அதனைக் கூறி, அவளது
துயரை ஆற்றினாள். இது, கார்ப்பருவங் கண்டு தோழி
ஆற்றுவித்தல்.

காரின் முழக்கம் நந்தியது முரசின் ஒலியை ஒத்தது
என்றது. எதிர்நிலை உவமை. முரசு, கருவி ஆகுபெயராய்
முரசின் ஒலியைக் காட்டிற்று. 'இவை நானையிரா' என்றிருப்
பின் ஏற்றதாக இருக்கும். இச்செய்யுள் முச்சீரடியால்
வந்ததால் வஞ்சிவிருத்தம். (13)

(தரவு கொச்சகக் கவிப்பா)

14. அதிர்குரல மணிநெடுந்தே ரவனிநா ரணன்களிற்றின்
கதிரொளிய வெண்மருப்புக் கனவயிரஞ் செறிந்ததான்
மதுரைகொலோ வடுபுலிக்கோ எனகரிகொலோ

மாணிகைசாய்ந்

தெதிரெதிரே கெடநின்ற தெவ்வர்கொ லறியோமால்.

(இ-ள்) அதிர் குரல மணி நெடுந்தேர் = அதிர்கின்ற
ஒசையையுடைய மணிகள் கட்டிய நீண்ட தேரையுடைய,
அவனி நாரணன் களிற்றின் - பூவுலகத்திலுள்ள திருமாலான
நந்தி மன்னவனது ஆண் யானையினுடைய, கதிர் ஒளிய
வெண் மருப்பு = மிக்க ஒளியையுடைய வெண்மையான தந்த
மானது, கனவயிரம் செறிந்தது = உறுதியான வயிரப்பூண்
கட்டப்பட்டது; (அதனாலே) மாளிகை சாய்ந்து எதிர் எதிரே
கெட நின்றது = மாளிகைகள் இடிந்து, (கண்ணுக்கு) நேர்
நேராக அழிய இருந்தது, மதுரைகொலோ = மதுரையோ?
அடுபுலிக்கோன் நகரி கொலோ = கொல்லுகின்ற புலிக்
கொடியையுடைய சோழனது நகரமோ? (புகார்-அல்லது
உறையூர்) எவ்வர் கொல் = எந்த ஊரோ? அறியோம் = நாம்
அறிந்திலோம்? (எ-று).

யானையின் தந்தத்திற்குப் பூண் கட்டினால் அது போர்க்
குரிய குறிப்பு ஆகும். ஆதலால், நந்தி யானையின் தந்தத்திற்
குப் பூண் அணிந்ததைக் கண்டு கூறிய கூற்று இது.
களிற்றுக்கு மருப்பு இரண்டாக இருக்க 'மருப்புச் செறிந்தது'
என ஒருமையிற் கூறியது, சாதி ஒருமை பற்றியது ஆகும்.
இச் செய்யுள் யானைமறத்தைச் சேர்ந்தது.

எழுமரவக் கடற்றூனையான், மழகளிற்றின் மறங்கிளர்ந்
தன்று-(பு-வெ-து-5). தானை மறமுமாம்-வேற்றூனை மறங்கூறி
மாற்றூற தமிழிரங்கினும் ஆற்றினுணரின் அத்துறை ஆகும்-
(பு-வெ-தும்-6).

இதில், நந்தியைத் திருமாலாகக் கூறினார். அந்த
நாரணனுக்கும் இவனுக்கும் வேறுபாடு தெரிய, இவனை 'அவனி
நந்தி-5

‘நாரணன்’ என்றார். இவ்வாறு நந்தியைத் திருமாலாகக் கூறுதலைப் பின்னரும் பல இடங்களிற் காணலாம்.

ஆல், அசை. ஓகாரம் இரண்டும், ஐயவினா. புலி, தானி ஆகுபெயராய்ப் புலிக்கொடியைக் காட்டிற்று. நகர், இகரச்சாரியை பெற்று ‘நகரி’ என ஆயிற்று. எதிர் எதிர்-அடுக்குத் தொடர்; மிகுதிபற்றி வந்தது. கொல், அசை.

இச் செய்யுள் அளவடியாய்த் துள்ளலோசை பெற்று வந்ததால் தரவு கொச்சகக் கலிப்பா.

(கேரிசை வெண்பா)

15. ஓம மறைவாண ரொண்பொற் கழல்வேந்தர்
தாம முடிக்கணிந்த தாளிப்புற்—கோமறுகிற்
பாவடிக்கீழ்ப் பலயானைப் பல்லவர்கோ னந்திதன்
சேவடிக்கீழ்க் காணலாஞ் சென்று.

(இ-ள்) பல யானைப் பல்லவர்கோன் நந்திதன் = பல யானைகளையுடைய பல்லவ மன்னனான நந்தியினது, சேவடிக் கீழ் = சிவந்த திருவடியின் கீழும், கோமறுகில் = அரசவீதியிலே, பாவு அடிக்கீழ் = பட்டுள்ள (அவனது) அடிச்சுவட்டின் கீழும், ஓம மறைவாணர் = யாகத்தீயை வளர்க்கும் அந்தணர்கள், ஒண் பொன் கழல் வேந்தர் = ஒளியுள்ள பொன்னாலான வீரக்கழலை அணிந்த அரசர்களது, தாமம் முடிக்கு அணிந்த தாளிப்புல் = மாலையை அணிந்த முடிக்கு (முடிசூட்டி விழாவில்) அணிந்த தாளிப்புல்லை, சென்று காணல் ஆம் = நாம் போய்ப் பார்க்கலாம்—(எ-று.)

முடிசூட்டு விழாவிலே அந்தணர் அரசரது முடியில் சூட்டிய தாளிப்புல்லை, நந்தியின் காலின் கீழும், அவன் வீதியில் நடக்கும்போது பட்ட காற்சுவட்டின் கீழும் காணலாம் என்றதால், நந்தியை மற்றைய அரசர்கள் வணங்கியது விளங்கிற்று. நந்தியின் அடிக்கீழ்மட்டும் அரசரது முடித்தாளிப்புல்லைக் காணலாம் என்றது, அவனது காலடிச்சுவட்டின் கீழும் காணலாம் என்றது, நந்தியின் உயர்வையும், மற்றைய அரசர்களது தாழ்வையும் காட்டியது.

இதனால், நந்தி மன்னர்மன்னன் என்பதை விளக்கினார். தாளி என்பது ஒருவகைப் புல், திருவாசகத்தில் "தாளி அறுகினர்" என்று வருதலால், தாளி அறுகம்புல் ஆகும். அரசர்களுக்கு முடிசூட்டும் போது, முடியில் அறுகு மஞ்சளரிசி சூட்டுதல் மரபு. அரசர்கள் முடிசூடிய உடனே வந்து நந்தியை வணங்குதலால், அப் புல் நந்தியில் காலில் விழுந்தது. 'வாழ்நர்' என்பது 'வாணர்' என ஆனது மருஉ.

இச் செய்யுள், இருவிகற்பத்தால் வந்த ஓராசு இடையிட்ட நேரிசை வெண்பா.

(கட்டளைக் கலித்துறை)

16. சென்றஞ்சி மேற்செங்கண் வேழஞ் சிவப்பச் சிலர்திகைப்ப வன்றுஞ் சினத்தா ரினமறுத் தார்போலு மஃதஃதே குன்றஞ்செய் தோணந்தி நாட்டங் குறிகுருக் கோட்டையின்மேற் சென்றஞ்சப் பட்டதெல் லாம்படு மாற்றலர் திண்பதியே.

(இ-ள்) அஞ்சிமேல் சென்று=நந்தி மன்னர் திருவஞ்சைக் களத்தின் மேல் படையெடுத்துச் சென்று, வேழம் செம் கண் சிவப்ப=தனது யானை கோபங்கொண்டு அதனது சிவந்த கண்கள் மேலும் சிவக்க, சிலர் திகைக்க=மற்றும் சிலர் மனமயங்க, அன்றும் சினத்தார்=பகைத்த பகைவரது, இனம் அறுத்தார் போலும்=கூட்டத்தை அழித்தனர் போலும்! அஃது அஃதே=அது அப்படியே ஆம். குன்றம் செய்தோள் நந்தி நாட்டம்=மலைபோன்ற தோளையுடைய நந்தி மன்னனது நோக்கம், குருக்கோட்டையின் மேல் குறி சென்று=குருக்கோட்டை யென்னும் கோட்டையின் மேல் குறிப்பாகச் சென்று, அஞ்சி பட்டது எல்லாம்=அந்த அஞ்சிக்களம் பட்ட துன்பம் எல்லாவற்றையும், மாற்றலர் திண்பதி படும்=இனிப் பகைவரது வலிமையான ஊர்கள் எல்லாம் அடையும்-(எ-று).

இது, அரசனது புகழைச் சொல்லப் பகைவரது நாட்டின் அழிவைக் குறித்து இரங்கியது. ஆதலால், இது கொற்ற வள்ளை என்னும் துறை.

‘மன்னவன் புகழ் கிளந்து, ஒன்றாநாடழி பிரங்கின்று.
(பு-வெ-வஞ்-7).

இதில், ‘அஞ்சி’ என்பது சேர நாட்டுத் திருவஞ்சைக் களமும், குருக்கோட்டை என்பது அங்கிருந்த கோட்டையின் பெயரும் எனத் தெரிகின்றன. அன்றுதல்=பகைத்தல்; ‘அன்றினார் புரமெரித்தார்க்கு ஆலயம் எடுக்க எண்ணி (பெரி-பு. பூசலார்.) என்னும் பெரிய புராணச் செய்யுளில், ‘அன்றினார்’ பகைவர் எனப் பொருள்படுதல் காண்க.

இச் செய்யுள் நேரசையாற் றொடங்கிய கட்டளைக் கலித் துறை.

(அறுசேர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

17. பதிதொறு புயல்பொழி தருமணி பணைதரு
பருமணி பகராநெற்
கதிர்தொகு வருபுனல் கரைபொரு திழிதரு
காவிரி வளநாடா
நிதிதரு கவிகையு நிலமக ளுரிமையு
முவையிவை யுடைநந்தி
மதியிலி யரசர்நின் மலரடி பணிகிலர்
வானக மாள்வாரே.

(இ-ள்) பதிதொறும்=ஊர்கள் தோறும், புயல் பொழி தருமணி=மேகங்கள் சொரிகின்ற மணிகளையும், பணைதரு பருமணி=மூங்கில்கள் தந்த பெரிய முத்துக்களையும், பகரா=கொடுத்து, நெல்கதிர் தொகு வருபுனல்=நெற்கதிரைத் தொகுத்துக்கொண்டு வருகின்ற நீர், கரைபொருது இழிதரு காவிரி வளநாடா=கரையோடு மோதி வழியும் காவிரியினது வளமமைந்த நாட்டையுடையவனே! நிதிதரு கவிகையும்=செல்வத்தைத் தருகின்ற குடையும், நிலமகள் உரிமையும்=பூமிதேவியின் உரிமையும், இவை இவை உடை நந்தி=ஆகிய இவ்வவைகளையுடைய நந்திமன்னவனே! மதியிலி அரசர்=அறிவில்லாதவரான அரசர், நின் மலர் அடி பணிகிலர்=நின்னுடைய தாமரை மலர் போன்ற பாதங்களை வணங்காத

வராய், வானகம் ஆள்வார் = தேவர் உலகத்தை ஆள்பவர் ஆவர்—(எ-று).

காவிரி ஆறு வியாபாரம் செய்பவரைப்போல மேகத்தில் உண்டான முத்தையும், மூங்கிலில் உண்டான முத்தையும் ஊர்தோறும் கொடுத்து, அவ்வூர்களில் உள்ள நெற்கதிர்களைக் கொண்டு வந்தது. முத்துக்கள் பிறக்கும் இடங்களில் மேகமும் ஒன்று; மூங்கிலும் ஒன்று. இவை இவை என்னும் அடுக்கு நந்தியின் செல்வத்தையும் அரசரிமையையும் குறித்தது; மிகுதிப் பொருள் பற்றியது. 'பகரா' என்பது, செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம், 'நந்தி, வளநாடா' இரண்டும் விளி. பணிகிலர், -முற்றெச்சம்.

இது நந்தியின் வீரச்செயலைப் புகழ்ந்தது ஆகையால் பாடாண்டிணைப் பாட்டு. நந்தியைப் பணிந்தவர் மண்ணுலகாள்வர்; பணியாதவர் வானுலகம் ஆள்வர் என்றது, பணியாதவர் இறப்பர் என்றதாம்,

சிலர், 'நந்தி மதியிலி' எனப் பிரித்து நந்தி அறிவில்லாதவன் எனப் பொருள்படுகின்றது என்பர்.

இச் செய்யுள், முதல் ஐந்து சீரும் விளச்சீராய் இறுதிச்சீர் காய்ச்சீராக வந்த அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்.

(கவி விருத்தம்)

18. ஆட்குலாங் கடற்படை யவனி நாரணன்
ரோட்குலா மதுமலர்த் தொண்டை வாய்ச்சியர்
வாட்குலாங் கண்ணினுல் வளைத்த மம்மநோய்
மீட்கலா மடல்கையில் விரவு மாயினே.

(இ-ள்) ஆள் குலாம் கடல்படை அவனி நாரணன் = வீரர்கள் விளங்குகடற்படையையுடைய நந்திமன்னவனது, தோள்குலாம் மதுமலர்த் தொண்டை வாய்ச்சியர் = தோளில் விளங்கும் தேனுள்ள மலர் மாலையான தொண்டையினது கனியைப் போன்ற வாயையுடைய மகளிர், வாட்குலாம் கண்ணினுல் = வாள் போன்ற கண்களினாலே, வளைத்த மம்மநோய் = நம்மை மயக்கிய மயக்க நோயிலிருந்து, கையில்

மடல் விரவும் ஆகில் = நமது கையிலே பனைமடன்மா பொருந்து மானால், மீட்கலாம் = நம்மை மீட்கக் கூடும் - (எ-று).

‘ஆட்குலாம் கடற்படை’ என்பதனால், நந்தி கடற்படையும் உடையவனாக இருந்தான் எனலாம். முன்னரும் ‘தொன்னீர் அலங்கல் முந்நீரும் கொண்டவேந்தர் கோன் நந்தி’ (5) என்று கூறியுள்ளார். அல்லது, கடற்படை என்பதற்குக் ‘கடல்போன்ற படை’ எனினும் ஆம்.

இது, தோழியினிடத்துத் தலைவியை இரந்து குறை பெறுது வருந்திய தலைமகன், இனி இவளைப் பெறுதற்கு மடலே பொருளென மதித்தல். மடலேறுதலாவது:— தலைவன், தான் விரும்பிய மங்கையை வேறு எவ்வகையினும் அடைய முடியாதென அறிந்தபோது, பனைமடலினால் செய்த குதிரையில் அத் தலைவியின் உருவத்தை எழுதிய படத்தைக் கட்டி, அக்குதிரையின்மேல் ஏறி ஊர்நடுவே நின்ற லாகும். அதனை அரசன் அறிந்து, அவளை அவனுக்கு மணஞ் செய்து வைப்பான் என்பது, நூன் மரபு,

ஏகாரம், ஈற்றசை. மடல், கருவி ஆகுபெயர். ஆகும் என்பது, ஆம் என நின்றது. கடற்படை-கடலினிடத்தே சென்று பொரும்படை எனின், ஏழாம் வேற்றுமை உருபும் பயனும் உடன் தொக்க தொகை; கடல் போன்ற படை எனின் உவமைத் தொகை. தொண்டை, முதலாகு பெயர். நோய் மீட்டலாவது, நோயிலிருந்து தன்னைமீட்டல்; ஐந்தாம் வேற்றுமைத் தொகை.

இச் செய்யுள், அளவடியால் வந்து துள்ளலோசையிற் சிறிது வழுவாயிருப்பதால் கவி விருத்தம்.

(அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

19. விரவாத மன்னரெல்லாம் விண்ணேற வெள்ளாற்று
வெகுண்டோன் ருண்டைக்
கிரவாத பரிசெல்ல மிரந்தேற்றும் பாவைமா
ரெல்லிர் வாடை

வரவாதை யுற்றிருந்து வருந்துவார் பலரென்றும்
வாழி வாழி
பரவாதை நந்திசெங்கோ விதுவாகி லதுபார்க்கும்
பரிசு நன்றே.

(இ-ள்) விரவாத மன்னர் எல்லாம் = பகையரசர்கள் எல்லோரும், விண் ஏற வெள்ளாற்று வெகுண்டோன் தொண்டைக்கு = விண்ணுலகத்தை அடையும்படி வெள்ளாறு என்னும் இடத்திலே கோபங் கொண்டவனான நந்தியினது தொண்டை மலர் மாலைக்கு, இரவாத பரிசு எல்லாம் = இரத்தற்கு ஏலாத விதங்களில் எல்லாம், இரந்து ஏற்றும் பாவைமார் = வேண்டிக் கேட்கும் மகளிர்கள், எஃசர்வாடை வர = இரவிலே வருத்துகின்ற வாடைக்காற்று வர, வாதை உற்று இருந்து = துன்பமடைந்திருந்து, என்றும் வருந்துவார் பலர் = எந்நாளிலும் வருந்துபவர் பலர் ஆவர், பரவாதை நந்தி செங்கோல் இது ஆகில் = பகைவரை வருத்தும் நந்தியினது நீதி இத்தன்மையது ஆனால், அது பார்க்கும் பரிசு நன்று = நாம் அத்தொண்டை மாலையை எதிர்நோக்கி இருக்கும் தன்மை நல்லது (நல்லதன்று என்பதாம்), வாழி வாழி = மனமே நீ வாழ்வாயாக! வாழ்வாயாக! — (எ-று).

நந்தியினது செங்கோலில், அவனது மாலையை வேண்டி வருந்தும் மகளிர் பலர் ஆனால், நாம் அவனது தொண்டை மலர் மாலையை எதிர்நோக்கி இருக்கும் தன்மை நன்றன்று என்பதாம். இது பாடாண்டிணையில் கைக்கிளை.

தண்டாக் காதற் றளரிய தலைவன்

வண்டார் விரும்பிய வகையுரைத் தன்று.

(பு-பெ-பா-45)

‘எதிர் நோக்கும் பரிசு நன்றே’ என்பது, நன்றன்று என்னும் பொருளைத் தந்தது ஆதலால், புகழ்வது போலப் பழித்தல்; இது புகழாப் புகழ்ச்சி. ‘வாழிவாழி’ அடுக்குத் தொடர்; இரக்கம் பற்றி வந்தது. தொண்டை, ஆகுபெயர், வாழிய என்பது, ய கெட்டு வாழி என நின்றது. ஏகாரம், அசை. இச் செய்யுள், காய், காய், காய், காய், மா, மா;

என்னும் சீரமைப்பில் வந்த அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்.

[ஊ வேற]

20. நன்றுந்நெடி தாயவிர் கின்றதிரா
நலிகின்றது மாருத சாலமெனக்
கென்றின்னில வென்னு மிளம்பிறையு
மேரியேசொரி கின்றதி யாதுசெய்கோ
அன்றின்னில மேழு மளந்தபிரான்
அடலுக்ரம கோப னடங்கலர்போல்
இன்றென்னுயி ரன்னவள் கொங்கையைவிட்
டெங்ஙன்றுயில் கின்றன னேழையனே.

(இ-ள்) இரா நன்றும் நெடிதாய் அவிர்கின்றது = இரவோ மிகவும் நீண்டதாக விளங்குகின்றது; மாருத சாலம் நலிகின்றது = தென்றற் காற்றின் மிகுதி வருத்துகின்றது, எனக்கு என்று = என்னையே குறித்து, இந்நிலவு என்னும் இளம் பிறையும் = இந்த நிலவு என்று சொல்லப்படும் இளமையான பிறையும், எரியே சொரிகின்றது = தீயையே பொழிகின்றது; ஏழையேன் யாது செய்கு = அறிவிலியாகிய நான் என்ன செய்குவேன்? அன்று இந்நிலம் ஏழும் அளந்த பிரான் = அந்த நாளிலே இந்த ஏழுலகங்களையும் அளந்த திருமால் போன்றவனும், அடல் உக்ரம கோபன் = வலிய கொடுங் கோபத்தை உடையவனும் ஆன நந்திமன்னனது, அடங்கலர் போல் = பகைவர்கள் மனைவியைப் பிரிந்து வருந்தித் துயிலுதல்போல, இன்று = இப்பொழுது, என் உயிர் அன்னவள் கொங்கையைவிட்டு = எனது உயிர்போன்ற மனைவியின் கொங்கைமேல் துயிலுதலைவிட்டு, ஏழையன் எங்ஙன் துயில்கின்றனன் = அறிவிலி யாகிய நான் எவ் வண்ணம் தூங்குகின்றேன்? (தூங்குகிலேன் — ஏ-று).

தலைவியை விட்டுப் பொருள்வயிற் பிரிந்த தலைவன், வினை முற்றிய பின்பு தலைவியை நினைந்து இரங்கினான். ஆதலால், இது கற்புத் திணையில், தலைவன் பொருள்வயிற் பிரிந்து இரங்கல் துறை. பிரிந்திருப்பார்க்கு ஒருநொடிப்

பொழுது ஓர் ஊழிக்காலம்போற் றேன்றுமாதலால், 'இரா நன்றும் நெடிதாய் அவிர்கின்றது' என்றான். "ஊழியாம் ஒருகணந்தான் அவ்ஹுழி ஒருகணமாம்" (பெ-பு) எனக் கூறுதலும் அறிக. இரவு தனக்கு நன்றுஇன்றி இருக்கவும், 'நன்றும் அவிர்கின்றது' என்பது இகழ்ச்சிக் குறிப்பு.

எல்லோரும் 'நிலவு' என்று கூறுகின்றனர். ஆனால் அது தனக்குத் தீமை விளைக்கின்றது என்பதை விளக்க, "நிலவு என்னும் இளம்பிறை எனக்குஎன்று எரியே சொரிகின்றது" என்றான்.

அகப்பொருட்டுறையில், கிளவித்தலைவனதுதுன்பத்தைப் பாட்டுடைத் தலைவனது பகைவர் துன்பத்தோடு ஒப்பிட்டுக் கூறுதல் மரபு. அதனை,

விழுந்ததுளி அந்தரத்தே வேமென்றும் வீழின்
எழுந்த சுடர்சுடுமென் றேங்கிச்—செழுங்கொண்டல்
பெய்யாத கானகத்துப் பெய்வனையும் சென்றனளே
பொய்யா மொழிப் பகைவன் போல்.

என்னும் செய்யுளும் உணர்த்தும்.

'எங்ஙன் துயில்கின்றனன்' என்பது தூங்குகிலேன் என்பதைக் குறிப்பால் உணர்த்திற்று. உபமேயத்தில் கூறிய மனைவியைப் பிரிந்து தூங்குதல், உபமானத்திற்கும் சேர்ந்து, நந்தியின் பகைவர் மனைவியைப் பிரிந்து தூங்குதல்போல எனக் கொள்ளப்பட்டது. தலைவி வருந்தத் தான் பிரிந்து வந்ததால், தன்னை 'அறிவில்லாதவன்' என்றான்.

'எரியே' இதில் ஏகாரம் தேற்றம். ஓகாரம், அசை. அடங்கலர், ஆகுபெயராய் அவரது செய்கையைக் காட்டிற்று.

இச் செய்யுள், தன்னந்தன தானனதானதனா, தன்னந்தன தானன தானதனா என்னும் சந்தம்பட வந்த அறுசீர்க் கழி நெடிவடி ஆசிரியவிருத்தம்.

நந்தியைத் திருமாலாகப் பாவித்துத் திருமால் உலகளந்த வரலாற்றை நந்திமேல் ஏற்றிக் கூறினர்.

“அசுரரில், மகாபலி என்பான் சிறந்தவனாய் வாழும் நாளில், அவனால் துன்பமுற்ற தேவர்கள் வேண்டத் திருமால் வாமனராக (குள்ளராக)த் திருவுருவம் கொண்டு, மகாபலியின் யாகசாலையை அடைந்து, தாம் தங்கியிருந்து தவஞ் செய்வதற்காக மூன்றடிமண் தரவேண்டும் எனக் கேட்டார். அப்பொழுது, இது வஞ்சக வடிவம் என்று சக்கிர பகவான் கூறவும் கேளாது, மகாபலி மூன்றடி மண்ணைத் தானமாகக் கொடுத்தான். அதனை வாங்கியவுடனே வாமனர் பேருருவம் கொண்டு நீண்டு, ஓரடியால் இவ்வுலகத்தையும், மற்றோர் அடியினால் மேலுலகத்தையும் அளந்து, மூன்றாவது அடியை மகாபலியின் தலைமீது வைத்து அழுத்திக் கொன்றார். இது ஈரடியால் மூவுலகளந்த வரலாறு.

(வஞ்சித் துறை)

21. ஏழை மார்துணை, வாழி நந்திதண் நீழல் வெண்குடை, யூழி நிற்கவே

(இ-ள்) நந்தி=நந்திப் பல்லவனது, தண் நீழல் வெண்குடை=குளிர்ந்த நிழலைத்தரும் வெண் கொற்றக்குடையானது, ஊழி நிற்க=உலகமுள்ள அளவும் நிலைபெற்று நிற்பது ஆகுக. ஏழைமார் துணைவாழி=ஏழையர்களுக்குத் துணையாக உள்ள அவன் வாழ்வானாக!(எ-று.)

இச்செய்யுள் குடை மங்கலம். “நாற்றிசையும் புகழ் பெருக,வீற்றிருந்தான் குடைபுகழ்ந்தன்று” (புற-வெ-பாடா-35) என்பது சூத்திரம். குடை நிழலாவது, அரசனது தண்ணளியே ஆம். வலியோர் வருத்தாமல் எளியவரை நந்தி காத்தலால் ‘ஏழைமார் துணை’ என்றார். (ஏழைமார்-மகளிர் எனின், பொருட் சிறப்பு இன்று).

ஊழி, உலகம் தோன்றி அழியும் காலம். வாழி, நிற்க, இவை இரண்டும் வியங்கோள்.

இச் செய்யுள், இருசீர்க் குறளடியால் வந்த வஞ்சித்துறை

(எழுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

22. நிற்க மன்னவர் நிரந்த வெண்குடை
மிடைந்த நீள்கடை நெடுந்தகை
விற்கொ ணன்னுதன் மடந்தை மார்மிக
முயங்கு தோளவனி நாரணன்
கற்கொள் வார்மதிற் கச்சி நந்தி
நலங்கொ ளன்னவ னலங்கன்மே
லொற்க மென்மக ளுரைசெய் தோவுல
கனிப்ப னித்திற ளுரைத்திடே.

(இ-ள்) மன்னவர் நிற்க = அரசர்கள் காண்பதற்குக் காத்துக் கொண்டிருக்க, நிரந்த வெண்குடை மிடைந்த = (அதனால் அவரது) வரிசையான வெண்குடைகள் நெருங்கிய, நீள்கடை நெடுந்தகை = நீண்ட தலைவாயிலையுடைய பெரியோனும், வில் கொள் நல்நுதல் = வில்லையொத்த நல்ல புருவத்தையுடைய, மடந்தைமார் மிக முயங்கு தோள் அவனி நாரணன் = மகளிர்கள் மிகத் தழுவுகின்ற தோளையுடைய அவனி நாரணனும் ஆகிய, கல்கொள்வார் மதில் கச்சி நந்தி = கல்லைக் கொண்ட நீண்ட மதிலையுடைய காஞ்சி புரத்திலிருக்கும் நந்தி மன்னனுனவன், என் மகள் = என்னுடைய மகளானவள், நலம் கொள் அன்னவன் அலங்கல் மேல் = நன்மையைக் கொண்ட அந்த மன்னவனது தொண்டை மலர் மாலையின் மேல், ஒற்கம் உரை செய்தோ = தனக்கு உண்டான தளர்ச்சியைச் சொன்னதற்குப் பின்போ, உலகு அளிப்பன் = அவளுக்கு இவ்வுலகத்தைக் கொடுப்பான்? இத்திறம் உரைத்திடு = இந்தச் செய்தியை (தோழியே) நீ அவனுக்குச் சொல்வாயாக - (எ-று).

அரசர்கள் காத்து நிற்கும் வாயிலான் என்றது, நந்தி மன்னர் மன்னன் என்பதைக் காட்டிற்று. முற்காலத்திலே பல மகளிரோடு கூடிவாழ்தலை அரசர்க்குச் சிறப்பாகக் கொண்டனர். ஆதலால், 'மடந்தைமார் மிக முயங்கு தோள் அரிவை நாரணன்' என்றார். காஞ்சிபுரம் கல்லாலான மதிலையுடையது; அதனாற் 'கற்கொள் வார் மதில்' என்றனர். ஒருவர் தமது குறையைச் சொல்லிக் கேட்பதற்கு முன்னே குறிப்பறிந்து கொடுப்பவர் வள்ளல் ஆதலால், நந்தி என்

மகள் தன் குறையைக் குறிப்பாலறிந்து அருள் செய்யாது, அவள் தன் குறையைச் சொன்னபின்போ அவளுக்கு அரசைக் கொடுப்பான் என்று செவிலி கூறினாள்.

“குறிப்பறிந் தீதலே கொடைமற்று இன்றென
மறுத்தலே கேட்டபின் வழங்கல்” (நைடதம்)

என்றார், அதிவீரராம பாண்டியர்.

இது, அகப்புறத்தினையில் தலைவி வருத்தங்கண்டு செவிலி வருந்திக் கூறியது.

நெடுந்தகை, பண்புத் தொகை அன்மொழி. ஏகாரம், ஈற்றசை. இச் செய்யுள் தேமா கூவிளம் தேமா கூவிளம், தேமா கூவிளம் கூவிளம் என்னும் சீரமைப்பில் வந்த எழுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம். (தேமாவில் புளி மாவும், கூவிளத்தில் கருவிளமும் காய்ச்சீரும் கலந்து வரும்).

(இணைக்குறள் ஆசிரியப்பா)

23. உரைவரம் பிகந்த வுயர்புகழ்ப் பல்லவன்

அரசர் கோமா னடுபோர் நந்தி

மாவெள் ளாற்று மேவலர்க் கடந்த

செருவே லுயர்வு பாடினன் கொல்லோ

நெருநற் றுணியரைச் சுற்றிப்

பரடு திறப்பத் தன்னுற் பல்கடை

திரிந்த பாண னறுந்தார் பெற்றுக்

காஅர் தளிர்ந்த கானக் கொன்றையின்

புதுப்பூப் பொலன்கல னணிந்து

விளங்கொளி யானன னிப்போ

திடங்கனி யானை யெருத்தமிசை யன்னே.

(இ-ள்) நெருநல் பரடுதிறப்ப துணி அரைச் சுற்றி = நேற்றுக் காலின் பரடு வெளிப்படத் துண்டாகிய ஆடையை இடையிலே சுற்றி, தன்னால் = தனது கால் நடையினால், கடை பல திரிந்த பாணன் = வீட்டு வாயில்கள் பலவற்றிலே சென்று அலைந்த பாணன், நறும் தார் பெற்று = இப் பொழுது நல்ல மாலையை அணிந்து, கார் தளிர்ந்த கானக் கொன்றையின் - கார்காலத்தில் தளிர்ந்த காட்டிலுள்ள

கொன்றை மரத்தினது, புதுப்பூப் பொலன் கலன் அணிந்து = புது மலரைப் போன்ற நிறத்தையுடைய பொன்னுலான அணிகலத்தை அணிந்துகொண்டு, விளங்கு ஒளி ஆனனன் - மிக்க விளக்கத்தைப் பெற்றவனும், களி இளம் யானை எருத்தம் மிசையன் = மதமயக்கத்தைக் கொண்ட இளம்யானையின் பிடரியின் மேல் இருப்பவனான; உரை வரம்பு இகந்த உயர்புகழ்ப் பல்லவன் = சொல்லின் அளவைக் கடந்த உயர்ந்த புகழையுடைய பல்லவனும், அரசர் கோமான் = மன்னர்க்கு மன்னனும் ஆகிய, அடுபோர் நந்தி = கொல்லுகின்ற போரைச் செய்யும் நந்திமன்னவன், மா வெள்ளாற்று மேவலர்க் கடந்த = பெரிய வெள்ளாற்று என்னும் இடத்திலே பகைவரை வென்ற, செருவேல் உயர்வு பாடினன் கொல்லோ = போர்க்குரிய வேலினது மேன்மையை அப் பாணன் புகழ்ந்து பாடினானோ? (எ-று).

பரடு கணைக் காலின் கீழுள்ள ஓர் உறுப்பு; பரடு திறப்ப என்பது இடக்கர் அடக்கல்; அவனது அற்றம் திறப்ப என்பது பொருள். பாணன் = இசைபாடுவோன். நந்தியின் புகழ் சொல்லளவில் அடங்காது என்றார். விளங்கு ஒளி ஆனனன் என்பதற்கு, விளங்குகின்ற ஒளியமைந்த முகத்தையுடையவன் என்றும் கூறலாம்.

பாணன் ஆடையின் துண்டு ஒன்றை இடையிலே சுற்றிக் கொண்டு, அந்த ஆடை அகலம் இன்மையால் காலின் பரடு ஆடையால் மறையாது வெளிப்படத் தன் காலாலே நடந்து வீடுவீடாகத் திரிந்தவன். அவன் நந்தி மன்னவனைப் பாடிப் பரிசு பெற்று, மாலையும் பொற்கலமும் அணிந்து, இளயானையின் மேலேறி அழகான தோற்றத்தோடு வருதலைக்கண்டவர், இச்சிறப்பு இவனுக்கு எப்படிக்கிடைத்தது? நந்திமன்னனைப் பாடிப் பெற்றான் போலும்? என வியந்து கூறினர்.

கொல், அசை. காஅர், செய்யுளிசை அளபெடை. கொன்றையின் புதுப்பூப் பொலன்கலம் - உவமையணி. மிசையன்னே-விரித்தல் விகாரம்.

இச் செய்யுள், இடையிடையே முச்சீரடிகள் விரவி வந்த மையால் இணைக்குறளாசிரியப்பா,

(அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

24. அன்ன மடமயிலை யாளி மதயானை
நந்தி வறியோர்
சொன்ன பொருணல்கு வள்ள ரெகுநீர்
தொண்டை வளநாட்
டன்ன நடையானை யல்குல் பெரியானை
யங்கை யகல்வான்
மின்னை மெலிவானை நூலி னிடையானை
நேர்வ மயிலே.

(இ-ள்) அன்ன மடமயிலை ஆளி=வறியவற்கு அன்ன மிடும் மடங்கனையுடைய மயிலாப்பூரை ஆள்பவனும், மதயானை நந்தி=மதயானையை யுடைய நந்தியும் ஆகிய, வறியோர் சொன்ன பொருள் நல்கு வள்ளல்=ஏழையர்கள் கேட்ட பொருளைக் கொடுக்கும் வள்ளலது, தொகுநீர் தொண்டை வளநாட்டு=நிறைந்த நீரையுடைய வளமான தொண்டை நாட்டிலே, அன்னம் நடையானை=அன்னம் போன்ற நடையை யுடையவனும், அல்குல் பெரியானை=பெரிய அல்குலையுடையவனும், அம் கை அகல் வான் மின்னை மெலிவானை=அழகியஇடமகன்ற வானத்திலுள்ள மின்னலைத் தனது உடம்பின் அழகால் இளைக்கச் செய்பவனும், நூலின் இடையானை=நூல் போன்ற மென்மையான இடையை யுடையவனும் ஆகிய அம் மங்கையை, மயிலே நேர்வ=மயிலே ஒப்பன ஆகும் - (எ-று).

இது, தலைவன் பாங்கற் கூட்டத்திலே தோழனுக்குத் தான் கண்ட மங்கையின் இயல்பையும், அவளிருக்கும் இடத்தையும் கூறல் ஆகும். ஆதலால் இது, இயல் இடங் கூறல் என்றும் துறை.

அன்ன நடையாள், அன்னம் ஆகு பெயராய் அன்னத்தின் நடையைக் காட்டிற்று. 'மயிலே நேர்வ' என்பதற்கு மயிலோ ஒப்பாவன? என்று கூறி, மயில் ஒப்பாகா எனவும் கொள்ளலாம். இப்பொருளில் ஏகாரம் எதிர்மறை; முன்னைப் பொருளில் தேற்றம். இதில், நந்தியின் கொடைச் சிறப்புக் கூறப்பட்டது.

இச்செய்யுள் தன்ன தனதனன, தன்ன தனதனன, தன்ன, தனனா, என்னும் சந்தம்பட வந்த அறுசீர்க் கழி நெடி லடி ஆசிரிய விருத்தம்.

(எண்சீர்க் கழிநெடி லடி ஆசிரிய விருத்தம்)

25. மயில்கண்டான் மயிலுக்கே வருந்தி யாங்கே
 மான்கண்டான் மானுக்கே வாடி மாதர்
 குயில்கண்டாற் குயிலுக்கே குழைதி யாகிற்
 கொடுஞ்சுரம்போக் கொழிநெஞ்சே கூடாமன்னர்
 எயில்கொண்டான் மல்லையங்கோ னந்திவேந்த
 னிகல்கொண்டா ரிருங்கடம்பூர் விசம்புக் கேற்றி
 அயில்கொண்டான் காவிரிநாட் டன்னப்பேடை
 யதிசயிக்கு நடையாரை யகல நூற்றேன்.

(இ-ள்) நெஞ்சே-மனமே, கூடாமன்னர் எயில் கொண்டான் = பகைத்த மன்னவரது மதிலைக் கைக்கொண்டவனும், மல்லை அம்கோன் = அழகிய மல்லைக்குத் தலைவனும், இகல்கொண்டார் = பகை கொண்டவரது, இரும் கடம்பூர் விசம்புக்கு ஏற்றி = பெரிய கடம்பூர் மக்களைத் தேவருல கத்துக்குக் குடியேறச் செய்து, அயில் கொண்டான் = வேலைக் கையில் கொண்டவனும் ஆன, நந்தி வேந்தன் = நந்தி மன்னனது, காவிரி நாட்டு = காவிரிநீர் பாயும் நாட்டிலே உள்ள, பேடை அன்னம் அதிசயிக்கும் நடையாரை = பெண் அன்னமும் கண்டு அதிசயிக்கும்படியான நடையையுடைய தலைவியை, அகல நூற்றேன் = (பொருள்தேடும் பொருட்டுப்) பிரிய எண்ணினேன். ஆங்கே = (பொருள் தேடப்) போகும் அவ் விடத்தே, மயில் கண்டால் மயிலுக்கே வருந்தி = மயிலைப் பார்த்தால் அதன் சாயல் இவளை ஒக்கும் என அதனைப் பார்த்து வருந்தியும், மான்கண்டால் மானுக்கே வாடி = மானைக் கண்டால் அதன் கண் இவளது கண்ணை ஒக்குமென அதனைக் கண்டு சோர்ந்தும், மாதர் மயில் கண்டால் குயிலுக்கே குழைதி ஆகில் = அழகான குயிலைக் கண்டால் அதன் குரல் இவளது குரலை ஒக்கும் என அதனை எண்ணி மனம் உருகுவா யானால். கொடுஞ் சுரம் போக்கு ஒழி =

கொடிய பாலைவனத்தின் வழியே செல்லுதலை விட்டு விடுவாயாக- (எ-று).

இது பொருள்வயிற் பிரியத் தொடங்கிய தலைமகள், நெஞ்சொடு கூறிச் செலவழுங்குதல்.

பொருள் தேடப் பிரிந்து செல்பவன், செல்லும் வழியிடையிலேமயில் குயில் மான் முதலியவற்றைக்காணக்கூடும். அவற்றைக் கண்டதும் அவை போன்ற தலைவியை எண்ணி மனம் கலங்கினால் பொருள்தேட முடியாது; ஆதலால் 'நெஞ்சே கொடுஞ்சரம் போக்கு ஒழிதி' எனக் கூறினான். மயில் மகளிரின் சாயலுக்கும், மான் கண் மகளிர் கண்ணுக்கும், குயிலின் குரல் மகளிரின் குரலுக்கும் ஒப்பு ஆகும். ஒரு பொருளைக் கண்டால் அதற்கு ஒப்பான பொருள் நினைவிற்கு வருதல் இயல்பு.

இதில், நந்தி கடம்பூரை வென்றது கூறப்பட்டது.

பேடை அன்னமும் என்னும் உயர்வுச் சிறப்பு உம்மை விகாரத்தால் தொக்கது. அன்னம், ஆகுபெயராய் நடையைக் காட்டிற்று. சரம் பாலை நிலம்; முல்லையும் குறிஞ்சியும் வேனிற் காலத்தில் திரிந்து பாலையாம்.

நெஞ்சே என்பது விளி. ஏகாரம் முன்றும் எண்ணுப் பொருள்; பிரிநிலையுமாம்.

இச் செய்யுள் கருவிளங்காய் கருவிளங்காய் தேமா தேமா, கருவிளங்காய் கருவிளங்காய் தேமா தேமா என்னும் சிரமைப்பில் வந்த எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம். (காய்ச்சீரில் மற்றக் காய்ச்சீரும் மாச்சீரில் புளிமாச்சீரும் கலந்து வரும்.)

(கவி விருத்தம்)

26. நூற்க டற்புல வன்னுரை வெண்டிரை
நூற்க டற்கொரு நாயக னந்திதன்
கோற்க டைப்புரு வந்துடிக் குந்துணை
வேற்க டற்பலுட வேந்தர்தம் வீரமே.

(இ-ள்) வேல் கடல் படை வேந்தர்தம் வீரம்=வேலை ஏந்திய கடல் போன்ற சேனையையுடைய அரசர்களுது ஆண்மையானது, நூல் கடல் புலவன்=நூலாகிய கடலை அறிந்த புலவனும், உரை வெண் திரை நால் கடற்கு ஒரு நாயகன்=சொல்லப்படும் வெண்மையான அலைகளையுடைய நான்கு கடலுக்கும் ஒருதலைவனும் ஆகிய, நந்திதன்=நந்தி மன்னவனது, கோல் கடைப்புருவம் துடிக்கும் துணை=வளைந்த கடைப்புருவம் (கோபத்தால்) துடிக்கும் அளவிற்கு ஏற்ற அளவினது ஆகுமோ?-(எ-று.)

நந்தி கோபத்தால் கடைப்புருவம் துடிப்பதற்கு முன்னே, பகை வேந்தரது ஆண்மை அழியும் என்பதாம். துணை=அளவு. பகை வேந்தரது ஆண்மை, நந்தியின் கடைப்புருவம் துடிக்கும் அளவினது ஆகாது என்பது, குறிப்பு. 'நூற்கடற் புலவன்' என்றது, நந்தியின் கல்வியை உணர்த்திற்று. நூற்கடலுக்குத் தலைவன் என்றது, அவனது ஆட்சி நாற்றிசைக் கடல் வரையில் பரவியுள்ளது என்பதை விளக்கிற்று.

இது,நந்தியின் ஆற்றலைப் புகழ்ந்தது. ஆதலால், பாடாண் பாட்டு.

ஒளியும் ஆற்றலும் ஒம்பா வீகையும்
அளியும் என்றிவை ஆய்ந்துரைத் தன்று.

(புற-வெ-பாடா 1.)

'துணை ஆம்' என்னும் வினைமுற்று விகாரத்தால் தொக்கது.

இச் செய்யுள், அளவடியால் வந்து துள்ளலோசையிற் சிறிது வழுவியதால், கலிவிருத்தம்

(எழுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

27. வீர தீரநல் விறலவிர் கஞ்சுகள்
வெறியலூர்ச் செருவென்றோள்
ஆர்வ மாவுள் நின்றவ ரன்றிற்
றவன்பெருங் கடைநின்ற
நந்தி-6.

சேர சோழருந் தென்னரும் வடபுலத்
தரசருந் திறைதந்த
வீர மாமத கரியிவை பரியிவை
இரவலர் கவர்வாரே.

(இ-ள்) வீரதீரன் = மிக்க ஆண்மையும் வலிமையும் உள்ளவனும், விறல் அவர் 'கஞ்சுகன்' = வெற்றி விளங்கும் சட்டையை அணிந்தவனும், வெறியலூர்ச் செறு வென்றோன் = வெறியலூர்ப் போரை வென்றவனும் ஆகிய நந்திக்கு, உளம் ஆர்வம் ஆ நின்ற மன்னவர் அன்றி = மனம் அன்பு ஆக இருந்த மன்னவர்கள் திறை தந்திலர் அல்லாமல், சேர சோழரும் தென்னரும் வடபுலத்து அரசரும் திறை தந்த = சேர மன்னரும் சோழ மன்னரும் பாண்டிய மன்னரும் வடநாட்டு அரசரும் திறைப்பொருளாகக் கொடுத்த, வீர மா மத கரியிவை = வீரத்தையும் பெரிய மதத்தையும் உடைய யானைகள் இவை ஆகும், பரி இவை-குதிரைகள் இவையாகும், இரவலர் கவர்வார் = அவற்றைப் பரிசிலர் கைக்கொள்வர்-(எ-று.)

இதில், நந்தி வெறியலூரை வென்றது கூறப்பட்டது, நந்தியினது வெற்றிக் கஞ்சுகமணிந்த கோலம் வியந்து கூறப் பட்டுள்ளது. அவனுக்கு நட்பானவர் திறைதந்திலர், அவனைப் பகைத்த சேரர், சோழர், பாண்டியர், வடநாட்டரசர் திறைதந்தனர் என்பதால், நந்தி தமிழ் நாட்டை மட்டுமன்றி வடநாட்டையும் வென்று ஆட்சி புரிந்தான் என்பது தெரிகின்றது. இது வெற்றிச் சிறப்பு. நந்திக்கு அரசர்கள் திறையாகக் கட்டிய யானைகளையும் குதிரைகளையும் இரவலர் கொள்வர் என்பதனால், அவனது கொடைச் சிறப்பும் விளங்குகின்றது. ஆகையால், இது பாடாண்டினைப் பாட்டு ஆகும். "ஒளியும் ஆற்றலும் ஓம்பா வீகையும் அளியும் என்றிவை ஆய்ந்துரைத் தன்று. (பு-வெ-பா-1)

ஏகாரம், ஈற்றசை. இரவலர் கவர்வார் என்ற இடத்து, 'அவற்றை' என்னும் செயப்படுபொருள் விகாரத்தால் தொக்கது.

இச் செய்யுள், தேமா கூவிளம் கருவிளம் கூவிளம், கருவிளம் புளிமாங்காய் என்னும் சீரமைப்பில் வந்த அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்.

(மேற்படி வேறு)

28. கவரிச் செந்நெற் காடணி சோலைக்

காவிரி வளநாடன்

குமரிக் கொண்கன் கங்கை மனாள்

குரைகழல் விறனந்தி

அடியிற் றெள்ளாற்றஞ்சிய நெஞ்சத்

தரசர்கள் திரள்போகும்

இவரிக் கானத் தேகிய வாறென்

னெழினகை யிவனோடே?

(இ-ள்) கவரிச் செந்நெல் = கவரிச் செந்நெல்லையும், காடு அணி சோலை = காடு போன்ற அழகிய பூஞ்சோலையையும் உடைய, காவிரி வளநாடன் = வளமான காவிரி நாட்டை உடையவனும், குமரிக் கொண்கன் = குமரியாற்றுக்குத் தலைவனும், கங்கைமனாள் = கங்கை நதிக்குக் கணவனும் ஆகிய, குரைகழல் = ஒலிக்கின்ற வீரக் கழலை அணிந்த, விறல் நந்தி = வெற்றியையுடைய நந்திக்கு, தெள்ளாற்று அமரில் = தெள்ளாற்றுப் போரிலே, அஞ்சிய நெஞ்சத்து = பயந்த மனத்தையுடைய, அரசர்கள் திரள் போகும் = அரசரகளது கூட்டம் செல்லும், இ அரிக்கானத்து = இந்தத் தீயையுடைய காட்டிலே, எழில் நகை = அழகான பற்களையுடைய என்மகள், இவனோடு ஏகிய ஆறு என் = இந்த ஆண்மகனோடு சென்ற விதம் என்ன? - (எ-று.)

தலைவி, தலைவனோடு உடன்போக்காகச் சென்ற பின்பு, அதனை அறிந்த செவிலித்தாய், இந்தக் கொடிய வனத்திலே என்மகள் இவனோடு எப்படிச் சென்றாள் என, இரங்கினாள். இது செவிலி இரங்கல்.

கவரிச் செந்நெல்-ஒருவகைநெல்; கவரி போலும் கதிரையுடைய செந்நெல் எனலுமாம். 'கவரி' ஒருவகை மானின்

வால்மயிர். 'குமரிக் கொண்கன் கங்கைமனாள்' என்றது, குமரி ஆற்றை எல்லையாக உடைய நாட்டிற்கும் கங்கை நதிபாயும் நாட்டிற்கும் தலைவன் என்றதாம். குமரி நாடு இல்லை ஆதலால், குமரிநதியை எல்லையாக உடைய நாடு எனல் ஆகும். இ அரிக்கானம்-இந்தச் சிங்கத்தை யுடைய காடு; இந்தப் புலியையுடைய காடு எனவும் கொள்ளலாம். பூஞ்சோலை அடர்த்தியினால் காடுபோலத் தோன்றுதலால், 'காடணி சோலை' என்றார். ஏகாரம், ஈற்றசை. இவ்வரி என்பது இவரி எனத் தொகுக்கப்பட்டது. இச் செய்யுளில் அடியெதுகை சிறிது மாறி உள்ளது. சில பிரதிகளில் அந்த எதுகைக்குத் தக்கபடி 'கமரிச்செந்நெல், இமரிக்கானம்' எனப் பாடம் காணப்படுகின்றது. அப் பாடத்திற்குப் பொருட் பொருத்தம் இல்லை.

இச் செய்யுள், கூவிளந் தேமா கூவிளந் தேமா, கூவிளம் புளிமாங்காய் என்னும் சீரமைப்பில் வந்த, அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்,

(அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

29. ஓடரிக்கண் மடநல்லீர் ஆடாமோ ழசல்
உத்தரியப் பட்டாட வாடாமோ ழசல்
ஆடகப்பூண் மின்னுட வாடாமோ ழசல்
அம்மென்மலர்க் குழல்சரிய வாடாமோ ழசல்
கூடலர்க்குத் தெள்ளாற்றில் விண்ணருளிச் செய்த
கோமுற்றப் படைநந்தி குவலயமார்த் தாண்டன்
காடவர்க்கு முன்றோன்றல் கைவேலைப் பாடிக்
காஞ்சிபுர மும்பாடி ஆடாமோ ழசல்.

(இ-ள்) அரி ஓடு கண் மடநல்லீர் = செவ்வரி பரந்த கண்களையுடைய இளமையான மங்கையிர், ஊசல் ஆடாமோ = ஊசல் ஆடுவாமோ, உத்தரியப்பட்டு ஆட ஊசல் ஆடாமோ = மேலாடையான பட்டு அசையும்படி ஊசல் ஆடுவாமோ, ஆடகம் பூண் மின் ஆட ஆடாமோ ஊசல் = ஆடகம் என்னும் பொன்னாலான அணிகலங்கள் ஒளிவீச

ஊசல் ஆடுவாமோ, அம் மென் மலர்க்குழல் சரிய ஊசல்
ஆடாமோ=அழகிய மென்மையான மலரை அணிந்த
கூந்தல் அவிழ்ந்துவிழ ஊசல் ஆடுவாமோ, தெள்ளாற்றில்
கூடலர்க்கு விண் அருளிச் செய்த=தெள்ளாறு என்னும்
இடத்திலே பகைவர்க்கு வானுலகத்தைத் தந்தருளிய,
கோ முற்றப் படை நந்தி=அரசர்கள் தங்கிய முற்றத்
தையும் சேனையையும் உடைய நந்தியும், குவலய மார்த்
தாண்டன்=(புகழினால்) உலகத்திலே தோன்றிய சூரியன்
போன்றவனும், காடவர்க்கு முன் தோன்றல்=காடவர்
கோனுக்குத் தமையனும் ஆகிய நந்தியினது, கை வேலைப்
பாடி ஊசல் ஆடாமோ=கையில் உள்ள வேலாயுதத்தைப்
பாடி ஊசல் ஆடுவாமோ, காஞ்சிபுரமும் பாடி ஊசல்
ஆடாமோ=(அவனது தலைநகரான) காஞ்சிபுரத்தையும்
பாடி ஊசல் ஆடுவாமோ?- (எ-று.)

இச் செய்யுள், மகளிர் ஊசலாடுதலைக் கூறியது. இது
கலம்பக உறுப்பில் ஒன்று. நந்திக்குக் காடவர் தம்பி எனத்
தெரிகின்றது. காஞ்சிபுரமும்- உம்மை, எச்சவும்மை; அது
வேலையும் பாடி என்னும் உம்மையோடு இயையும். கா=பிரம
தேவன்; அஞ்சி=சிவபெருமானைப் பூசை செய்த ஊர். காஞ்சி
ஒருவகை மரம்; அதனால் அம்மரத்தையுடைய ஊர் எனலும்
ஆம்.

ஆடுவாமோ என்பது, ஆடாமோ என மருவிற்று,

இச் செய்யுள், கூவிளங்காய் கூவிளங்காய் கூவிளங்காய்
தேமா, கூவிளங்காய் கூவிளங்காய் கூவிளங்காய் தேமா
என்னும் சீரமைப்பில் வந்த, எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய
விருத்தம்.

(கவி விருத்தம்)

30. ஊசல் மறந்தாலு மொண்கழ லம்மானை
விசன் மறந்தாலு மெல்லிய வென்பேதை
பூச விலங்கிலேவேற் பொற்கழ னந்திநின
பாசிலை யந்தொண்டை யல்லது பாடாளே.

(இ-ள்) பூசல் இலங்கு இலை வேல் = போரிலே விளங்குகின்ற இலை வடிவமான வேலை ஏந்திய, பொன் கழல் நந்தி = பொன்னாலான வீரக்கழலை அணிந்த நந்தி மன்னனே, என் பேதை மெல்லியள் = எனது பெண்ணான மென்மைத் தன்மையை யுடையாள், ஊசல் மறந்தாலும் = ஊசலாடுதலை மறந்தாலும், ஒண் கழல் அம்மாளை வீசல் மறந்தாலும் = ஒளியுள்ள கழலாடுதலையும் அம்மாளை ஆடுதலையும் மறந்தாலும், நின = உன்னுடைய, பசுமை இலை அம் தொண்ட அல்லது பாடாள் = பசுமையான இலையையுடைய அழகிய தொண்டை மலர் மாலையைப் பாடுதல் அல்லது வேறொன்றையும் பாடாள் - (எ-று.)

இது, தலைவி தலைவன் மேற்கொண்டுள்ள காதல் மிகுதியைச் செவிலி தலைமகனுக்கு அறிவித்தது. பாட்டுடைத் தலைவனே கிளவித்தலைவனாகச் சுட்டி, ஒருவர் பெயர் கொண்டமையால், அகப் புறத்தினை.

மங்கையர்கள் ஊசல் ஆடும்போதும், கழற்காய் ஆடும் போதும், அம்மாளை ஆடும்போதும் பாட்டுப் பாடிக்கொண்டு ஆடுவர். அப் பாடல்களில் இடையிடையே தம் தலைவனைப் புகழ்ந்து பாடுவர். அப்படிப்பட்ட பாட்டையும் வினையாட்டையும் மறந்தாலும், தன் மகள் நந்திமன்னனது தொண்டை மாலையைப் புகழ்ந்து பாடுதலை மறக்கமாட்டாள் என்று செவிலி கூறினாள். அது, அத்தலைவி நந்திமேற் கொண்ட காதல் மிகுதியைக் காட்டிற்று.

செவிலி, 'என்பேதை' எனத்தலைவியின் இளமைப் பருவத்தையும், 'மெல்லியல்' என அவளது மென்மைத் தன்மையும் தலைவனுக்குக் கூறி, அவள் உன்னைப் பிரிந்திருக்கும் ஆற்றல் இல்லாதவள்; அவளுக்கு விரைந்து அருள் செய்வாய் என வேண்டினாள் ஆம். இது குறிப்பால் போந்த பொருள்.

தொண்டை, ஆகுபெயர். மெல்லியள், பண்புத்தொகை அன்மொழி. பசுமை + இலை = பாசிலை; பண்புத் தொகையில் பண்புச் சொல் திரிந்தது. நின, ஆறும் வேற்றுமை விரி.

இச் செய்யுள், அளவடியான் வந்து துள்ளலோசையில்
சிறிது வழுவியதால், கலிவிருத்தம்:

(நேரிசை வெண்பா)

31. பாடிய நாவலரோ வேந்தரோ பல்புரவிப்
பிடியன் மாகளிறூர் பிச்சத்தார்—கூடார்
படையாறு சாயப் பழையாறு வென்றான்
கடையாறு போந்தார் கலந்து.

(இ-ள்) கூடார் படை ஆறு சாய=பகைவரது படை வழி
யிடையே கெட, பழையாறை வென்றான்=பழையாறையிலே
நடந்த போரை வென்ற நந்திப் பல்லவனது, கடை ஆறும்=
அரண்மனை வாயின் வழியே, பல புரவி=பல குதிரைகளோடு,
பீடு இயல் மா களிறூர்=பெருமை அமைந்த பெரிய
யானையை யுடையவராய், பிச்சத்தார்=மயிலிறகினாலான
குடையை உடையவராய், கலந்து போந்தார்=சேர்ந்து
வந்தவர், பாடிய நாவலரோ =அந்த நந்தி மன்னனைப் பாடிய
புலவர்களோ, வேந்தரோ=அல்லது அரசர்களோ? (எ-று.)

இது, நந்தியைப் பாடிய புலவர்கள் யானை குதிரை
முதலியன பரிசுபெற்றுக் குடை நிழலில் வருதலை உணர்த்
திற்று. யானைமீது ஏறிக் குடைநிழலில் வருபவர் அரசர்;
ஆனால், நந்தியின் அரண்மனை வாயிலிலே அரசர்கள்
யானையும் குடையும் இன்றி அடங்கிச் செல்வர்; புலவர்கள்
நந்தியைப் பாடிப் பரிசுபெற்று யானைமீது ஏறிக் குடை
நிழலில் செல்வர். இதில், நந்தியினது கொற்றமும் கொடை
யும் கூறப்பட்டன. இது பாடாண்டிணைப் பாட்டு. ‘‘ஒளியும்
ஆற்றலும் ஒம்பா வீகையும், அனியும் என்றிவை ஆய்ந்
துரைத் தன்று. (பு-வெ-பாடா-1)

பிச்சம்=மயிலிறகு; கருவி ஆகுபெயராய்க் குடையைக்
காட்டிற்று. ‘படை ஆறு’ என்பதற்கு அறுவகைப்படை எனப்
பொருள் கொண்டால், ‘ஆறும்’ என்னும் உம்மை விகாரத்
தால் தொக்கதாம். அறுவகைப் படையாவன: மூலப்படை,

கூலிப்படை, நாட்டுப்படை, காட்டுப்படை, துணைப்படை, கடற்படை என்பன ஆம். யானை முதலிய பெற்று வந்தவர் புலவரே ஆம் என்பது குறிப்பெச்சம். 'நாவலரோ, வேந்தரோ'-ஓகாரம் இரண்டும் தெரிநிலைப் பொருளில் வந்தன; வினாவும் பொருளும் ஆம்.

இச் செய்யுள், இருவிகற்பத்தான் வந்த இராசிடையிட்ட நேரிசை வெண்பா.

(அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

32. கலங்கொ ளலங்கல் வேனந்தி

கச்சி நாட்டோ னவன்கழல்
புலங்கொ ளொளிய நல்லோர்க்கும்
புகல்கின் றோர்க்கும் பொன்ற
நலங்கொண் முறுவன் முகஞ்சாய்த்து
நானு நின்று மெல்லவே
விலங்கல் வைத்த மிள்ளேக்கின்
மேலுமுண்டோ வினையேற்கே.

(இ-ள்) கலம்கொள் அலங்கல் வேல் நந்தி=கப்பலைக் கொண்ட மலர்மாலையை அணிந்த வேலைத் தாங்கிய நந்தி யாகிய, கச்சி நாட்டோன் அவன் கழல்=காஞ்சி புரத்தை யுடைய மன்னனது கழலை அணிந்த பாதத்தை, புலம் கொள் ளொளிய நல்லோர்க்கும்=தமது அறிவிலே கொண்ட புகழுள்ள நல்லவர்களுக்கும், புகல்கின்றோர்க்கும்=அவனது திருவடியின் புகழைச் சொல்லுகின்றவர்களுக்கும், பொன் ஆரம்=பொன் மாலை கிடைக்கும்; வினையேற்கு=(ஆனால்) நல்வினையை யுடைய எனக்கு, மின் நலம்கொள் முறுவல் முகம் பீய்த்து=இந்த மின்னல் போல்வாள் நன்மையைக் கொண்ட புன்ன கையையுடைய முகத்தைப் பிடர்க்கண்ணே சாய்த்து, நானு நின்று=வெட்கமுற்று நின்று, மெல்லவே=மென்மையாக, விலங்கல் வைத்து நோக்கின் மேலும் உண்டோ=குறுக் காசுப் பார்த்த பார்வையைவிட மேலும் பெறவேண்டுவது யாதும் உண்டோ? (இல்லை-எ-று.)

இச் செய்யுள், தலைவியின் காதற்குறிப்பைத் தலைவன் உணர்தல்.

வேட்டையாடுதலை மேற்கொண்டு சென்ற தலைவன், ஒரு பூஞ்சோலையிற் சென்று, அங்கே ஓர் இளமங்கை நின்றலைக் கண்டு, இவள் நம்மைக் காதலிப்பாளோ என எண்ணிநின்ற போது, அத் தலைமகளும் அவனைக் கண்டு விரும்பி நாணத்தால் அவனைக் குறிக்கொண்டு நோக்காமல் சிறங்கணித்து நோக்கினாள். அந் நோக்கத்தின் குறிப்பை உணர்ந்த தலைவன், இவ்வாறு கூறினான் என்க.

களவொழுக்கத்தில், கண்ணினால் உறவு கொள்ளுதல், காமத்திற் செம்பாகத்தினும் பெரிது ஆகும். அன்றியும் சிறங்கணித்து நோக்குதல் தன் காதலை வெளிப்படுத்தியதும் ஆகும். அவற்றை,

‘கண்களவு கொள்ளும் சிறுநோக்கம் காமத்தில்
செம்பாகம் அன்று பெரிது.’

(குறள்-1092)

‘குறிக்கொண்டு நோக்காமை அல்லால் ஒரு கண்
சிறக்கணித்தாள் போல நகும்’

(குறள்-1095)

என்னும் திருக்குறள்களால் அறிக.

தலைவியின் குறிப்பை அறிய விரும்பிநின்ற தலைவனுக்கு, அவளது புன்னகை நன்மை தந்தது. ஆதலினாலே, ‘நலங் கொள் முறுவல்’ என்றான். அவளது அன்பைப் பெற்றமையால், தன்னை நல்வினை உடையவனாகக் கருதி ‘வினையேற்கு’ என்றான். வினையேன் என்றால், பிற இடங்களில் தீவினையுடையேன் என ஆயினும், இவ்விடத்து நல்வினையுடையேன் எனக் கூறுதல் சிறந்தது. ‘தீவினையேனுக்கு’ எனினும் ஆம். தலைவியின் நோக்கமே தனக்குப் போதுமானதாகும்; அதை விட வேறாக வேண்டுவது ஒன்று இல்லை என்றான். நந்தியைப் புகழ்பவர் போன்றாரம் பெற்று மகிழ்தல்போலத் தலைவன் தலைவியின் அருள்நோக்கம் பெற்று மகிழ்ந்தான்.

இச் செய்யுளுக்குச் சரியான பாடம் கிடைக்கவில்லை. ஆதலால், முன் இரண்டடியோடு பொருட்டொடர்பு சரியாக இல்லை.

ஏகாரம், ஈற்றசை. நாணு, செய்யா என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். மின், உவமையாகு பெயர். கழல், தானி ஆகு பெயர்.

இச் செய்யுள், புனிமா புனிமா புனிமாங்காய், புனிமா புனிமா புனிமாங்காய் என்னும் சீரமைப்பில் வந்த, அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்.

(கட்டளைக் கலித்துறை)

33. வினையின் சிலம்பன் பரிவு மிவடன் மெலிவுமென்பூந்
தினையும் வினைந்தது வாழிதன் மீறுதென் ளாற்றுநள்ளார்
முனையும் நேக முனிந்தபி ரான்முனை யிற்பெருந்தேன்
வனையும் வடவேங் கடத்தார்தண் சாரலின் வார்புனமே.

(இ-ள்) தன் மீறு = தன்னை மீறிய, தெள்ளாற்று நள்ளார் முனையும் = தெள்ளாறு என்னும் இடத்திலிருந்த பகைவரது முனைப்போரும், அன்று ஏக முனிந்த பிரான் = அந்நாளிலே அழியும்படி கோபித்தவனான நந்தியினது, முனையில் பெருந்தேன் வனையும் = மலையுச்சியிலே பெரிய தேனீக்கள் தேனடையைக் கட்டும், வடவேங்கடத்து ஆர் தண் சாரலில் = வடவேங்கட மலையில் உள்ள குளிர்ந்த மலைச்சாரலிலே உள்ள, வார்புனம் தினையும் வினைந்தது = நீண்ட புனத்தினிடத்துத் தினையும் வினைந்தது, வினையன் சிலம்பன் பரிவும் = (இனி) நல்ல முயற்சியையுடைய தலைவனது துன்பமும், இவள்தன் மெலிவும் வாழிய = இத் தலைவியினது வாட்டமும் வாழ்க! (இனி என்னவாக விளையுமோ? எ-று.)

தெள்ளாற்றுப் பகைவரது பேரர் வெல்வதற்கு மிக அரிதாக இருந்தது. ஆதலினாலே, முனையும் என்றார். உம்மை, உயர்வு சிறப்பு; எச்ச உம்மையுமாம். வேங்கடமும் இப் பல்லவனது ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்ததால், 'வேங்கடத்தார் சாரல்' எனக் குறித்தார்.

களவொழுக்கத்தால் தலைவியைக் கூடி இன்புற்றிருந்த தலைவனுக்குத் தோழி தினை விளைந்துவிட்டதைப் பார்த்து, 'இனித் தலைவி தினைப்புனக் காவலுக்கு வாராள்; இனித் தலைவனது துன்பம் எவ்வாறாகுமோ' எனத் தினைப்புனத்தைப் பார்த்துக் கூறுதல்போலக் கூறினாள். இதன் கருத்து, அத் தினைப்புனத்து வேலிப் புறத்தே இருந்த தலைமகனுக்கு, 'இனிக் களவொழுக்கத்தால் இவளை அடைய முடியாது; தினை விளைந்துவிட்டதால் இனித் தலைவியைத் தாயர் இற் செறித்து விடுவர்; ஆகையால் நீ இவளை விரைவில் வரைந்து கொள்வாயாக' எனக் கூறியது ஆம்.

சிலம்பன் பரிவும் இவள் மெலிவும் இனி என்னாகுமோ- என்பது குறிப்பெச்சம். ஏகாரம், ஈற்றசை. தினையும், ஆக்க உம்மை; அவளும் வீட்டிற்குச் செல்வாள் என்பது ஆக்கம். வாழிய என்பதன் ஈற்று அகரம் கெட்டு, வாழி என நின்றது.

வாழிய என்னும் செயவென் கிளவி

இறுதி அகரம் கெடுதலு முரித்தே

(தொல்.)

இச் செய்யுள், நிரையாற்றொடங்கி அடி ஒன்றுக்கு ஒற்றும் குற்றகரமும் நீக்கிப் பதினேழெழுத்துப் பெற்றுவந்த கட்டளைக் கலித்துறை.

(அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

34. புனத்து நின்ற வேங்கைமேற்

புகைந்தெழுந்த வாணையின்

சினத்தை யன்றோ ழித்தகைச்

சிலைக்கைவிரர் திரமோ

மனத்து ணின்ற வெஞ்சினம்

மலைத்தல்கண் டதிர்ந்தமான்

வனத்த கன்ற திர்ந்ததோ

நந்திமல்லை யார்ப்பதே.

(இ-ள்) நந்தி மல்லை ஆர்ப்பது = நந்திப் பல்லவனது மாமல்லபுரத்தார் இப் பேரொலி செய்வது, புனத்து நின்ற

வேங்கைமேல் = தினைப்புனத்திலே நின்ற வேங்கைமரத்தின் மேலே, புகைந்து எழுந்த யானையின் சினத்தை = கோபித்து எழுந்த யானையினது கோபத்தை, அன்று ஒழித்த = அந் நாளிலே போக்கிய, கைச்சிலைக் கை வீரர் தீரமோ = வில்லைப் பிடித்த கையையுடைய வீரரது ஆண்மையைப் பற்றியதோ, மனத்துள் நின்ற வெம்சினம் = மனத்தினுள்ளே இருந்த கொடுங்கோபம், மலைத்தல் கண்டு அதிர்ந்த மான் = (தன்னோடு) போரிடுதலைப் பார்த்து கலங்கிய மான்போன்ற தலைவி, வனத்து அகன்று அதிர்ந்ததோ = காட்டினிடத்தே செல்ல அதுகண்டு முழங்கியதோ? (இது எது பற்றியதோ? எ-று.)

தலைவி தலைவனோடு உடன் போகிய பின்பு, ஊரார்சூறும் அலரைக் கேட்டுச், செவிலித்தாய் தோழியை வினாவியபோது, தோழி, செவிலிக்குக் களிந்துதரு புணர்ச்சியால் அறத்தொடு நின்றல்.

அறத்தொடு நின்றலாவது, களவொழுக்கத்தால் ஒரு தலைவனைக் காதலித்த ஒரு தலைவி, தான் காதலித்த தலைவனைக் கைக்கொள்ளாதபடி தாய்தந்தையர் வேறொரு வனுக்குத் தன்னை மணமுடிக்கத் துணிந்தபோது, அவள், தான் ஒரு தலைவனைக் காதலித்ததற்கு உரிய காரணங்களைத் தோழியின் வழியாகக் கூறித் தன் கற்புக்கெடாமல் காத்துக் கொள்வது ஆகும். அறம் = ஒழுக்கம்; அறத்தொடு நின்றல் = ஒழுக்கத்தோடு நடத்தல். அறத்தோடு நின்றல், எளித்தல் முதலாக ஏழுவகைப்படும். அவற்றுள் இது, ஏதீடு கூறி அறத்தொடு நின்றது; ஏதீடு = காரணங் காட்டுதல்.

“தலைவி தினைப்புனங் காத்துநின்றபோது, அப்புனத்திலே நின்ற வேங்கைமரத்தை ஒரு களிறு கண்டு, அதனைப் புலி என்று எண்ணி, அதன் மேற்பாய்ந்து கலக்கிற்று. அதனைக் கண்டு தலைவி நடுங்கி நின்றபோது, அவ்வழியே வந்த ஓர் ஆண்மகன், தன் கை அம்பொன்றினால் அந்த யானையை அடித்துத் துரத்தி, அவனைக் காப்பாற்றினான். யானையால் உண்டான அச்சத்தால் அவளும் அவனைத் தழுவிநின்றாள்.

அவனும் அவனைத் தழுவினான். அன்று முதலாக, அவன், 'உற்றார்க் குரியர் பொற்றொடி மகளிர்' என்னும் முறைப்படி, 'அவனுக்கே தான் உரியவள் என்றும்; அவனை அன்றி வேறொருவனை மணந்தால் கற்புக்கெடும் என்றும்' எண்ணி இருந்தாள். அவள் கருத்திற்குத் தாய்தந்தையர் ஒவ்வாமையால், தன் கற்பைப் பாதுகாக்க வேண்டி, அவள் தன் நாணத்தை விட்டு அவனுடன் சென்றாள். ஆதலால், அவள் திங்கற்றவள்'' எனத் தோழி செவிலிக்குக் கூறினாள்.

மண்ணலை யாமன் வளர்க்கின்ற வாணன்றென்

மாறவெற்பில்

அண்ணலை யாயிழை பாகனென் றஞ்சின மஞ்சனத்தோய்
கண்ணலை நீரிடப் பாகமுமா வந்த கைக்களிற்றின்
புண்ணலை நீர்வலப் பாகமுந் தோயப் பொருதவன்றே.

என்று, தஞ்சைவாணன் கோவைச்செய்யுளும் களிறுதரு புணர்ச்சியைக் கூறிற்று.

வேங்கை மரம் பூத்திருந்தால், அது புலிபோலத் தோன்றும். யானை அதனைப் புலி என்று எண்ணி அதன்மேற் பாய்ந்து போரிடும். இதனை,

'இசைபட வாழ்பவர் செல்வம் போலக்
காண்டொறும் பொலியுங் கதழ்வாய் வேழம்
இருங்கேழ் வயப்புலி வெரீஇ யயலது
கருங்கால் வேங்கை யூறுபட மறலிப்
பெருஞ்சினந் தணியும்'

(நற்றிணை-217)

என வருபவற்றாலறிக.

மனத்திலே வெஞ்சினம் மலைத்தலாவது, தாய் தந்தையர் தனது கருத்திற்கு இசையாமையால் எழுந்த சினம் வருத்து தல் ஆகும்.

மான், உவமை ஆகுபெயர்; மானின் கண்போலும் கண்ணையுடையவள் என ஆம். அகல என்னும் செய்என்னும் எச்சம், அகன்று எனச் செய்துஎன் எச்சமாகத் திரிந்து வந்தது. ஏகாரம், ஈற்றசை. கைச்சிலை என்பது, சிலை என்னும்

பெயரளவாய் நின்றது; சிறுவில் எனினும் ஆம்;
கை-சிறுமை.

இச்செய்யுள், புளிமா தேமா தேமாங்காய், புளிமா தேமா
தேமாங்காய் என்னும் சீரமைப்பில் வந்த அறுசீர்க்
கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்.

(எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

35. ஆர்க்கின்ற கடலோத மார்க்கு மாறும்

அசைகின்ற விளந்தென்ற லசையுமாறும்
கூர்க்கின்ற விளமதியங் கூர்க்குமாறும்

காணலங் குருக்கோட்டைக் குறுகாமன்னர்
போர்க்கின்ற புகர்முகத்துக் குளித்த வாளி

பூதலத்தில் வடிம்பலம்பப் பூண்ட வில்லோன்
பார்க்கொன்று செந்தனிக்கோற் பைந்தார் நந்தி

பல்லவர்கோன் நன்னருள்யாம் படைத்த ஞான்றே.

(இ-ள்) குருக்கோட்டைக் குறுகா மன்னர் = குருக்கோட்
டையிலிருந்த பகையரசரது, போர்க்கின்ற புகர்முகத்துக்
குளித்த வாளி = போர் செய்கின்ற யானையின் முகத்திலே
தைத்த அம்பு, பூதலத்தில் வடிம்பு அலம்ப நின்ற வில்
லோன் = பூமியிலே போய்ப் பதியும்படி நின்ற வில்லையுடைய
வஞன பார்க்கு ஒன்று செய்தனிக்கோல் = பூமிக்குப் பொருந்
திய செம்மையான ஒப்பற்ற நீதியை யுடைய, பைந்தார்
நந்திப் பல்லவர் கோன் அருள் = பசுமையான மாலையை
யணிந்த நந்திப்பல்லவனது அருளை, யாம் படைத்த ஞான்று
= நாம் பெற்ற பொழுது, ஆர்க்கின்ற கடலோதம் ஆர்க்கு
மாறும் காணலாம் = ஒலிக்கின்ற குளிர்ந்த கடல் ஒலிக்கும்
படியும் காணலாம், அசைகின்ற இளந்தென்றல் அசையுமாறும்
காணலாம் = அசைகின்ற இளந்தென்றற்காற்று வீசும்படியும்
பார்க்கலாம், கூர்க்கின்ற இளமதியம் கூர்க்குமாறும் காண
லாம் = நிலவை மிகுக்கின்ற இளம்பிறை நிலவை மிகுக்கும்
படியும் காணலாம் - (எ-று.)

நந்தியின் அருளைப்பெறாத தலைவி, கடலொலியும் தென்ற
லும் இளமதியும் தன்னை வருத்துதல் கண்டு, நந்தி மன்னனது

அருளைப் பெற்றபோது அவை வருத்தாது இன்பம் தருதலைக் காணலாம் என்றாள். இது, தலைவி இரங்கல்.

புகர்முகம்-அன்மொழித் தொகையாய் யானையைக் காட்டிற்று. ஏகாரம், ஈற்றசை.

இச் செய்யுள், தேமாங்காய் தேமாங்காய் தேமா தேமா, தேமாங்காய் தேமாங்காய் தேமா தேமா என்னும் சீரமைப்பில் வந்த எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்.

(கவி விருத்தம்)

36. ஞான்ற வெள்ளருவி யிருவி யெங்கள்பொற்
ரோன்றல் வந்திடிற் சொல்லுமி னெண்சுடர்
போன்ற மன்னவ னந்திதன் பூதர்த்
தீன்ற வேங்கை யிருங்கணிச் சூழ்ச்சியே.

(இ-ள்) ஞான்று வெள் அருவி=மலையினின்று ஒழுகுகின்ற வெண்மையான அருவியே! இருவி=தினைத்தாள்களே! எங்கள் பொன் தோன்றல் வந்திடில்=எங்களது பொன் போன்ற தலைவன் வந்தால், ஒண்சுடர் போன்ற மன்னவன்=ஒளியுள்ள சூரியன் சந்திரன் போன்ற அரசனான, நந்தி தன் பூதரத்து=நந்திப் பல்லவனது மலையினிடத்தே, ஈன்ற வேங்கை=மலர்களைத் தோற்றுவித்த வேங்கை மரமாகிய, இரும் கணி சூழ்ச்சி சொல்லுமின்=பெரிய சோதிடனது தந்திரத்தைச் சொல்லுங்கள்-(எ-று.)

இது, தலைவன் சிறைப்புறத்தானாகத் தோழி அவனுக்குத் தலைவி இற்செறிக்கப்பட்டதை அறிவுறுத்தியது.

கணி=சோதிடன்; கணிதத்தை அறிபவன்; அல்லது, கருதி அறிபவன். குறிஞ்சிநில மாக்கள் வேங்கை மரம் பூத்தால், அக் காலத்தைத் தங்கள் மணத்திற்குரிய காலமாகக் கொள்வர். ஆகையால் வேங்கைமரத்தை மணநாட்கூறும் சோதிடனாகக் கூறினார்.

“தலைவி, தினைப்புனக் காவலை விட்டு வீட்டை அடைந்து விட்டாள். வேங்கை மரமானது பூத்து மணநாளை உணர்த்தி

விட்டது. இனி அவளது தாய் தந்தையர் அவளை வேறொரு வார்க்கு மணம் பேசுவதற்கு முன்பே நீ அவளை வரைந்து கொள். இனிக் களவொழுக்கத்தால் அவளைக் காண முடியாது” என்பது, இதன் குறிப்பு ஆகும்.

நந்தி, சூரியன் நாடோறும் தோன்றி மறைதலில் தவறாதது போலத் தவறாத நீதியையுடையவன் என்பதும், சந்திரன்போலக் குளிர்ந்த அருளையுடையவன் என்பதும், ‘ஒண்சுடர் போன்றவன்’ என்பதன் பொருளாகும்.

பூதரம் = வடசொல். ‘ஐயுங் கண்ணும் அல்லாப் பொருள்வயின், மெய்யுருபு தொகா இறுதியான’ (தொல்-சொல் 115) என்பது நூல் ஆதலால், சூழ்ச்சியை என்னும் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு, இறுதிக் கண்ணே தொக்கு வந்தது. ஏகாரம், ஈற்றசை. இருவி = தினை அரிந்த தாள்.

இச்செய்யுள். நேரடியால் வந்து கலியோசை வழுவிய தால், கலிவிருத்தம் ஆயிற்று.

(அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

37. துழிவன்மத யானையின் பிடர்படு

சுவடிவை சுவட்டின்கீழ்

வாழி யின்னில மன்னர்வந் தனுதினம்

இறைஞ்சிய வடுக்கண்டோம்

ஆழி மன்னவ வன்னைய ராய்ச்சியர்

அடுங்கயிற் றடிப்பட்ட

பாழி மன்னெடுந் தோள்வடுக் கண்டிலம்

பல்லவ பகர்வாயே.

(இ-ள்) ஆழி மன்னவ = ஆணைச் சக்கரத்தையுடைய அரசனே! பல்லவ = பல்லவர் குலத்தவனே! இவை சூழி வன் மத யானையின் பிடர்படு சுவடு = (உனது காலில் காணப் படும்) இத் தழும்புகள் முகபடாத்தை அணிந்த வலிய மத யானையின் பிடர்பட்டதனால் உண்டாகிய தழும்புகளாகும்; சுவட்டின் கீழ் = அந்தத் தழும்பிற்குக் கீழாக, இந் நில மன்னர் வந்து = இந்த நிலவுலகத்திலுள்ள அரசர்கள் வந்து,

அநுதினம் இறைஞ்சிய வடு கண்டோம்=நாடோறும் வணங்கியதால் உண்டான தழும்பைப் பார்த்தோம், வாழி =வாழ்வாயாக! அன்னையர் ஆய்ச்சியர் அடும்=உனது தாயரான இடைச்சியர் அடிக்கும், கயிற்று அடிபட்ட= கயிற்றினது அடிபட்ட, பாழி மன் நெடும் தோள் வடு கண்டி லம்=வலிய நினைபெற்ற நீண்ட தோளின் தழும்பைப் பார்த்திலோம்; பகர்வாய் = (அது தோன்றாமெக்குக் காரணத்தை) நீ சொல்லுவாயாக-(எ-று.)

நந்தி மன்னனைத் திருமாலாகக் கருதிக் கூறுகின்றார் ஆதலால், திருமாலின் அவதாரமான கண்ணன், இளமையிற் குறும்பு செய்ததால், அவனது தாயான இடைச்சி அவனை அடித்தாள்; அதனை உட்கொண்டு, 'பல்லவனே நீ கண்ண பிரானானால், உன்மேல் ஆய்ச்சியர் கயிற்றால் அடித்த தோள் வடுக் காணவில்லையே? அதன் காரணத்தைச் சொல்லுவாயாக' என்றார்.

நந்திப் பல்லவன் யானைமேலேறிச் செல்லும் இயல் பினன். ஆதலால், அவன் கால்களில் யானையின் பிடர்பட்ட தழும்புகள் காணப்பட்டன. அவனது காலில் உள்ள முடித் தழும்புகள், அவன் அரசர்க்கரசன் என்பதைக் காட்டின.

அநுதினம்-வடசொல். ஏகாரம், ஈற்றசை. வாழி, வியங்கோள் வினைமுற்று. இச் செய்யுள் புறத்தினையில் பாடாண்டிணைப் பாட்டு.

ஆய்ச்சியர் கண்ணனை மத்தால் அடித்ததும் அன்றிக் கயிற்றாலும் அடித்தனர் என்பது: புராணக்கதை வேறுபாடு.

இச் செய்யுள், தேமா கூவிளம் கூவிளம், கருவிளம் கருவிளம் புளிமாங்காய் என்னும் சீரமைப்பில் வந்த, அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்.

(ஷே வேறு)

38. பகரங்கொ ணெடுந் திவலை பனிவிசும்பிற்

பறித்தெறியப் பண்டு முந்நீர்

மகரங்கொள் நெடுங்கூல வரைநிரித்த

மாலென்பர் மன்னர் யானை

நந்தி-7

சிகரங்கள் போன்மடியத் தெள்ளாற்றுக்
கண்சிவந்தான் நென்னன் தொண்டி
நகரங்கைப் படுத்தபிரா னந்திநர
பதிபணிகோ நங்கள் கோவே.

(இ-ள்) மன்னர் யானை சிகரங்கள் போல் மடிய=பகை
யரசரது யானைகள் மலைச்சிகரங்களைப் போல இறந்து வீழ்,
தெள்ளாற்றுக் கண் சிவந்தான்=தெள்ளாறு என்னும் இடத்
திலே கண்கள் சிவந்தவனும், தென்னன் தொண்டி நகரம்
கைப்படுத்த பிரான்=பாண்டியனது தொண்டி என்னும்
நகரத்தைக் கைப்பற்றிய பிரானும், நந்தி=நந்தி என்னும்
பெயருடையவனும், நர பதி பணி கோ=அரசர்கள்
வணங்கும் கோவும், நங்கள் கோவே=எங்கள் மன்னனும்
ஆனவனே, பண்டு=முன் நாளில், முந்தீர் மகரம் கொள்
நெடும் கூலம்=மூன்றுவகையான நீரையுடைய மகரமீனைக்
கொண்ட நீண்ட பாற்கடல், பகர் அம் கொள் நெடுந்திவலை
=சொல்லப்படும் அழகைக்கொண்ட பெரிய நீர்த்துளிகளை,
பனி விசும்பில் எடுத்து எறிய=குளிர்ந்த ஆகாயத்திலே
எடுத்து எறியும்படி, வரை திரித்த=மந்தரமலையை மத்தாக
வைத்துச் சுழற்றிய, மால் என்பர்=திருமால் என்று
அறிஞர்கள் கூறுவார்கள்-(எ-று.)

இதில், 'நந்தியைத் திருமாலாகக் கூறுவர்' என்றார். நந்தி
பாண்டியனது தொண்டிநகரை வென்றது கூறப்பட்டுள்ளது.
இது புறத்தினையில் பாடாண் பாட்டாகும்.

ஏகாரம், ஈற்றசை. பகரங்கொள், ஒளியைக் கொண்ட
எனவுமாம். கூலம், நீர்நிலையைக் காட்டிற்று; கூலம்=
திறள்.

இச் செய்யுள், புனிமாங்காய் புனிமாங்காய் புனிமாங்காய்,
புனிமாங்காய் தேமா தேமா என்னும் சீரமைப்பில் வந்த
அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்.

(ஐ வேறு)

39. நங்கள்கோத் தொண்டை வேந்தன்
நாமவேன் மன்னர்க் கெல்லாந்

தங்கள்கோ னங்க நாடன்
 சந்திர குலப்ர காசன்
 திங்கள்போற் குடையி னீழற்
 செய்யகோல் செலுத்து மென்பர்
 எங்கள்கோல் வளைக ணில்லா
 விபரீத மிருந்த வாறே.

(இ-ள்) நங்கள்கோ=எங்களது மன்னனும், தொண்டை
 வேந்தன்=தொண்டை நாட்டிற்கு அரசனும், நாமவேல்
 மன்னர்க்கு எல்லாம் தங்கள் கோன்=அச்சத்தைத் தரும்
 வேலையுடைய அரசர்களுக்கு எல்லாம் அரசனும், அங்க
 நாடன்=அங்க நாட்டையுடையவனும், சந்திர குலப்
 பிரகாசன்=சந்திரகுலத்திற்கு ஒளியைச் செய்பவனும் ஆகிய
 நந்திமன்னவன், திங்கள்போல் குடையின் நீழல்=சந்திரனைப்
 போன்ற குடையின் நிழலிலே, செய்ய கோல் செலுத்தும்
 என்பர்=செங்கோலைச் செலுத்துவான் என்று கூறுவர்;
 எங்கள் கோல் வளைகள் நில்லா=(ஆனால்) எங்களது (கையில்
 அணிந்த) வளைந்த வளையல்களோ கையிலே நிற்கமாட்டா,
 விபரீதம் இருந்த ஆறு=மாறுபட்ட நிலை இருந்தவிதம் இது
 வாகும்— (எ-று.)

இது, நந்தியைக் கண்டு காமுற்ற மகளிர் கூறிய கூற்று.
 உலகில் எல்லோரையும் இனிதே காக்கின்ற நந்தி, நாங்கள்
 மட்டும் அவன்மேற் கொண்ட காதலால் கைவளையல்கள்
 கழன்று வருந்தும்படி செய்கின்றானே! அவனது அருளில்
 இப்படிப்பட்ட ஒரு மாறுபாடு இருந்தது என்னே? என
 இரங்கி, மகளிர் கூறினர்.

காதல் கொண்ட மகளிர்க்கு உடல் இளைத்தலால்
 கைவளையல் கழலும் என்பதைக், கீழ்வரும் செய்யுளால்
 உணரலாம்.

‘தொடிநெகிழ்ந் தனவே தோள் சாயினவே’ (குறுந்
 தொகை 239)

இஃது, அகப்புறத்தினையில், தலைவி தலைவனது இயற்
 பழித்தல். இதில், நந்தி சந்திரவம்சத் தலைவன் என்றும்,

அவன் அங்க நாட்டை ஆண்டான் என்றும், கூறியுள்ளார். ஏகாரம், ஈற்றசை. விபரீதம் = மாறுபாடு.

இச்செய்யுள், தேமாங்காய் தேமாதேமா, கூவிளம் தேமா தேமா என்னும் சீரமைப்பால் வந்த, அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்.

(கட்டளைக் கலித்துறை)

40. ஆறு விறலடு போர்வன்மை யாலம ராடியப்பாற்
பாருர் களிற்றுயர் பல்லவர் கோனந்தி மல்லையன்றிக்
கூருளிவளிளங் கொங்கை யவண்வளர் தொண்டையல்லல்
நாரு திவடிரு மேனியு நாமென்கொ னுணுவதே

(இ-ள்) இவள் = இந்தத் தலைவி, ஆறுவிறல் = குறையாத வெற்றியைப் பெற, அடுபோர் வன்மையால் அமர் ஆடி = பகைவரைக் கொல்லும் போரினது வலிமையினாலே போர் செய்து, அப்பால் = போர் முடிந்தபின், பாறு ஆர் களிற்று உயர் = பருந்துகள் சுற்றும் களிற்றின்மேல் ஏறி உயர்வடையும், பல்லவர் கோன் நந்தி மல்லை அன்றிக் கூறாள் = பல்லவர்க்கு அரசனான நந்திமன்னனது மாமல்ல புரத்தைக் கூறுதல் அல்லாமல் வேறொரு நகரையும் கூறாள், இவள் இளம் கொங்கை = இவளது இளமையான தனம், அவன் வளர் தொண்டை அல்லால் நாறாது = அந் நந்தியின் வளர்கின்ற தொண்டை மலர்மாலை மணக்குமேயன்றி வேறு மலரின் மணம் வீசாது, இவள் திருமேனியும் அவன் வளர் தொண்டை அல்லால் நாறாது = அன்றியும் இவளது உடம்பும் அவனது வளர்கின்ற தொண்டை மலரின் மணம் வீசுதலின்றி வேறு மலர் மணம் வீசாது, நாம் நாணுவது என் = நாம் இதனைச் சொல்வதற்கு வெட்கமுறுவது எதற்கு? (எ-று.)

இயற்கைப் புணர்ச்சியில் தலைவனைக் கூடிவந்த தலைவியைக் கண்ட தோழி, அவளது தோற்றத்தையும், அவன் மேற் கமழும் மணத்தையும், அவள் ஒழுக்கத்தையும் கண்டு ஐயுற்று, அவற்றினாலேயே ஐயம் நீங்கினாள். இச்செய்யுளில், தலைவி நந்தியினது நகரமான மாமல்லையைப் புகழ்தலையும், அவள் கொங்கைமீதும் உடல்மேலும் அவனது தொண்டை

மலர் மணங் கமழ்தலையும் கண்டு, தோழி ஐயம் நீங்கி, 'இவள் நந்தியைக் கூடி வந்தவள்; நாம் ஏன் நாணவேண்டும்' என்று தன்னுள்ளே கூறினாள்.

நாற்றமுந் தோற்றமு மொழுக்கமு முண்டியும்
செய்வினை மறைப்புஞ் செலவும் பயில்வுமென்று
இவ்வகை யேழினு மையமுற் றோர்தலும்
அவ்வகை தன்னால் ஐயம் தீர்தலும்

(நம்பி-அக-138)

'தொண்டையல்லால் நாறாது' என்பது, தாப்பிசைபோல முன்னும் பின்னும் சென்று பொருள் தந்தது. களிறு பகை வரைக் குத்திய கொம்பில் புலால் மணம் வீசுதலால், பருந்து கள் களிற்றைச் சுற்றின.

நந்தி வெற்றிபெற்றுக் களிற்றின்மேல் வருதல் கூறப் பட்டது. அஃது இரண்டாவது செய்யுளிலும் வந்துள்ளது.

கொல், அசை. ஏகாரம், ஈற்றசை. தொண்டை, ஆகு பெயராய் மலர்மாலையைக் காட்டிற்று. கொங்கை நாறாது என்று ஒருமையாற் கூறியது, கொங்கைகள் எனப் பன்மை யாகச் சொல்லாமையினால் ஆகும்.

கண்ணும் தோளும் முலையும் பிறவும், பன்மை சுட்டிய கிளைநிலைக் கிளவி, பன்மை கூறுங் கடப்பாட்டிலவே, தன் வினைக்கியலு மெழுத்தலங் கடையே. (தொல் சொல்-31)

இச்செய்யுள், நேரசையால் தொடங்கப்பட்டதால் அடி ஒன்றுக்குப் பதினாறெழுத்துப் பெற்றுவந்த கட்டளைக் கவித் துறை.

(எழுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

41. நானு தித்திரு மடவார் முன்புநி
என்பொற் கழவினை தொழுதாரிற்
பூனு கத்தொளிர் பொலனு கச்செய்த
புதுமென் றெண்டைய தருளாயே
வானு னாச்சுனி களியா னைப்படை
வயவே லடையலர் குலகாலா
கோனு மைக்கொரு குறையுண் டோவுரை
கொங்கா நின்னது செங்கோலலே.

(இ-ள்) வாழ் நாளைச் சுளி = போரில்லாவிடில் தன் வாழ் நாளைப் பயனற்றதெனக் கோபிக்கும், களியாளைப் படை = மதமயக்கத்தை யுடைய யானைப்படையையும், வயம்வேல் = வெற்றிதரும் வேலையும் கொண்ட; அடையலர் குலகாலா = பகைவரது குலத்திற்கு எமனே! கொங்கா = கொங்குநாட்டை ஆள்பவனே, இத் திருமடவார் முன்பு = இந்த அழகிய மாதர் களுக்கு எதிரே, நின் நன்பொன் கழல் இணை தொழுதாரில் = உனது நல்ல பொன்னுலான வீரக்கழலை அணிந்த இரண்டு அடிகளையும் வணங்கியவரைப்போல, பூண் ஆகத்து = அணிகலத்தை அணிந்த மார்பிலே, ஒளிர் பொலன் ஆகச் செய்த = விளங்குகின்ற பொன்னினாலே செய்யப்பட்ட, புதுமென் தொண்டை அது நாணுது அருளாய் = புதிதான மென்மையாகிய தொண்டை மலர்மாலையை வெட்கமுறாது தந்தருள் வாய்; (நீ அப்படிச் செய்யாவிட்டால்) நின்னது செங்கோல் = உனது நீதி, கோணமைக்கு = வளையாதிருத்தலுக்கு, ஒருகுறை உண்டோ = ஒருகுறை உள்ளதோ? (இல்லை) உரை = நீ இதற்கு மறுமொழி சொல்வாயாக-(எ-று.)

'நந்தி மன்னனே! இம் மகளிர்க்கு முன்னே நாணமுறாது உனது தொண்டை மலர்மாலையை எனக்குத் தருவாய். நீ அவ்வாறு தராவிட்டால், உனது நீதி தவறுமைக்கு ஒருகுறை உண்டோ இல்லையோ நீ சொல்வாய்' என்று தலைவி சொன்னாள். நின் செங்கோல் கோணமைக்கு ஒருகுறை உண்டு எனக்கொண்டு, ஓகாரத்தை அசை ஆக்கலும் ஆம். 'குறை இன்றோ' என்றிருப்பின் சிறந்திருக்கும். குறை = குற்றம்; குறைவு. நந்தியைக் 'கொங்கன்' என்றது, நாட்டை ஆளுதல் பற்றியது.

'நந்தியே! உனது பாதங்களை வணங்கியவர் அருள் பெறுதல் போல, எனக்கு மாலையை அருள்வாய்' என்பது உவமையணி.

கழல், தானி ஆகுபெயர். பொன் என்பது, பொலன் எனத் திரிந்துநின்றது; திரிசொல். தொண்டை, முதலாகு பெயர். வாழ்நாள் = வாணாள்; மருஉ முடிபு.

இச் செய்யுள், தேமா கூவிளம் புளிமா கூவிளம், தேமர் கருவிளம் புளிமாங்காய் என்னும் சீரமைப்பில் வந்த எழுச்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்.

(ஊ வேறு)

42. செங்கோல் வளைக்கை யிவளுந் துவண்டு

செறி மாமை வாட வெழிலர்
அங்கோல் வளைக்கை யிளையாரிழப்ப
அரசாள்வ தென்ன வகையோ
தங்கோல் வளைத்த திகழ்சேரர் சோழர்
தமிழ் மன்னர் நின்ற நிலமேல்
வெங்கோ னிமிர்த்த வரையுஞ் சிவந்த
விறனந்தி மேன்மொழிவையே.

(இ-ள்) தம் கோல்வளைத்த = தமது செங்கோலை வளையச் செய்த, திகழ் சேரர் சோழர் தமிழ் மன்னர் நின்ற நிலமேல் = விளங்குகின்ற சேரரும் சோழரும் பாண்டியரும் அரசாட்சி செய்கின்ற நாட்டின்மேல் (சென்று), வெங்கோல் நிமிர்த்து = அவரது செங்கோலைச் செம்மை செய்து, அவரையும் சிவந்த = அந்த அரசர்களையும் கோபித்த, விறல் நந்தி = வெற்றியை யுடைய நந்திமன்னனே, செம் கோல் வளை கை இவளும் துவண்டு = செம்மையான வளைந்த வளையலை அணிந்த கையை யுடைய இம்மங்கையும் வாட்டமுற்று, செறி மாமை வாட = (உடம்பில்) நிறைந்த அழகு குறையவும், இளையார் = மற்றைய இளம்பருவ மகளிர்கள், கை எழில் ஆர் அம் கோல்வளை இழப்ப = தமது கையிலுள்ள அழகிய வளைவான வளையல்களை இழக்கும்படியாகவும், அரசு ஆள்வது என்ன வகையோ = (நீ) அரசாட்சி செய்வது என்ன முறையோ? மேல் மொழிவை = இனி நீ இதைச் சொல்வாயாக - (எ-று.)

காதல் மிக்க மகளிர், கைவளையல் தானே கழலப்பெறுவர் என்பது, முன்னரே கூறப்பட்டது.

‘நந்தியே, நீதி தவறிய மன்னர்களைக் கோபித்து நீதி செலுத்திய நீ, இம்மங்கையர் வாட அரசாள்வது நீதி

ஆகுமோ? ஆகாது ஆதலால், அவர்களுக்கு விரைந்து அருள் செய்வாயாக' என்பது, கருத்து.

இதில், தமிழ் நாட்டு மூவேந்தரையும் நந்தி வென்றது கூறப்பட்டது. மாமை=அழகு நிறம்; தமிழ்ச் சங்கம் வளர்த்தது பற்றிப் பாண்டியனைத் 'தமிழ் மன்னன்' என்றார். ஓகாரம், ஈற்றசை.

இச் செய்யுள், மாச்சீர் மிக விரவி வந்த எழுசீர்க் கழிநெடி லடி ஆசிரியவிருத்தம்.

(கவிநிலைத் துறை)

43. மொழியார் தொண்டைப் பன்மலர் முற்றுந் தெருவந்து
விழியா ளென்றும் மேனி வெளுத்துற மெலிவாளே
ஒழியா வண்கைத் தன்னரு ணந்தித னூர்மட்டோ
வழியாந் தமரக் கடல்வட் டத்தொரு வண்கோவே.

(இ-ள்) தமரம் கடல் வட்டத்து ஒரு வண்கோவே= ஒலியையுடைய கடல்குழந்த உலகத்திலே ஒப்பற்ற (நீரைக் கொடுக்கும்) பண்பையுடைய மேகமே! ஒழியா வண்கை= நீங்காத கொடையையும், தன் அருள் நந்திதன்=குளிர்ந்த அருளையும் உடைய நந்திப் பல்லவனது, ஊர்மட்டோ வழியும்=ஊரின் அளவுவரையிலோ உனக்கு வழியாகும், (உன்னைக் கண்டால்), என்றும் மொழியார் தொண்டை பல மலர் முற்றும் தெரு வந்து விழியாள்=எந்த நாளிலும் புகழ் நிறைந்த தொண்டையின் பல மலர்கள் நிறைந்து கிடக்கும் வீதியினிடத்தே வந்து கண்திறந்து பார்க்காதவளான என் தலைவி, மேனி வெளுத்து உற மெலிவாளே=உடம்பு வெளுத்து மிகவும் வாட்ட மடைவாளே? (எ-று.)

இது, வினைமுற்றி மீளும் தலைவன் மேகத்தொடு கூறுதல்.

தான் சென்ற போரை முடித்து மீளும் தலைமகன், மீண்டுவரும் போது, தலைவியிடத்துத் தான் வருவதாகக் குறித்த கார்காலத்திற்குரிய மேகம் தனக்கு முன்னே வானத்தில் செல்லுதலைக் கண்டு வருந்தி, 'மேகமே நீ செல்வது என் தலைவியின் ஊர்வரையிலுமோ இடைவழி மட்டுமோ சொல்,

நீ எனக்கு முன்னே என்னுர்க்குச் சென்றால், தலைவி கரர் காலம் வந்துவிட்டது; தலைவர் வந்திலர் என எண்ணி உடம்பு வெளுத்து வாடுவாள்' என்பான். (ஆகையால் எனக்கு முன்னே நீ செல்லாதே என்பது குறிப்பு.) இவ்வாறு, மேகத்தைக் கண்டு கூறினும், அது விரைவில் தேரைச் செலுத்து எனப் பாகனுக்கு அறிவித்தது ஆகும்.

'மட்டோ' இதில் ஓகாரம் வினா. ஏகாரம் இரண்டும், அசை.

இச் செய்யுள், ஐஞ்சீர் நெடிலடியாய் ஆசிரியத் தனை விரவிவந்த கலிநிலைத்துறை.

(அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

44. ஒருகோமக னந்தி யுறந்தையர் கோ
னுயர்நீள்வல யத்துயர் வாளைவளை
குருகோடு வயற்படர் காவிரியிற்
குலவும்புயல் கண்டு புகார்மணலிற்
பெருகோடு நெடுங்கழி தும்மயிலைப்
பெருமானது பேரணி நீண்முடிமேல்
தருகோதை நினைந்தயர் வேன்மெலியத்
தழல்வீசுவ தோகுளிர் மாமதியே.

(இ-ள்) உயர் நீள் வலயத்து = மேலான நீண்ட வட்டவடிவான இவ்வுலகத்திலே, உயர்வானை வளை குருகோடு வயல் படர் = உயர்ந்த வாளை மீளோடும் சங்கோடும் நீர்ப்பறவையோடும் வயலிலே செல்லும், காவிரியில் குலவும் புயல்கண்டு = காவிரி ஆற்றிலே விளங்குகின்ற மேகத்தைக் கண்டு, ஒரு கோமகன் = ஒப்பற்ற அரசனும், தந்தி-நந்தி என்னும் பெயருடையவனும், உறைந்தையர்கோன் = உறையூராருக்குத் தலைவனும், புகார் மணலில் = கடற்கரை மணலிலே, பெருகு ஒடு நெடும் கழி சூழ் = பெருகிஓடுகின்ற நீண்ட உப்பங்கழிகள் சூழ்ந்த, மயிலைப் பெருமானது = மயிலாபுரிப்பெருமானுடைய, நீண்முடிமேல் தருகோதை நினைந்து = உயர்ந்த முடிமேல் அணிந்துள்ள தொண்டைமலர் மாலையை நினைத்து, அயர் வேன் மெலிய = சோர்கின்ற நான் வாட்டமுற, குளிர்மா

மதியே தழல் வீசுவதோ = குளிர்ச்சியுள்ள சிறந்த சந்திரனே
தீயை வீசுதல் தக்கதாருமோ? (எ-று.)

காவிரியில் விளங்கும் மேகத்தைக் காணலாவது, கார்
காலத்தைக் கண்டு என்பதாம். கார்காலத்தைக் கண்டு
நந்தியின் தொண்டைமாலையை நினைத்துச் சோர்கின்ற நான்
வருந்தும்படி, மதியமே, நீ தீயை வீசுவது தக்கதாருமோ
என்றாள். வாட்டமுற்றவருக்கு நன்மை செய்யாது மேலும்
தீமை செய்தல், மதியே உனக்குத் தக்கதோ வென்றாள். மதி =
சந்திரன். அறிவு-அறிவுள்ளவனே, நீ இப்படிச் செய்ய
லாமோ என்றுமாம். இது, நிலவை வெறுத்தல்.

கழிசூழ்ந்த மயிலை என்று, மயிலை கடற்கரையில் இருத்தலை
விளக்கினார். அம்பிகை மயில்வடிவமாக இருந்து சிவபெரு
மானைப் பூசை செய்ததால், அவ்வூர் மயிலை, மயிலாபுரி,
மயிலாப்பூர் எனப் பெயர்பெற்றது.

இச் செய்யுள், தேமாங்கனி தேமா புளிமாங்காய்,
தேமாங்கனி தேமா புளிமாங்காய் என்னும் சீரமைப்பில்
வந்த, அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்.

(எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

45. மதிய மெரிசொரியு மாலையம் மாலை

மறந்தும் புலராது கங்குலாங் கங்குல்
கதிர்செய் யணிவண்டு காந்தாரம் பாடக்
களிவண்டு புகுந்துலவுங் காலமாங் காலம்
பதியின் வளர்த்ததறுந் தொண்டையங்கோ னந்தி
பல்லவர்க்கு நேராத பாவையர்தம் பாவை
விதியின் விளைவுகண் டியாமிருப்ப தல்லால்
வினைமற்று முண்டோநம் மெல்லோதி மாட்டே.

(இ-ள்) அம்மாலை = அந்த மாலைக் காலமோ, மதியம் எரி
சொரியும் = சந்திரன் தீயைப் பொழியும் மாலைக்கால
மாகும்; கங்குல் = இரவோ, மறந்தும் புலராத கங்குல் =
மறதியுற்றும் விடியாத இரவு ஆகும்; காலம் = இக்காலமோ,
கதிர் செய் அணி வண்டு = ஒளி வீசுகின்ற அழகிய வண்டு.

காந்தாரம் பாட = காந்தாரம் என்னும் பண்ணைப் பாட, ஊன் வண்டு புகுந்து உலவும் காலம் ஆம் = களிப்பையுடைய வண்டுகள் (அவ் வண்டுகளிடையே) புகுந்து உலாவுகின்ற காலம் ஆகும்; பதியின் வளர்ந்த நறும் தொண்டை அம்கோன் = ஊரிலே வளர்ந்த நல்ல தொண்டை மலர் மாலையை அணிந்த அழகிய அரசனான, நந்திப் பல்லவற்கு = நந்திப் பல்லவனுக்கு, நேராத பாவையர் தம் பாவை = (கொடுக்க) மனம் சம்மதியாத மாதர்களினது மகளிரின், விதியின் விளைவு கண்டு = ஊழ்வினையின் விளைவைப் பார்த்து, யாம் இருப்பது அல்லால் = நாம் இருப்பதே அல்லாமல், நம் மெல்லோதி மாட்டு = நமது மென்மையான கூந்தலையுடைய வளிடத்து, மற்று வினையும் உண்டோ = வேறாகச் செய்யத் தக்க செயலும் உண்டோ? (இல்லை-எ-று.)

பெண்வண்டு காந்தாரம் பாட ஆண்வண்டு புகுந்து உலாவும் வசந்த காலத்திலே, விடியாத இரவில் நெருப்பான மதியால் வருந்தும் தலைவியைக் கண்டு, தோழி கூறியது. 'நந்திப் பல்லவனுக்கு மகளைக் கொடுக்க மனம் நேராத மாதர்களது மகளிர் படுந் துன்பத்தைப் பார்த்து, நாம் இவளைப் பல்லவனுக்குக் கொடுக்கச் சம்மதித்து விட்டோம்; இனி, நாம் அவளுக்காகச் செய்ய வேண்டுவது என்ன? அவன் அவளை மணந்து கொள்வான்' என எண்ணிக் கூறினான்.

காந்தாரம் = ஒருவகைப் பண். பெண் வண்டு காந்தாரம் பாட, ஆண்வண்டு அதனிடத்தே புகுந்து உலவும் காலம் என்றது, தலைவியின் இன்குரலைக் கேட்டுத் தலைவன் அவளிடத்தே வந்துசேர்ந்து வாழும் காலம் என்ற பொருளை உள்ளுறையாகக் கொண்டது ஆகும்.

தொண்டை, ஆகுபெயர். பாவை, உவமை ஆகுபெயர். மெல்லோதி, பண்புத்தொகை அன்மொழி. உண்டோ, இதில் ஓகாரம் எதிர்மறை. 'மற்று வினையும் உண்டோ' என, உம்மையைப் பிரித்துக் கூட்டுக.

இச் செய்யுள், புளிமா புளிமாங்காய் கூவிளம் தேமா, புளிமா புளிமாங்காய் கூவிளம் தேமா என்னும் சீரமைப் பினால் வந்த, எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்.

(தரவு கொச்சகக் கலிப்பா)

46. மாட்டாதே யித்தனைநான் மானந்தி வான்வரைத்தோள்
பாட்டாதே மல்லையர்கோன் பரியானைப் பருச்சுவடு
காட்டாதே கைதைப் பொழிலுலவுங் காவிரிநீர்
ஆட்டாதே வைத்தென்னை யாயிரமுஞ் செய்தீரே.

(இ-ள்) இத்தனை நான்=(தோழியர்களே) இவ்வளவு நாளாக, மாட்டாதே=என்னை அம்மன்னனோடு கூட்டா மலும், மால் நந்தி வான் வரைத்தோள் பாட்டாதே=திருமா லான நந்திமன்னனது பெரிய மலைபோன்ற தோளைப் பாட்டாமலும், மல்லையர்கோன்=மல்லையர்க்குத் தலைவனது, பரியானை பருச்சுவடு காட்டாமல்=குதிரைக் காற் சுவட்டை யும் யானைக் காலினது பெரிய காற்சுவட்டையும் காட்டா மலும், கைதைப் பொழில் உலவும்=தாழைச் சோலையி னிடத்தே உலாவுகின்ற, காவிரி நீர் என்னை ஆட்டாதே வைத்து=காவிரி ஆற்றின் நீரிலே என்னை நீராட்டாமலும் (சும்மா) வைத்து, ஆயிரமும் செய்தீர்=வேறுபல காரியங் களையும் செய்தீர்களே? (ஏன் அவ்வாறு செய்தீர்கள்? ஏ-று.)

இது, தலைவி தோழியரிடத்துத் தன் துயரம் கூறி இரங் கியது. இதில், தலைவி தன் துயரம் தீர்வதற்கு வழி கூறினாள்.

பாட்டாதே என்பது, எதுகை நோக்கிப் பாட்டாதே என விசாரப்பட்டது. ஏகாரங்கள், எண்ணுப் பொருளான. இறுதி ஏகாரம், அசை.

இச் செய்யுள், நேரடியாய்த் துள்ளலோசை பெற்று வந்த தால், தரவு கொச்சகக் கலிப்பா.

(அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

47. செய்ய வாய்மிகக் கரியகண் வனமுலை

செறிந்திறு மருங்குற்கொம்
பைய சாலவு மவிரிழை யல்குலம்
மதுமலர்க் குழலென்றால்
வெய்ய வெப்பவி யாதகுஞ் சரநந்தி
வீரவ நிவனைப் போய்

நைய நாமிவ னகரிகை தொழுதிலம்
நம்முயி ரளவன்றே.

(இ-ள்) ஐய=ஐயனே! வெய்ய வெப்பு அவியாத குஞ்சரம் நந்தி வீரவன்=கொடிய கோபம் தணியாத யானையை யுடைய நந்தியாகிய வீரமுடையோன், இவனை=இந்தத் தலைவிக்கு, செய்ய வாய்=சிவந்தவாய், மிகக் கரியகண்=மிகக் கருமையான கண், வனமுலை செறிந்து இறும் மருங்குல் கொம்பு=அழகிய கொங்கைகள் நெருங்கி அதனால் ஓடியும் இடை பூங்கொம்பு போன்றது, அல்குல் சாலவும் அலர் இழை=இவளது அல்குல் மிகவும் விளங்குகின்ற அணி கலத்தையுடையது, அம் மது மலர்க்குழல் என்றால்=அந்தத் தேனுள்ள மலரை அணிந்துள்ளது கூந்தல் என்று புகழ்ந்து கூறினல். நாம் போய் நைய=நாம் அங்கே சென்று வருந்தும் வண்ணம், இவன் நகரி கைதொழுதிலம்=இவனது நகரத்தை வணங்கிலோம்; நம் உயிர் அளவு அன்று=நம் முடைய உயிர் அதற்கு ஏற்ற அளவையுடையது அன்று. -(எ-று.)

இது, தலைவன் தன்னை வருத்திய தலைவியின் இயல்பைக் கூறக் கேட்டுப், பாங்கன் தன் மனத்திலே வருந்திக் கூறுதல்.

பின்இரண்டு அடிகளின் பொருள் பொருத்தமாக இல்லை; வேறு சரியான பாடமும் கிடைக்கவில்லை.

ஏகாரம், ஈற்றசை. இவனை, உருபுமயக்கம்.

இச் செய்யுள், தேமா கூவிளம் கருவிளம், கருவிளம் கருவிளம் புளிமாங்காய் என்னும் சீரமைப்பில் வந்த, அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்.

(கட்டளைக் கலித்துறை)

48. அளவுகண் டாற்குடங் கைத்துணைபோலு மரசர்புகும்
வளவுகண் டானந்தி மாளேதயன்வையந் தன் லின்மகிழ்
தளவுகண் டாலன்ன வெண்ணகை யாற்றமி யேனதுள்ளங்
களவுகண் டார்முகத் துக்கண்க ளரய கயற்குலமே.

• (இ-ள்) அரசர் புகும் வளவு கண்டான் = அரசர்கள் புகும் அரண்மனையைக் கட்டினவனும், மான உதயன் = பெருமையோடு தோன்றியவனும் ஆகிய நந்திப் பல்லவனது, வையம் தன்னில் = உலகத்திலே, மகிழ்தளவு கண்டால் அன்ன வெண் நகையால் = நகைக்கின்ற முல்லையரும்பைக் கண்டது போன்ற வெண்மையான பற்களினாலே, தமிழேனது உள்ளம் = தனித்தவனான எனது மனத்தை, களவுகண்டார் முகத்து = களவு செய்த தலைவியினது முகத்திலே உள்ள, கண்கள் ஆய கயல் குலம் = கண்களாகிய கெண்டை மீன்களது, அளவு கண்டால் = அளவைப் பார்த்தால், குடங்கைத் துணைபோலும் = உள்ளங்கையின் அளவை ஒக்கும்—(எ-று.)

தனது உடல் மெலிவிற்குக் காரணம் யாது என வினவிய பாங்கனுக்குத், தான் ஒரு மங்கையைக்கண்டு அறிவுகலங்கிய தாகத் தலைவன் கூறினான். பின்பு பாங்கன் அவனைத் தேற்றி உனது அறிவைக் கலங்கச் செய்த அம்மகளிர் எங்கே உள்ளனர்? அவர் இயல்பு என்ன சொல்? நான் அவரைத் தேடி உனக்கு உரியவள் ஆக்குவேன் என்றபோது, தலைவன், தான் கண்ட பெண்ணின் இயல்பையும் இடத்தையும் கூறினான். அதனால், இச்செய்யுள் இயலிடம் கூறலாகும்.

பெண்களின் கண்களுக்குக் குடங்கையை அளவாகக் கூறுதல், 'குடங்கையின் அகன்ற விழி' (நைடதம்) என்பதனால் அறியப்படும். 'அரசர் புகும் வளவு கண்டான்' என்பதால், நந்தி ஒரு பெரிய அரண்மனை கட்டினான் எனத் தெரிகின்றது. (எவ்விடத்திலே என்பது கூறப்படவில்லையாயினும், காஞ்சி புரத்தில்தான் கட்டியிருக்கவேண்டும் எனக் கருதலாம்.)

கண்கள் ஆய கயற்குலம்—உருவகஅணி, ஏ, ஈற்றசை.

இச் செய்யுள், நிரையசையால் தொடங்கப்பட்ட கட்டளைக் கலித்துறை.

(எண்ணீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

49. குலமரபு மொவ்வாது பயின்றுவந்த

குடித்தொழிலுங் கொள்படையின் குறையுங் கொற்றச்
சிலவளவுஞ் சிந்தியாத் தெவ்வர் தேயத்

தெள்ளாற்றிற் செருவென்ற சேங்கோ னந்தி

புலவரசைப் புறங்கண்ட புகழ்சேர் கோவே

பூவலயந் தனிற்கரியாய் நின்ற மன்னு

சொலவரிய திருநாம முனக்கே யல்லாந்

சொல்லொருவர் கிசையுமோ தொண்டைக் கோவே.

(இ-ள்) குலமரபும் = குலத்தின் முறைமையையும், ஒவ்வாது பயின்று வந்த = அக் குலத்திற்குப் பொருந்தாமல் தாங்கள் பழகி வந்த, குடித் தொழிலும் = குடிவாழ்க்கையின் தொழிலையும், கொள்படையின் குறையும் = தாங்கள் கொண்டுள்ள படையின் குறைவையும், கொற்றம் சில அளவும் = தாங்கள் பெற்றுள்ள வெற்றியின் சிறுமையையும், சிந்தியாத் தெவ்வர் தேய = நினைத்துப் பாராத பகைவர் அழியும்படி, தெள்ளாற்றில் செருவென்ற செங்கோல் நந்தி = தெள்ளாறு என்னும் இடத்திலே போர்செய்து வென்ற செங்கோலையுடைய நந்தியே! புல அரசைப் புறங்கண்ட = வேற்றுப் புலத்து அரசரைத் தோற்று ஓடச்செய்த, புகழ்சேர் கோவே = புகழ் பொருந்திய மன்னவனே! பூவலயந்தனில் கரியாய் நின்ற மன்னு = இந்த மண்ணுலகிலே வெற்றிக்கு ஒரு சாட்சியாக நின்ற மன்னவனே! தொண்டைக்கோவே = தொண்டை நாட்டு மன்னவனே! சொல்ல அரிய திருநாமம் உனக்கே அல்லால்—சொல்லுதற்கு அரிய பெரும்புகழ் உனக்கு உள்ளதே அல்லாமல், ஒருவர்க்கு இசையுமோ சொல் = வேறொருவர்க்குப் பொருந்துமோ நீ சொல்வாயாக-(எ-று.)

இச் செய்யுள், நந்தியினது வெற்றியையும் புகழையும் எடுத்துக் கூறுதலால், புறத்திணையில் பாடாண்டிணைப் பாட்டாகும்.

இச் செய்யுளில், குலமரபைச் சிந்தியாத பகைவர் என்பதால், பகையரசர்களில் சிலர் தாழ்ந்த குலத்தவர் என்றும், மற்றைப் பகைவர் அரசர் குலத்தவர் என்றுங் கொள்ளலாம்.

சிலர், கரியாய் நின்ற மன்னு என்பது, அமங்கலப் பொருள் தந்தது என்பர்.

இச் செய்யுள் 35 ஆம் செய்யுளை ஒத்தது.

(அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

50. கோவே மாலை மாலையாக் கோவே வண்டு நீலவொண்கண்
கோவே மாலை மாலையாக் கொண்டால் கூறு மாற்றியேன்
கோவே மாலை நீண்முடியார் கொற்ற நந்தி கச்சியுளார்
கோவே மாலை யுள்ளுமெங்கள் கோவே கொம்ப ரானுரே.

(இ-ள்) கோவே மாலை நீண்முடி ஆர் = நீண்ட முடியிலே
கோவை மலர்மாலை தங்கிய, கொற்றம் நந்தி = வெற்றியுள்ள
நந்தி மன்னவனே! கச்சியுளார் கோவே = காஞ்சி புரத்தாரது
அரசனே! மாலை உள்ளும் எங்கள் கோவே = எப்பொழுதும்
முறைமையை நினைக்கும் எங்களது தலைவனே! கொம்பர்
ஆனார் = பூங்கொம்பு போன்ற தலைவி, கோவே மாலை = சந்தி
ரனையும் மாலைப் பொழுதையும் கண்டு, மாலையாக = மயக்க
மாக, கோவே வண்டு நீல ஒண்கண் = அம்பையும் வண்டை
யும் ஒத்த கரிய ஒளியுள்ள கண்கள், கோவே மாலை
மாலையாகக் கொண்டால் = கண்ணீர் மாலை மாலையாக
ஒழுகும்படி கொண்டால், கூறும் ஆறு அறியேன் = அவட்கு
ஆறுதல் கூறும் வழியை அறியேன்—(எ-று.)

கோ = கண், அம்பு, நீர், அரசன், சந்திரன், சூரியன்,
தெய்வம் முதலாகப் பலபொருள் படும். கோவை—மாலை;
மாலை—பூமாலை, மாலைப்பொழுது, ஒழுக்கு, இயல்பு எனப்
பலபொருள்படும். கொம்பர்—மொழியிறுதிப் போலி.

இது, தோழி தலைவனுக்குத் தலைவியின் துயரம் கூறி
வரைவு கடாயது.

இச் செய்யுளுக்குச் சரியான பாடபேதங் கிடைக்காமை
யால், கிடைத்ததுகொண்டு ஒருவாறு பொருள் கொள்ளப்
பட்டது.

இச் செய்யுள், தேமாதேமா தேமாங்காய், தேமா தேமா
தேமாங்காய் என்னும் சீரமைப்பில் வந்த, அறுசீர்க் கழி
நெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்.

(எழுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்),

51. ஆகிடுக மாமை யணிகெடுக மேனி
 யலரிடுக வாரு மயலோர்
 போகிடுக சங்கு புறகிடுக சேரி
 பொருபுணரி சங்கு வளைமென்
 னுகிட்டு கானல் வளமயிலை யாளி
 நயபரனு மெங்க ளளவே
 யே-கொடியனுக விவையியையும் வஞ்சி
 யினி யுலகில் வாழ்வ துளதோ?

(இ-ள்) மேனி மாமை ஆகிடுக—உடம்பிலே பசுலை உண்டாகுக; மேனி அணி கெடுக—உடம்பின் அழகு அழிக; அயலோர் ஆரும் அலரிடுக—அயலவர் எல்லோரும் பழிச் சொற் சொல்லுக; சங்கு போகிடுக—கைவளையல்கள் கழன்று போகுக; சேரி புறகிடுக=ஊரிலுள்ளவர்கள் புறங் கூறுக, பொரு புணரி—கரையோடு அலைமோதுகின்ற கடலினது, சங்கு மெல் நாகு வளை இடறு கானல்—சங்கையும் மென்மை யான இளைய பெண் சங்கையும் எடுத்தெறியும் உப்பங்கழியை யுடைய, வளம் மயிலை ஆளி—வளமான மயிலாபுரியை ஆள் பவனும், நயபரனும்—நீதியில் மேம்பட்டவனுமான நந்தி மன்னனும், எங்கள் அளவே ஏ கொடியன் ஆக—எங்களுக்கு மட்டில் நீதிவழங்காது கொடியவன் ஆகுக; இவை இயையும் வஞ்சி—மேலே சொல்லிய இவைகள் பொருந்திய கொடி போன்ற தலைவி, உலகில் வாழ்வது இனி உளதோ—உலகத் திலே வாழ்ந்திருப்பது இனி உண்டோ? இல்லை- (எ-று.)

தலைவன் அருள் செய்யாமையால், தலைவியுற்ற துன்பத் தைக் கண்ட தோழி, வருந்தி, ‘எல்லோர்க்கும் நீதி வழங்கும் நந்திமன்னவன் எங்கள் அளவிலே நீதியின்றி யிருந்தான்; ஆதலால், இனி இவள் உலகில் வாழ்வது இல்லை; அதனால் இனி இவள் உடயும் பசுலை பூத்தாலென்ன; அயலோர் அலர் தூற்றினாலென்ன; கைவளையல் கழன்று விழுந்தாலென்ன, ஊரவர் புறங்கூறினால் என்ன?’ என்றாள்.

நந்தி—8.

இது, அகப்புறத்திணையில் தோழி தலைவியின் கவினழிவு கண்டு இரங்கல். 'எங்களளவே ஏ கொடியனாக' என்று வருதலால், தலைவனது இயற்பழித்தல் துறையாகவும்கொள்ளலாம். மாமை, பசலை: அழகு. புற்கிடல்—புறங்கூறுதல்; ஒரு வரைக் காணாத இடத்தே பழித்துக் கூறுதல்.

எல்லோர்க்கும் நீதி வழங்கும் நந்தி மன்னன், இவனைக் காழுறுவித்து மணஞ்செய்து கொள்ளாதிருந்ததால், அநீதியாளன் ஆயினான் என்றனர்.

இச்செய்யுள், காய், மா, காய், மா, காய், மா, மா என்னும் சீரமைப்பில் வந்த, எழுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்.

(நேரிசை வெண்பா)

52. உளமே கொடிமருங் குண்டில்லை யென்னில்
இளமுலைக ளெவ்வா றிருக்குங்—கிளரொளிய
தென்னிலவேற் கண்ணினு டெள்ளாற்றில் வென்றகோன்
தன்மயிலை யன்னுள் தனக்கு.

(இ-ள்) உளமே-மனமே! கிளர் ஒளிய - விளங்குகின்ற ஒளியையுடைய, தென் இலை வேல் கண்ணினுள்-அழகிய இலை வடிவமான வேல் போன்ற கண்களையுடையவளும், தெள்ளாற்றில் வென்ற கோன்தன்-தெள்ளாறு என்னும் இடத்திலே பகைவரை வென்ற நந்தியினது, மயிலை அன்னுள் தனக்கு-மயிலாப்பூரை ஒத்தவளமான இவளுக்கு, கொடி மருங்கு உண்டு-பூங்கொடிபோன்ற இடை உண்டு, இல்லை என்னில்-இடை இல்லை என்றால், இளமுலைகள் எவ்வாறு இருக்கும்-இளமையான கொங்கைகள் எவ்வண்ணமாக மார்பில் இருக்கும்?-(எ-று.)

இது, இயற்கைப் புணர்ச்சியில் தலைவியைக் கூடிய தலைவன், புணர்ச்சியின் பின்பு தலைவியின் நலம்பாராட்டல். தலைவிக்கு இடை உண்டு என்பதைத் தருக்கம் கூறி நிலைநாட்டினான். 'இவட்கு இடை இல்லையென்று கூறுகின்றார்கள்; இடை இல்லை என்றால், இல்லாததன் மேல் எதுவுமில்லை

என்றபடி, இல்லாத இடையின் மேல் எதுவும் இருத்தல் இயலாது; இவட்கு இடை தெரியாவிட்டாலும், அதன் மேலே இவ் விளங்கொங்கைகள் இருக்கின்றன; ஆதலால் இவளுக்கு இடை உண்டு' எனத் துணிந்து கூறினான்.

“மாதர் இடையை யுளள் முலையால்
மற்றை மாதர் போலென்று” (பிரபுலிங்கலீலை)

மங்கையர்க்கு ஊரை ஒப்பிட்டுக் கூறுதல் நூல் வழக்கு. அதனை,

“பாயும் விடையான் நிலையன் னுள்படைக்
[கண்ணிமைக்குத்
தோயும் நிலத்தடி தூமலர் வாழுந் துயரமெய்தி
ஆயு மனனே யணங்கல்ல எம்மா முலை சுமந்து
தேயு மருங்குற் பெரும்பணைத் தோளிச் சிறுநுதலே’
(திருக்கோ—3)

என்பதனால் அறிக.

இச்செய்யுள், இருவிகற்பத்தான் வந்த ஓராசிடையிட்ட நேரிசை வெண்பா.

(அறுசேர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

53. தனக்குரிய வென்கொங்கை தான்பயந்த
மழகலிற்றுக் காக்கித் தன்பால்
எனக்குரிய வரைமார்ப் மெங்கையர்க்கே
யாக்கினு னிகல்வேன் மன்னர்
சினக்கரியும் பாய்மாவுந் தெள்ளாற்றிற்
சிந்துவித்த செங்கோ ளந்தி
மனக்கினியா எவனிட்ட வழக்கன்றோ
வழக்கிந்த வையத் தார்க்கே.

(இ-ள்) இகல்வேல் மன்னர் - பகையைக் கொண்ட வேலையுடைய அரசர்களது, சினக்கரியும் பாய்மாவும்கோபத்தையுடைய யானையையும் பாய்ந்து செல்லும் குதிரையையும், தெள்ளாற்றில் சிந்துவித்த-தெள்ளாறு என்னும் இடத்திலே அழியச் செய்த, செங்கோல் நந்தி-செங்கோலை உடைய நந்தி மன்னன், தனக்குரிய என் கொங்கை-தனக்கு

(நந்திக்கு) உரியதான எனது தனத்தை, தான் பயந்த மழகளிற்றுக்காக்கி-தான் பெற்ற இளங்களிற்று போன்ற மகனுக்கு உரிமையாகச் செய்து, தன்பால் எனக்கு உரிய வரை மார்பம்-தன்னிடத்தே (நந்தியினிடத்தே) எனக்கு உரிய தான மலைபோன்ற மார்பை, எங்கையர்க்கே ஆக்கினான்-எனது தங்கையர்க்கே உரியதாகச் செய்தான்; இந்த வையத் தார்க்கு-இந்த உலகத்தவர்க்கு, மனக்கு இனியான் அவன் இட்ட வழக்கு அன்றோ வழக்கு-மனத்துக்கினியவனான அந்தப் பல்லவன் வைத்த நீதியன்றோ நீதியாகும்-(எ-று.)

தலைவியின் வேறுபாட்டைக் கண்டு வினாவிய தோழிக்குத் தலைவி தலைவனது புறத்தொழுக்கத்தினை உணர்த்தினாள்.

தலைவனுக்குரிய தனது கொங்கையைத் தன் மைந்தனுக்கு உரிமையாக்கியது, மைந்தன் பாலுண்ணக் கொடுத்தது. தலைவிக்குரிய தலைவனது மார்பைத் தன் தங்கையர்க்கு உரிமை யாக்கியது, தலைவன் பரத்தையோடு கூடி ஒழுகுதல். உலகத்தவர்க்கு நந்தி இட்டதே வழக்காவது, அவன் கருதிய வண்ணமே ஒழுகுதல். அவனது புறத்தொழுக்கத்தை எவரும் தடுப்பாரில்லை என்பதாம்.

மழகளிற்று, அடையடுத்த உவமையாகு பெயர். வரை மார்பம், உவமைத்தொகை; கோடுகளை உடைய மார்பு என்றால், வேற்றுமைத் தொகை. “வரையகன் மார்பிடை வரையும் மூன்றுள (சிந்தாமணி); வரை-கோடு. மனத்துக்கு இனியான் என்பது, சாரியை தொகுக்கப்பட்டு ‘மனக்கினியான்’ என ஆயிற்று. அவனிட்ட வழக்கே வையத்தார்க்கு வழக்கு என்பது, அரசனிட்டதே நீதி என்பதைக் காட்டிற்று.

இச்செய்யுள், தேமாங்காய் தேமாங்காய் தேமாங்காய், தேமாங்காய் தேமா தேமா என்னும் சீரமைப்பில் வந்த, அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்.

(எழுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

54. தார்வட் டக்கிளி மருவுஞ் சொற்பகர்

தளரிடை தையல் வஞ்சிக்கின்

றேர்வட் டத்தனி மதிவெள் ளிக்குடை

கொடிதென் ருலது பழுதன்றே

போர்வட டச்சிலை யுடைவாள் பற்றிய
பொருகடன் மல்லைப் புரவலனே
பார்வட் டத்தனி மதயா னைப்படை
யுடையாய் பல்லவ ரடலேறே.

(இ-ள்) போர் வட்டம் சிலை-போருக்குரிய வளைந்த வில்லையும், உடைவாள் பற்றிய-உடைவானையும் பிடித்த, பொருகடல் மல்லைப் புரவலனே-கரையோடு அலைமோதும் கடற்கரையிலுள்ள மல்லையில் வாழும் அரசனே! பார் வட்டம் தனி மதயானைப்படை உடையாய்-இப் பூமிவட்டத் திலே ஒப்பற்ற மதங்கொண்ட யானைப்படையை உடையவனே! பல்லவர் அடல் ஏறே-பல்லவர்களுக்குள்ளே வலிய ஆண் சிங்கம் போன்றவனே! வட்டம் தார் கிளிமருவும் சொல்பகர்-வட்டமான கழுத்துக்கோட்டை உடைய கிளியை ஒத்த சொல்லைப் பேசுகின்ற, தளர் இடை தையல் வஞ்சிக்கு-சோர்ந்த இடையை உடைய பெண்ணிற்கு, இன்று ஓர் வட்டம் தனிமதி வெள்ளிக்குடை-இப்பொழுது அழகிய வட்டமான ஒப்பற்ற சந்திரன்போன்ற வெண்மையான குடை, கொடிது என்றால்-கொடுமையாக உள்ளது என்றால், அது பழுது அன்றோ-அது உனக்குக் குற்றம் அன்றோ?-(எ-று.)

இது, பாங்கி தலைவனுக்குத் தலைவியின் துயரை எடுத்துக் கூறி வரைவுகடாயது.

‘நந்தியே! எல்லோர்க்கும் இன்னிழல் தரும் நின் வெண்குடை, இவட்குமட்டும் துன்பம் தரும் என்றால், அது குற்றமன்றோ? ஆகையால், இவட்கு அருள்செய்து இவளை மணஞ் செய்து கொள்வாயாக’ எனத், தோழி வரைவுகடாயது ஆகும். இவ்வாறு கூறுதலை,

“தண்மை நிழற்றன்று தற்றொழுத பேரையர்க்கு

வெம்மை நிழற்றாய் மிகும்” (தண்டி-உரை-உதாரணம்)

என்னும் இச்செய்யுளும் உணர்த்தும். குடையின் தண்மையை விளக்குவதற்காகத் ‘தனிமதி வெள்ளிக்குடை’ யென்றார். மதிக்குள்ள தண்மை குடைக்கும் உண்டு என்பது குறிப்பு. ஆனால், பிரிந்தோரை மதி வருத்துதல்போல, இங்கே குடை

யும் உன்னை வேண்டியிருக்கும் தலைவியை வருத்துகிறது என்ற பொருளை விளக்குவதாக உள்ளது. கிளியின் கழுத்தில் உள்ள செங்கோட்டிற்குத் 'தார்' என்று பெயர்.

ஓ, வினா. ஏறே. விளி.

இச்செய்யுள், தேமா கூவிளம் புளிமா கூவிளம், கருவிளம் தேமா தேமாங்காய் என்னும் சீரமைப்பில் வந்த எழுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்.

[அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்]

55. அடலேறு வலத்துயர் வைத்தபிரான்
அடலுக்ரம கோப னடங்கலர்தாம்
மடலேறிட வாகை புனைந்தபிரான்
வடவேங்கட நாடுடை மன்னர்பிரான்
பெடையேறு நெடுங்கழி சூழ்மயிலைப்
பெருமானது பேரணி நீண்முடிமேல்
மிடலேறிய கோதை நினைந்தயர்வாள்
மெலியத்—தழல் வீசும் மாமதியே.

(இ-ள்) இம் மாமதி-இந்தச் சிறந்த சந்திரனானது, அடல் ஏறு வலத்து உயர்வைத்த பிரான்-வலிய இடபக் கொடியை வலத்தே உயரவைத்த உபகாரியும், அடல் உக்ரம கோபன்-வலிய கொடுங்கோபத்தை உடையவனும், அடங்கலர்தாம் மடலேறிட-பகைவர்கள் மடலேறும்படி, வாகைபுனைந்த பிரான்-வெற்றிமாலை அணிந்தவனும், வடவேங்கட நாடுடை மன்னர்பிரான்-வடக்கே உள்ள வேங்கடநாட்டைத் தன்னதாக உடையவனும், பெடையேறு நெடும் கழி சூழ்-பெண்பறவைகள் தங்கிய நீண்ட உப்பங்கழிகள் சூழ்ந்த, மயிலைப் பெருமானது-மயிலாபுரியில் உள்ளவனுமான நந்திமன்னனது. பேர் அணி நீள் முடிமேல்-பேரழகு வாய்ந்த நீண்ட திருமுடியின் மேலே, மிடல் ஏறிய கோதை நினைந்து அயர்வாள் மெலிய-வெற்றிமிக்க தொண்டை மலர்மாலையை நினைத்து வருந்துகின்ற இவள் வாடும்படி, தழல் வீசும்-தீயைப் பரப்பும்-(எ-று.)

தலைவி நிலவால் வருந்துதல் கண்டு தோழி கூறியது. பகைவர் மடலேறுதலாவது, நந்திமன்னவனது அருளைப் பெறத் தவம்செய்தல்; அல்லது தோற்று ஒடுதல் நந்தி விடைக்கொடி உடையவன் என்பதை, 'அடல் ஏறு வலத் துயர் வைத்த பிரான்' என்பது விளக்கியது.

ஏகாரம், ஈற்றசை.

இச்செய்யுள், தனதான தனத்தன தத்தனா, தனதான தான தனத்தனா என்னும் இசையமைப்பில் வந்த, அறு சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்.

(எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

56. மலர்ச்சுழ மமர்ந்திவிய வண்டார்க்குங் காலம்
வரிக்குயில்கள் மாவிளிந் தளிர்கோதுங் காலம்
சிலர்க்கெல்லாங் செழுந்தென்ற லமுதவிக்குங் காலம்
தீவினையேற் கத்தென்றல் தீவிசங் காலம்
பலர்க்கெல்லாங் கோனந்தி பன்மாடக் கச்சிப்
பனிக்கண்ணுர் பருமுத்தம் பார்த்தாடுங் காலம்
மலர்க்கெல்லா மைங்கணைவே ளலர்தூற்றுங் காலம்
அகன்றுபோ னவந்நம்மை அயர்த்துவிட்ட காலம்.

(இ-ள்) (தலைவி இளவேனிற் காலத்தைக் கண்டு) இனிய வண்டு மலர்ச்சுழல் அமர்ந்து ஆர்க்குங் காலம் - இனிய இசையையுடைய வண்டு மலருள்ள இடத்திலே தங்கி இசை பாடும் காலம்; வரிக்குயில்கள்=இசைப்பாட்டைப் பாடும் குயில்கள், மாவின் இளம் தளிர் கோதும் காலம்=மாமரத் தினது இளமையான செந்தளிர்களைத் தமது அலகால் கோதும் காலம்; செழும் தென்றல்=செழுமையான தென்றற் காற்றானது, சிலர்க்கு எல்லாம் அமுது அளிக்குங் காலம்= சில மகளிர்க்கெல்லாம் இனிமையைத் தருகின்ற காலம்; தீவினையேற்கு = கொடிய பாபத்தை உடைய எனக்கு, அத் தென்றல் தீவிசம் காலம்=அந்தத் தென்றற்காற்று அனலை வீசுகின்ற காலம்; பலர்க்கெல்லாம் கோன்=பல மனிதர்களுக்கெல்லாம் அரசனான, நந்தி பலமாடம் கச்சி= நந்திமன்னவனது பல மாடங்களையுடைய காஞ்சிபுரத்திலே,

பனிக்கண்ணார் = குளிர்ந்த கண்களையுடைய மகளிர், பார்த்து
பருமுத்தம் ஆடுங் காலம் = அந்த நந்தியின் அருளைப்பார்த்துப்
பெரிய முத்துக்களை எறிந்து விளையாடுகின்ற காலம், அலர்க்கு
எல்லாம் = மலர்களுக்கு எல்லாம், ஐம்களை வேள் = ஐந்து
வகையான மலர் அம்புகளையுடைய காமன், அலர் தூற்றுங்
காலம் = அந்த மலர்களை எடுத்து அம்பாக இறைக்குங்காலம்;
அகன்று போனவர் நம்மை அயர்த்துவிட்ட காலம் = பிரிந்து
சென்ற தலைவர் நம்மை மறந்து கைவிட்ட காலமாகக்
காலமும் இப்போது ஆயிற்று—(எ-று.)

மாமரம் தளிர்ப்பதும் மலர்கள் மிகமலர்வதும் இள
வேனிற் காலத்திலே உண்டாகும். ஆதலால், தலைவி குறித்த
காலம் இளவேனிற் காலம் எனக் கொள்ளப்பட்டது. பலர்க்
கும் இன்பந்தரும் இளவேனிற் காலம், தலைவனது பிரிவால்
தனக்குத் துன்பம்தரும் காலமாகவும், தன்னைத் தலைவர்
மறந்துவிட்ட காலமாகவும் ஆயிற்று எனத், தலைவி பொழுது
கண்டு இரங்கினாள்.

முல்லை, அசோகு, கருங்குவளை, மாம்பூ, தாமரை மலர்
என்பன மன்மதனது ஐந்து அம்புகளாகும். தென்றல்
கூடினார்க்கு இன்பமும் பிரிந்தார்க்குத் துன்பமும் தரும்;
ஆதலால், தென்றல் சிலர்க்கு அமுது அளிக்கும் என்றும்,
தனக்குத் தீவிசும் என்றும் கூறினாள்.

இச் செய்யுள், ஈற்றுச் சீரும் இடைச் சீரும் காலம் என்ற
சொல்லால் ஒத்து, இயைபுத் தொடைபெற்று வந்த எண்
சீர்க் கழிநெடிலடியான் வந்த ஆசிரியவிருத்தம்.

(கவி விருத்தம்)

57. காலவினை வாணர்பயில் காவிரிந ஓடா
ஞாலமொரு கோவினி னடாவுபுகழ் நந்தி
நீலமயில் கோதையிவள் நின்னருள்பெ ருளேற்
கோலவளை கோடவிது மன்னர்புக முன்றே.

(இ-ள்) காலவினை வாணர் பயில்—காலத்தை ஆராய்ந்
தறியும் செயலுடையவர் வாழ்கின்ற, காவிரி நல் நாடா =

காவிரி பாயும் நல்ல நாட்டை யுடையவனே! ஞாலம் ஒரு கோலினில் நடாவு புகழ் நந்தி=உலகத்தைத் தனது ஒரு செங்கோலினால் செலுத்தும் புகழையுடைய நந்தியே, நீல மயில் கோதை இவள்=நீல மயில்போன்ற மாலையை அணிந்த இத் தலைவி, நின் அருள் பெறாள் ஏல்=உனது அருளைப் பெற்றிலாள் என்றால், கோலவளை கோடல் இது=அவளது கையிலுள்ள அழகிய வளையலை நீ கொள்ளுதலாகிய இச் செயல், மன்னர் புகழ் அன்று=அரசர்க்குப் புகழன்று ஆகும்- (எ-று.)

தலைவி நந்திமேற் கொண்ட காதலால் கைவளையல் கழன்றுவிழப் பெற்றாள்; தோழி அதனைத் தலைவனான நந்தி மேல் ஏற்றி, அவளுக்கு அருள்செய்யாது அவள் வளையலைக் கைக்கொள்வது தக்கது என்று எனக் கூறினாள். காலத்தை ஆராய்பவர் சோதிடர். மன்னருக்குப் புகழன்று என்பது, நீ அவளுக்கு அருள் புரிவாய் என வேண்டியதாகும். “தோளே தொடி நெகிழ்ந் தனவே” என்னும் நற்றிணைச் செய்யுள், காதல் மிகுதியால் வளைநெகிழ்தலைக் கூறிற்று. (நற். 197)

இச்செய்யுள், அளவடியால் வந்து துள்ளலோசை சிறிது வழுவியதால், கவிவிருத்தம்

(அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

58. புரவல னந்தி யெங்கள் பொன்னிநன் னுட்டு மன்னன் வரமயில் போற்று சாயல் வாணுதற் சேடி காணுங் குரவலர் பொழிவிற் கோலக் கோட்டிடை யில்லை யாகில் இரவலர் மலர்க ளெங்கு மில்லையோ நல்கு வேனே.

(இ-ள்) எங்கள் நந்தி புரவலன்=எங்களது நந்தி யென்னும் பெயருடைய மன்னனது, பொன்னி நல்நாட்டு மன்னனும் =நல்ல காவிரி நாட்டிலே உள்ள, வரமயில் போற்று சாயல் =மேலான மயில் போன்ற மென்மையையும், வாள்நுதல் சேடிகாள்=ஒளியுள்ள நெற்றியையும் உடைய தோழிகளே! குரவு அலர் நும் பொழிலில்=குராமலர் மலர்கின்ற நும் சோலையிலே, கோலக் கோட்டு இடை=அழகிய மரத்தினது

கிளையினிடத்தே, இரவு அலர் மலர்கள் இல்லையாகில் = இரவிலே மலரும் மலர்கள் இல்லாவிட்டால், எங்கும் இல்லையோ = உலகத்தில் எவ்விடத்திலும் இரவில் மலரும் மலர்கள் இல்லையோ? நல்குவேன் = நான் உங்களுக்கு இரவில் மலரும் மலரைத் தருவேன்—(எ-று.)

இது, தலைவன் தோழிக்கு இரவில் மலரும் மலரைத் தருவேன் என்று கூறியதால், தலைவன் இரவுக்குறி விரும்பிக் கூறியதாகும். தலைவன் கையுறை புகழ்ந்தது என்றுங் கூறுவர்.

பகற்குறியிலே வந்தொழுகும் தலைமகன், பகற்குறிக்கு இடையூறு நேர்தலால் இரவுக்குறியை விரும்பிக், குறிப்பாக, இரவில் மலரும் மலரைத் தருவேன் என்றான். இரவுக் குறியாவது, களவொழுக்கத்திலே, தலைவன் இரவிலே வந்து தலைவியைக் கூடுதற்கு குறிப்பிட்ட ஓர் இடத்தைக் கூறுதலாகும்.

ஏகாரம், ஈற்றசை. சாயல், மென்மை. சேடிகாள், வடசொல்.

இச்செய்யுள், கருவிளம் தேமாதேமா, கருவிளம் தேமா, தேமாஎன்னும் சீரமைப்பில் வந்த அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்.

(மேற்படி வேறு)

59. நல்கு நந்தியிந் நானிலங் காவலன்
மாரவே ணளிர்முத்தம்
மல்கு வெண்குடைப் பல்லவர் கோளரி
மல்லலந் திண்டோண் மேன்
மெல்கு தொண்டையுந் தந்தருள் கிலன்விடை
மணியொடும் விடியாத
அல்லி னோடும்வெண் டிங்கனி னெடுமுளன்
உய்வகை யறியேனே.

(இ-ள்) நல்கும் நந்தி = இரவலர் வேண்டியதைக் கொடுக்கும் நந்தியும், இந் நாநிலம் காவலன் = இந்த நால்

வகையான நிலத்தையுடைய பூமிக்குத் தலைவனும், மாரவேள் = அழகினால் மன்மதனை ஒத்தவனும், நளிர்முத்தம் மல்கு வெண்குடை = குளிர்ந்த முத்துக்கள் மிகுந்த வெண்மையான குடையையுடைய, பல்லவர் கோளரி = பல்லவர்களுக்குள் வலிய ஆண் சிங்கம் போன்றவனும் ஆகிய நந்திப் பல்லவன், மல்லல் அம் திண் தோள்மேல் = தனது வளமான அழகிய உறுதியான தோளின் மேலே, மெல்கு தொண்டையும் தந்து அருள்கிலன் = மென்மையாக இருக்கும் தொண்டை மலர்மாலையும் கொடுத்து அருள் செய்திலன், விடை மணியொடும் = காணையின் கழுத்தில் உள்ள மணிகளின் ஓசையொடும், விடியாத அல்லினோடும் = விடிவு பெறாத இரவோடும், வெண் திங்களினோடும் உளன் = வெண்மையான சந்திரனோடும் உள்ளேன்; உய்வகை அறியேன் = நான் பிழைக்கும் விதத்தை அறிந்திலேனே? (எ-று.)

இச்செய்யுள், தலைவியிரங்கல்

பிரிந்திருப்பார்க்கு இரவும் சந்திரனும் துன்பம்தரும் என்பதோடு, விடைமணியும் துன்பந்தரும் என்பதைக் கீழ்வரும் செய்யுளால் உணர்க.

“அவ்வான் மணிகறங்கச் செல்வார் அகழும் நமக்கு
இவ்வான் மணி சுடுமென்று எண்ணுமோ”

(திரு-கழு-உலா-278)

‘ஆபூண் தெண்மணி ஐதியம் பின்னிசை
புலம்புகொண் மாலை கேட்டொறுங்
கலங்கினள் உறைவோள் கையறு நிலையே’

(அகநானூறு 64)

நால்வகை நிலம், முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் என்பன. முல்லையும் குறிஞ்சியும் வேனிற் காலத்தால் மாறிப் பாலை தோன்றும். அது பயனற்ற நிலம் ஆதலால், அதனை நீக்கி நால்வகை நிலமே கூறினர். மாரவேள் போல் பவனை மாரவேள் என்றது, உவமை யாகுபெயர். தொண்டை, முதலாகு பெயர். பிரிந்திருப்பார்க்கு இராக்காலம் எளிதிற் கழியாது நீண்டிருப்பது போலத் தோன்றும்; ஆகையால் ‘விடியாத அல்’ என்றார்.

ஏகாரம், ஈற்றசை.

இச்செய்யுள், தேமா கூவிளம் கூவிளம், கூவிளம் கூவிளம் தேமாங்காய் என்ற சீரமைப்பில் வந்த, அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்.

(எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

60. அறம் பெருகுந் தனிச்செங்கோன் மாயன் றெண்டை
யங்கனிபோற் சிவந்துதிரு முகத்துப் பூத்து
மறிந்துளதே பவளவாய் மருங்கி லாடும்
வல்லியிடை மணிமுறுவன் முத்துச் சால
நெறிந்துளதே கருங்குழலங் குவளை கண்க
ணையவேய் தொடியதோ ணேர்ந்து வெம்மை
செறிந்துளவே முலைசிலையே புருவ மாகி
யவர்நம்மைச் சிந்தைநோய் திருத்தினுரே.

(இ-ள்) அவர் பவளவாய்=அந்த மங்கையரது பவளம் போன்ற வாயிதழ், அறம்பெருகும் தனிச்செங்கோல்=தருமம் மிக்க ஒப்பற்ற செங்கோலையுடைய, மாயன் தொண்டை அம்கனி போல் சிவந்து=திருமாலான நந்திமன்னவனது மாலைக்குரிய தொண்டையினது அழகிய பழத்தைப்போலச் சிவப்புற்று, திருமுகத்துப் பூத்து மறிந்துளது=அவரது அழகிய முகத்திலே உண்டாகிக் குறுக்காக உள்ளது; இடை=அவரது இடை, மருங்கில் ஆடும் வல்லி=சோலையின் இடையிலே துவள்கின்ற கொடி போன்ற தாகும்; மணி முறுவல் முத்து=அவரது அழகிய பற்கள் முத்துப்போன்ற தாகும்; கருங்குழல்=கருமையான கூந்தல், சால நெறிந்து உளது=மிகச் செறிந்துள்ளது; கண்கள்=அவரது கண்கள், குவளை=குவளைமலர் போன்றன ஆகும்; தொடிய தோள்=வளையலை அணிந்த தோள், நெடிய வேய்=நீண்ட மூங்கிலைப் போன்றதாகும்; முலை=அவரது கொங்கைகள், நேர்ந்து வெம்மை செறிந்து உள=ஒன்றோடொன்று சமமாய் விருப்பம் நிறைந்துள்ளன; புருவம் சிலையே=அவரது புருவம் வில்லைப் போன்ற தாகும்; ஆகி=இப்படிப்பட்ட இயல்பினை உடைய வராகி, நம்மைச் சிந்தைநோய் திருத்தினார்=அவர் நம்மை மனநோய் கொள்ளச் செய்தார்-(எ-று.)

இது, தலைவன் தனது வேறுபாடு கண்டு வினாவிய பாங்கு னுக்குத், தன்னை வருத்திய தலைவியின் இயல்பைக் கூறியது.

குவளை, முதலாகு பெயர். வெம்மை, வேண்டல் (தொல்) என்னும் சூத்திரப்படி விருப்பப்பொருளைத் தந்தது. நோய் திருத்தல், நோய் கொள்ளச் செய்தல். ஏகாரம், ஈற்றசை.

இச் செய்யுள், காய், காய், மாமா, காய், காய், மாமா என்னும் சீரமைப்பில் வந்த, அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்.

(இணைக்குற ளாசிரியப்பா)

61. திருவின் செம்மையு நிலமக ளுரிமையும்
பொதுவின்றி யாண்ட பொலம்பூட் பல்வவ/
தோடுணை யாக மாவெள் ளாற்று
மேவலர்க் கடந்த வண்ணு னந்திநின்
றிருவரு நெடுங்கண் சிவக்கு மாகிற்

5.

சேருநர் சேரும் பதிகிவக் கும்மே
நிறங்கிளர் புகுவந் துடிக்கி னின்கழ
விறைஞ்சா மன்னர்க் கிடந்துடிக் கும்மே
மையில் வாளுறை கழிக்கு மாகி
னடங்கார் பெண்டர்

10.

பூண்முலை முத்தப் பூண்கழிக் கும்மே
கடுவாய் போல்வளை யதிர நின்னெடு
மருவா மன்னர் மனந்துடிக் கும்மே
மாமத யானை பண்ணி
றுதிர மன்னுநின் னெதிர்மலைந் தோர்க்கே.

15

(இ-ள்) திருவின் செம்மையும் = திருமகளது செல்வத்தையும், நிலமகள் உரிமையும் = பூமி தேவியினது ஆட்சி உரிமையையும், பொது இன்றி ஆண்ட = பலர்க்கும் பொது என்பது இல்லாமல் தனக்கே உரிமையாகக் கொண்ட, பொலம் பூண் பல்லவ = பொன்னுலான அணிகலன்களை அணிந்த பல்லவனே! தோள் துணையாக = நினது தோள்

கனையே துணையாகக் கொண்டு, மாவெள்ளாற்று = பெரிய வெள்ளாறு என்னுமிடத்திலே, மேவலர் கடந்த அண்ணல் = பகைவரை வென்ற பெரியோனே! நந்தி = நந்தி என்னும் பெயருடையோனே!, நின் திருவரும் = உனது அழகமைந்த, நெடுங்கண் சிவக்குமாகில் = நீண்ட கண்கள் சிவக்குமானால், செருநர் சேரும் பதி சிவக்கும் = பகைவர் இருக்கும் ஊர் (தீயினால்) செந்நிறமடையும்; நிறம் கிளர் புருவம் துடிக்கும் ஆகில் = உனது ஒளிவிளங்குகின்ற புருவம் துடிக்குமானால், நின் கழல் இறைஞ்சா மன்னர்க்கு = நினது பாதங்களை வணங்காத அரசர்க்கு, இடம் துடிக்கும் = (தீமை வருவதற்கு அறி குறியாக) இடப்புறம் துடிக்கும்; மைஇல் வாள் உறை கழிக்கும் ஆகில் = குற்றம் இல்லாத வாள் உறை நீக்கப் படுமானால், அடங்கார் பெண்டிர் = பகைவரது மனைவியின், பூண்முலை முத்தம் பூண் கழிக்கும் = அணிகலத்தை அணிந்த கொங்கைகள் முத்தாபரணம் கழிக்கப்படும்; கடுவாய்போல் வளையதிர = கடுவாய்ப் பறைபோல சங்கு முழங்குமாயின், நின்னோடு மருவா மன்னர் = நின்னோடு சேராத அரசரது, மனம் துடிக்கும் = உள்ளம் பதைபதைக்கும்; மாமத யானை பண்ணின் = உனது பெரிய மதயானை அலங்கரிக்கப்படுமானால், நின் எதிர் மலைந்தோர்க்கு = உனக்கு எதிரே நின்று போர்செய்த பகைவர்க்கு, உதிரம் மன்னும் = உடம்பில் இரத்தம் உண்டாகும் - (எ-று.)

இது கொற்றவன்னை. 'மன்னவன் புகழ் கிளந்து ஒன்றார் நாடழி பிரங்கின்று' என்றபடி, பகைவர் அழிவு கூறுதலால் ஆகும். அல்லது நந்தியினது வீரத்தை வியந்து கூறியது எனின், பாடாண்டிணைச் செய்யுளாகும். கண்சிவத்தல், புருவந்துடித்தல்; கோபக் குறிப்பாகும். செருநர் சேரும் பதி சிவத்தலாவது, பகைவர் ஊரைத் தீயிட்டுக் கொளுத்துதல், பகைவர் பெண்டிர் பூண் கழித்தலாவது, அவர் கணவர் போரில் இறந்துவிட, அவர்கள் அணிகலன்களை நீக்கிவிட்டு விதவை நோன்பு இயற்றல். சங்கொலி, கடுவாய்ப் பறை யொலிபோலக் கேட்குமாயின், அதனைப் போர்ப்பறை ஒலி என எண்ணிப் பகைவர் மனம் துடிக்கப் பெறுவர். மத

யானையை அலங்கரித்தல் கேட்டவளவிலே, பகைவர் பயத்தால் இரத்தங் கக்குவர் என, நந்தியினது வீரத்தை வியந்து கூறினர்.

சிவக்குமே முதலியன, விரித்தல் விகாரம். கழிக்கப்படும் என்பது, படுசொல் தொக்குக் கழிக்கும் என நின்றது. ஏகாரம், ஈற்றசை.

‘பூமி வலிமையுடையவர்க்கு உரியது’ என்பதை நீக்கி, நந்தி தனக்கே உரியதாகக்கொண்டது, பொதுவின்றி ஆண்டதாகும். திருமகளின் செல்வம் தனக்கே உரியதாகக் கொண்டதும் அதுபோலவே ஆகும்.

இச் செய்யுள், குறளடி சிந்தடி இடையிடையே கலந்து வந்த, இணைக்குற ளாசிரியப்பா.

(நேரிசை வெண்பா)

62. ஓராதே யென்மகளைச் சொன்னீரே தொண்டைமேற்
பேராசை வைக்கும் பிராயமோ—நேராதர்
ஆள்வலியாற் கொண்ட வகன்னூல மத்தனையுந்
தோள்வலியாற் கொண்ட துயக்கு.

(இ-ள்) நேராதார் ஆள்வலியார் கொண்ட=பகைவர்கள் தமது படைவலிமையாற் கைப்பற்றிய, அகல் ஞாலம் ‘அத்தனையும்=அகன்ற பூமி முழுவதையும், தோள்வலியால் கொண்ட துயக்கு ஓராதே=நந்தி தனது தோளின் வலிமையால் மீட்டுக்கொண்ட சோர்வை அறியாமல், சொன்மகளைச் சொன்னீரே=தலைவரை வருத்தியவள் இவள் என என்மகளைக் குறித்துச் சொன்னீரே, தொண்டைமேல் பேராசை வைக்கும் பிராயமோ=அவளுக்கு உமது தொண்டைமலர் மாலையின்மேல் பெரிய ஆசையை வைக்கக்கூடிய பருவமோ இது? இஃது அப்பருவம் அன்று—(எ-று.)

‘நந்தி மன்னவனை வருத்தியவள் இவள்’ என அயலார் கூறியபோது, செவிலி, இவள் இளம் பருவத்தினள்; காதற் குறிப்பை அறியாள் எனக் கூறிமறுத்தாள். இஃது, இளமை கூறி மறுத்தல் என்னுந் துறை. அகப்புற மாதலால், என்மகள் என்பது கொண்டு, செவிலி கூறியதாக ஆயிற்று.

இளமை கூறி மறுத்தலைக் கீழ்வரும் செய்யுளாலும் உணரலாம்.

“கூடன் மானகர் ஆட எடுத்த
விரித்த தாமரை குவித்த தாளோன்
பேரருள் விளையாச் சீரிலர் போலத்
துலங்கிய வழுதம் கலங்கிய தென்ன
இதழ்குவித்துப் பணித்த குதலை தெரியாது
முருந்து நிரைத்தன்ன திருந்துபல் தோன்றாது
தெய்வங் கொள்ளார் திணிமன மென்ன
விரிதரு கூழையுந் திருமுடி கொள்ளாது
துணைமீன் காட்சியின் விளைகரு வென்னப்
பார்வையிற் றொழில்கள் கூர்விழி கொள்ளாது
மறுபுலத் தடுபகை வேந்தடக் கியதென
வடுத்தெழு கொலைமுலை பொடித்தன வன்றே
செம்மகண் மாலை இம்முறை என்றால்
வழுத்தலும் வருதலும் தவிர்தி
மொழிக்குறி கூடாச் செவ்வே லோயே.”

(கல்லாடம்)

‘உருகுதலைச்சென்ற உள்ளதும் அம்பலத்தும் ஒளியே
பெருகுதலைச்சென்று நின்றோன் பெருந்துறைப் பிள்ளை
கள்ளார்

முருகுதலைச் சென்ற கூழை முடியா முலைபொடியா
ஒருகுதலைச் சின்மழலைக் கென்னோ ஐய ஒதுவதே.

(திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார்)

இச் செய்யுள், இருவிகற்பத்தால் வந்த ஓராசிடையிட்ட நேரிசை வெண்பா.

(கட்டளைக் கலித்துறை)

63. துயக்குவித் தான்றுயில் வாங்குவித் தான்றுயில் வித்திவனை
வயக்குவித் தானுள்ளம் வஞ்சனை யான்மலர்க் காவகத்து
முயக்குவித் தான்றுகில் வாங்குவித் தான்முன நின்றிவனை
மயக்குவித் தானந்தி மாடு தயனென்று வட்டிப்பனே.

(இ-ள்) நந்தி மாளேதயன் = நந்தியாகிய பெருமையுடையோன், துயக்குவித்தான் = இவனைச் சோரும்படி செய்தான்; துயில் வாங்குவித்தான் = தூக்கத்தைப் போகும்படி செய்தான்; இவனைத் துயில்வித்து மயக்குவித்தான் = முன்னே இவனைத் தூங்கச்செய்து மயங்கச் செய்தான்; உள்ளம் வயக்குவித்தான் = இவள் மனத்தைத் தன் வசமாகும்படி செய்தான்; மலர்க் காவகத்து = மலர்ச்சோலையினிடையே, வஞ்சனையால் முயக்குவித்தான் = வஞ்சகச் செயலால் தன்னைக் கூடும்படி செய்தான்; துகில் வாங்குவித்தான் = அவன் தந்த ஆடையை வாங்கிக்கொள்ளும்படி செய்தான்; முனம் நின்று இவனை மயக்குவித்தான் = எதிரே நின்று இவள் மயங்கும்படி செய்தான்; என்று வட்டிப்பன் = என்று நான் திறம்படக் கூறுவேன்—(எ-று.)

இச் செய்யுள், தோழி செவிலிக்கு அறத்தொடு நிற்பல்.

களவொழுக்கத்தாலே தலைவனைக் கூடிய தலைவிக்கு, அத் தலைவனை மணந்துகொள்ள முடியாதபடி இடையூறு நேர்ந்தபோது, தனது கற்புக் கெடாமல், தோழியினிடத்துத் தான் கொண்ட காதலைக் கூறுவாள். செவிலி, தலைவியின் வேறுபாடு கண்டு வினாவியபோது, தோழி அதனை அவட்குக் கூறி அறத்தொடு நிற்பாள்.

ஏ, ஈற்றை.

இச்செய்யுள், நெடிலடியாய் நிரையசையில் தொடங்கப் பட்டதால், அடி ஒன்றுக்குப் பதினேழு எழுத்துப் பெற்று வந்த, கட்டளைக் கலித்துறை.

(எண்சீர்க் கூழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

64. வட்டன்றே நீரிதனை மிகவுங் காண்மின்

மற்றைக்கை கொட்டினேன் மாவின்வித்தொன்

றிட்டன்றே பழம்பழுப்பித் துண்ணக் காண்மின்

இவையல்ல சம்பிரத மிகலிற் றெள்ளாற்

றட்டன்றே பொன்றும்வகை முனிந்த நந்தி

யவனிநா ராயணன்பா ராளுங் கோமான்

நந்தி—9

“ குட்டன்றே மழைநீரைக் குடங்கை கொண்டு
குரைகடலைக் குடிக்கின்றேன் குடிக்கின் றேனே.

(இ-ள்) இகலில் தெள்ளாற்று அட்டு = வலிமையால் தெள்ளாற்றுப் போரிலே பகைவரைக்கொண்டு, அன்றேபொன்றும் வகை முனிந்த = மற்றைய பகைவரும் அழியும் வண்ணம் கோபித்த, நந்தி அவனிநாராயணன் = அவனி நாராயணனாகிய நந்தி மன்னனே! பார்ஆளும் கோமான் = பூமியை ஆளும் அரசனே!, நீர் இதனை மிகவும் காண்மின் = நீங்கள் இதனை நன்றாகப் பாருங்கள்: வட்டன்றே = இது சூதாடு கருவி அன்றோ? மற்றைக் கை ஒட்டினேன் = இதனை ஒரு கையில் வைத்து மறுகையில் வரும்படி செய்தேன்; மாவின் வித் தொன்று இட்டு = மாமரத்தின் விதை ஒன்றை நிலத்தில் புதைத்து, அன்றே பழம் பழுப்பித்து உண்ணக் காண்மின் = அன்றைக்கே அவ் விதை முளைத்து வளர்ந்து பூத்துக் காய்த்துப் பழம் பழுக்கச்செய்து அதனைப் பறித்து உண்ணுதலைப் பாருங்கள்; இவை சம்பிரதம் அல்ல = இவை நமது சித்து அல்ல; மழை நீரைக் குடங்கை கொண்டு குடிக்கின்றேன் = மழைத் தண்ணீரை உள்ளங் கையினால் குடிக்கின்றேன், குட்டு அன்றே = அது ஒரு சிறிய குட்டை அன்று, குரைகடலை குடிக்கின்றேன் = ஒலிக்கின்ற கடல்நீரையே குடிக்கின்றேன்— (எ-று.)

குடங்கை—உள்ளங் கையைக் கொண்டு எனவும், குடத்தைக் கையில் கொண்டு எனவும் பொருள்படும். நான் ஒரு சிறு குட்டை அளவான் நீரைக் குடிக்கவில்லை; கடல் நீரையே குடிக்கின்றேன் என்றான் சித்தன். மழைநீர் கடலிலிருந்து வந்த நீர். குட்டை—சிறு நீர்நிலை.

ஒரு கையில் வைத்த பொருளை மற்றொரு கையிற் போகச் செய்தலும், மாமரத்தின் விதையை நட்டு அன்றே முளைத்து வளர்ந்து பழம்பழுக்கச் செய்தலும், குடந் தண்ணீரைக் குடித்துக் காட்டலும், சித்தர்கள் செய்யும் கண்கட்டு வித்தை யாகும்.

‘குட்டம் அன்றே’ என்பது, குட்டன்றே என மருவி நின்றது. ஏகாரத்தைப் பிரித்துக் கடலோடு கூட்டுக.

ஏகாரம், ஈற்றசை.

இச் செய்யுள்—காய், காய், மா, மா, காய், காய், மா, மா என்னும் சீரமைப்பில் வந்த. எண்சிர்க் கழிநெடிவடி ஆசிரியவிருத்தம்.

(கட்டளைக் கலித்துறை)

65. குடக்குடை வேந்தன்றென் னுடுடைமன்னன் குணக்கிடுகு
வடக்குடை யானந்திமாறே தயனிந்த வையமெல்லாம்
படக்குடை யேந்திய பல்லவன் றன்னெடும் பாரறியத்
துடக்குடை யாரையல் லாற்சுடு மோவிச் சுடர்ப்பிறையே.

(இ-ள்) குடக்கு உடை வேந்தன் = மேற்றிசை நாட்டை உடைய அரசனும், தென்னாடு உடை மன்னன் = தென் திசையிலுள்ள நாட்டையுடைய மன்னனும், குணக்கிடுகு வடக்கு உடையான் = கிழக்குத்திசை நாட்டோடு வடக்குத்திசையில் உள்ள நாட்டை உடையவனும், நந்தி மாறேதயன் = நந்தி மாறேதயன் என்னும் பெயருடைய வனும், இந்த வையமெல்லாம் பட குடை ஏந்திய பல்லவன் தன்னெடும் = இந்த உலகமெல்லாம் தன்னிழலில் அடங்கும் படி வெண்குடை தாங்கிய பல்லவனும் ஆகிய நந்திமன்னனோடு, பார் அறியத் தொடக்கு உடையாரை அல்லால் = இவ் வுலகத்தவர் அறியத் தொடர்பு உடையவரை அல்லாமல் மற்றவரை, இச் சுடர்ப் பிறை சுடுமோ = இந்த ஒளியுள்ள பிறை சுடுமோ? (சுடாது எ-று.)

இது, தோழி தலைவியின் வேறுபாடு கண்டு, பிறைஆனது நந்தியோடு தொடர்புடையாரை அல்லாமல் மற்றையோரைச் சுடாது; நீ அவனோடு தொடர்புடையை; ஆதலால் பிறை உன்னைச் சுட்டது என்று கூறி, அவளது ஒழுக்கத்தால் ஐயந் தீர்ந்தாள். இது தோழி ஐயந்தீர்ந்தது.

ஏகாரம், ஈற்றசை. ஓ, எதிர்மறையும் வினாவும். இச் செய்யுளில், நந்தி நாற்றிசை நாட்டிற்கும் அரசனாக இருத்தல் கூறப்பட்டது.

சிலர், 'வையம் எல்லாம் பட' என்பது உலகமெல்லாம் அழிய என அமங்கலப்பொருள் தந்தது என்பர்.

இச்செய்யுள், நெடிலடியாய் நிரையசையில் தொடங்கப் பட்டதால், அடி ஒன்றுக்குப் பதினேழு எழுத்துப் பெற்றுவந்த, கட்டளைக் கலித்துறை.

(கலி விருத்தம்)

66. பிறைதவழ் செஞ்சடைப் பிறங்க ஓரணன்
அறைகழன் முடித்தவ னவனி நாரணன்
நறைகெழு தொண்டையோன் றெண்டை கண்டபின்
இறைகெழு சங்குயி ரிவளுக் கீந்ததே.

(இ-ள்) பிறைதவழ் செஞ்சடை = இளம்பிறை தங்கிய செஞ்சடையையுடைய, பிறங்கல் நாரணன் = திருக்கைலாய மலையில் இருக்கும் சிவபெருமானது. அறைகழல் முடித்தவன் = ஒலிக்கின்ற வீரக்கழலை அணிந்த திருவடிகளைச் சிரத்தில் தாங்கியவனும், அவனி நாரணன் = அவனிநாரணன் என்று புகழத்தக்கவனும், நறைகெழு தொண்டையோன் = தேனோடு விளங்குகின்ற தொண்டை மாலையை அணிந்தவனும் ஆகிய நந்தி மன்னவனது, தொண்டை கண்டபின் = தொண்டை மாலையைப் பார்த்த பின்பு, இறை கெழு சங்கு உயிர் இவளுக்கு ஈந்தது = அந்த மாலை இவளுக்கு முன்கையில் விளங்கும் வளையலையும் உயிரையும் கொடுத்தது - (எ-று.)

‘நாரணன்’ என்னும் பெயர் சிவனைக் குறித்தது. நாரம் + அண் + அன் எனப் பிரிபடும். நாரம் - மனிதர் கூட்டம்; நாரணன், மனிதர் கூட்டத்திற்குத் தலைவன். நாரணன் என்பது சிவன் பெயரேயாம்; தன்னைத் தவத்தால் வழிபட்ட தொண்டக்குக் காவல் தொழிலையும் நாரணன் என்னும் பெயரையும் சிவபெருமான் கொடுத்தார். ‘விரைக் கமலத் தோன் மாலு மேவலான் மேவினார்கள், புரைத்து அதிகார சக்தி புண்ணியம் நண்ணலாலே. (சித்-1சூ-33)’

சிவபெருமானது கழலை முடித்தவன் நந்தி எனக் கூறிய தால், நந்தி சைவமதத்தினன் என்பது புலனாகிறது. இச் செய் யுள், தலைவியின் வேறுபாடு கண்டு வினாவிய தலைவிக்குத், தோழி பூத்தரு புணர்ச்சியால் அறத்தொடு நின்றது. அத் தொண்டை மாலை என்பது, தொக்கு நின்றது.

இச்செய்யுள் அளவடியால் வந்து துள்ளலோசை சிறிது
வழுவியதால், கலிவிருத்தம்.

(வேறு)

67. ஈகின்றது புனமுந்தினை யாமும்பதி புகுநா
ளாகின்றது பருவம்மினி யாகும்வகை யறியேன்
வாழ்கின்றதோர் புகழ்நந்திதன் வடவேங்கட மலைவாய்த்
தேய்கின்றதொ ரெருவத்தோடு திரிவாரது திறமே.

(இ-ள்) புனமும் தினை ஈகின்றது = நாம் காக்கும் தினைப்
புனமும் தினைக்கதிரை ஈனுகின்றது; பருவம் யாமும்
பதிபுகும் நாள் ஆகின்றது = காலமோ நாமும் நம் ஊரை
அடையக்கூடிய நாளாக ஆகின்றது; வாழ்கின்றது ஓர் புகழ்
நந்திதன் = நிலைபெற்றுள்ள புகழையுடைய நந்திமன்னவனது,
வட வேங்கட மலைவாய் = வடதிசையிலுள்ள வேங்கட மலையி
னிடத்து, தேய்கின்றது ஓர் உருவத்தோடு = நாளும் நாளும்
இளைக்கின்ற ஒரு வடிவத்தோடு, திரிவாரது திறம் = திரிகின்ற
வரது தன்மை, இனி ஆகும் வகை அறியேன் = இனி ஆகும்
வழியை நான் அறிந்திலேன்? — (எ-று.)

தலைவன் சிறை (வேலி)ப் புறத்தானாகத் தோழி தினை
விளைந்து விட்டது; தலைவி இனி இல்லிலே செறிக்கப்படுவாள்
எனக் கூறி வரைவுகடாயது.

வேம் + கடம் = வேகின்ற பாலேவனம்; அது தமிழ்
நாட்டிற்கு வட எல்லையாக இருத்தலால், வடவேங்கட மலை
என்றார். ஏ, ஈற்றை.

இச்செய்யுள், தேமாங்கனி, புளிமாங்கனி, தேமாங்கனி,
தேமா என்ற சீரமைப்பிலுள்ள, அளவடியால் வந்து
துள்ளலோசை வழுவியதால், கலிவிருத்தம். (புளிமாங்கனியும்
புளிமாவும் கலந்து வரும்.)

(எழுசீர்க்கழி நெடிலடி ஆசிரியச் சந்தவிருத்தம்)

68. திறையிடுமி னன்றி மதில்விடுமி னுங்கள்
செருவொழிய வெங்கண் முரசு

மறைவிடுமி னிந்த வவனிதனி லெங்கு
மவனுடைய தொண்டை யரசே
நிறைவிடுமி னந்தி கழல்புகுமி னுங்க
ணெடுமுடிகள் வந்து நிகழத்
துறைவிடுமி னன்றி யுறைபதிய கன்று
தொழுமினல துய்ந்த லரிதே.

(இ-ள்) திறை இடுமின் = (பகை அரசர்களே!) நந்தி மன்னவனுக்குக் கொடுக்கும் திறைப்பொருளைக் கொடுங்கள்; அன்றி மதில். விடுமின் = அல்லது மதிலினுள்ளே இருந்து செய்யும் போரை ஒழியுங்கள்; உங்கள் செரு ஒழிய = உங்களது போர் நீங்கும்படி, வெங்கண் முரசம் அதை விடுமின் = கொடிய கண்ணையுடைய முரசு அடித்தலை விடுங்கள்; இந்த அவனிதனில் = இந்தப் பூவுலகத்திலே, எங்கும் அவனுடைய தொண்டை அரசே = எவ்விடத்தும் அந்த நந்தியினது தொண்டைநாட்டு ஆளுகையே உள்ளது; நிறை விடுமின் = உங்களது அடக்கத்தை (மறைந்திருத்தலை) விடுங்கள்; நந்தி கழல்புகுமின் = நந்திப் பல்லவனது கழலை அணிந்த பாதத்திலே அடைக்கலம் புகுங்கள்; உங்கள் நெடு முடிகள் வந்து நிகழ = உங்களது நீண்ட முடிகள் வந்து விளங்க, துறைவிடுமின் = உங்களிடத்தை விடுங்கள்; அன்றி = அல்லது, உறைபதி அகன்று தொழுமின் = நீங்கள் வாழும் ஊரைவிட்டு வந்து நந்தியை வணங்குங்கள்; அல்லது உய்தல் அறிதே = இவ்வாறு செய்தால் அல்லாமல் நீங்கள் அவனிடமிருந்து தப்பிப்பிழைத்துப் போதல் அருமையானது ஆகும்—(எ-று.)

இச்செய்யுள், ஒரு வீரன், பகையரசனிடத்துத் தன் தலைவனது வீரத்தை எடுத்துக் கூறி, 'அவனுக்குத் திறை செலுத்தி வணங்குங்கள்; இல்லாவிடில் நீங்கள் பிழைத்தல் அரிது' என்றல். இது புறத்திணையில் பாடாண்டிணைச் செய்யுளாகும்.

நிறையெனப்படுவது மறைபிறர நியாமை (கலி-) ஆகையால், அது இங்கே மறைந்திருத்தலைக் காட்டிற்று; அல்லது, போர்செய்வதற்காக மனத்தில் ஒளித்திருந்த செய்தி எனவும் படும்.

உய்ந்தல்-தப்பிப்பிழைத்தல். உய்தலுக்கும் உய்ந்தலுக்கும் சிறிது வேறுபாடுண்டு. உய்தல்-பிழைத்தல்; உய்ந்தல்-ஒருவர் கைப்பிடியிலிருந்து தப்புதல்.

ஏகாரம், ஈற்றசை. கழல், தானியாகுபெயர். தொண்டை, ஆகுபெயர்; நாகும் மாலையும் ஆம். அரசே - இதில் உள்ள ஏகாரம், தேற்றம்.

இச்செய்யுள், கருவிளங்காய் தேமா கருவிளங்காய் தேமா, கருவிளங்காய் தேமா தேமா என்னும் சீரமைப்பில் வந்த, எழுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்.

(கவி விருத்தம்)

69. அரிபயி னெடுநாட்டத் தஞ்சன முழுதாட்டிப்
புரிமுழன் மடமாணைப் போதர விட்டாரார்
நரபதி யெனுநந்தி நன்மயி லாபுரியில்
உருவுடை யிவடாயர்க் குலகொடு பகையுண்டோ?

(இ-ள்) புரிமுழல் மடமாணை = சுருண்ட கூந்தலையுடைய இளமான் போன்ற இப்பெண்ணுக்கு, அரிபயில் நெடுநாட்டத்து = செவ்வரிகள் பொருந்திய நீண்ட கண்ணிலே, முழுது அஞ்சனம் ஊட்டி = முழுவதும் மையைப் பூசி, போதர விட்டார் = இவ்விதியிலே செல்லும்படியாகத் தாய்மார் அனுப்பினர்; நரபதி எனும் நந்தி = காலாட்படை உடையான் என்று சொல்லப்படும் நந்தி மன்னவனது, நல்மயிலா புரியில் = நல்ல மயிலாப்பூரிலே, உருவு உடை இவள் தாயர்க்கு = நல்ல அழகுடைய இவளது தாய்மார்க்கு, உலகொடு பகை உண்டோ = இவ்வுலகத்தாரோடு பகைமையும் உள்ளதோ?—
(எ-று.)

சுருண்ட அல்லது புரியான கூந்தலையும், இளமான் போன்ற பார்வையையும் உடைய இம்மங்கை, கண்டார் விரும்பும் கட்டழகினள்; அத்தகையாளுக்கு மேலும் அழகு செய்து கண்ணிற்கு மைபூசி விட்டதால், இவளது இயற்கையழகோடு செயற்கையழகையும் கண்டால் மயங்காதவர் உளரோ?

“ஆடவர் கண்டால் அகறலும் உண்டோ
பேடியரன்றே பெற்றியில் நின்றிடின”

(மணிமேகலை)

என்று மணிமேகலை கூறியபடி, இவளழகில் ஈடுபட்டாரால் உலகில் என்ன தீமை விளையுமோ என்று எண்ணி, “இவள் தாயர்க்கு உலகொடு பகை உண்டோ?” என்று கூறினர்.

இவ்வண்ணமே, அழகுமிக்கா ளொருத்தியைக் கண்டு மயங்கிய ஒருவன் கூறியதாக,

‘நீயுந் தவறிலை நின்னைப் புறங்கடைப்
போதர விட்ட நுமருந் தவறிலர்
நிறையழி கொல்யாளை நீர்க்குவிட் டாங்குப்
பறையறைந் தல்லது செல்லற்க என்ன
இறையே தவறுடையன்”

எனக் கலித்தொகையிலும் வரும்.

ஆல், அசை. உலகு, இடவாகுபெயர். தாயர், நற்றாய் செவிலித்தாய் முதலானவர் ஆவர்; ஆதலால் தாயர்க்கு எனப் பன்மையால் கூறினார். ஓ, ஐயவினா,

இச்செய்யுள், கருவிளம், புளிமாங்காய், கூவிளம், புளி மாங்காய் என்னும் சீரமைப்பில் வந்த அளவடி பெற்றுத் துள்ளல் ஓசை வழுவியதால், கலிவிருத்தம்.

(தரவுகொச்சகக் கலிப்பா)

70. பகையின்றிப் பார்க்கும் பல்லவர்கோன் செங்கோலி
னகையும்வான் மையும்பாடி நன்றாடு மதங்கிக்குத்
தகையநுண் னுடையதிரத் தனபார மவற்றோடு
மிகையொடுங்கர முள்ளிக்கூத் தினைவிலக்க வேண்டாவோ.

(இ-ள்) பகையின்றிப் பார்க்கும் = பகைவர் இல்லா மல் பூமியைக் காப்பாற்றுகிற, பல்லவர்கோன் செங்கோலின் = பல்லவர் கோமானது செங்கோலினுடைய, நகையும் = ஓளியையும், வாண்மையும் பாடி = அவனது வாட்போரின் திறத்தையும் பாடி, நன்று ஆடும் மதங்கிக்கு = நன்றாக ஆடு கின்ற இந்த மதங்கியார்க்கு, தகையும் நுண் இடை அதிர-

பொருந்திய நுட்பமான இடை அதிர, தனபாரம் அவற்றி னொடு—பாரமான கொங்கைகளால், மிகை ஒடுங்கா முன் = குற்றப்பட்டு இந்த இடை ஓடிவதற்கு முன்னே, இக் கூத்தினை விலக்க வேண்டாவோ—இந்தக் கூத்தை நாம் விலக்கவேண்டு வதில்லையோ? (எ-று.)

மதங்கியின் கூத்தினைக் கண்டோர் கூறியது. அவளது ஆட்டத்தினால் அவளது உடல் அதிர்தலால், அவளது நுட்ப மான இடை கொங்கைகளின் பாரந்தாங்காமல் முறிந்து விடும்; அக் குற்றம் உண்டாகுமுன்னே நாம் இக் கூத்தை விலக்கவேண்டுமென்று கண்டோர் கூறினர். இது கலம்பக உறுப்பினுள் ஒன்று. (அத்தகையோர் இருப்பர்; அவர்மீது காதல் கொள்ளலாகாது என்பதுபற்றி இது கூறப்பட்டது.) இதனால், அக் காலத்தில் ஆண்மக்களே யன்றிப் பெண்களும் போர்ப்பயிற்சி பெற்றிருந்ததை அறியலாம்.

ஓகாரம், வினா. அவற்றோடு = ஓடு உருபு, ஆல் உருபின் பொருளில் வந்தது; ‘ஊசியோடு குயின்ற தூசும் பட்டும்’ என்புழி, ஊசியால் எனப் பொருள்படுதல் போல.

இச் செய்யுள், நெடிலடியாய்த் துள்ளலோசை பெற்று வந்ததால், தரவு கொச்சகக் கலிப்பா. இதில் எல்லாச் சீரும் காய்ச்சீராக வந்தன.

(கவிநிலத் துறை)

71. வேண்டா ரென்னும் வேந்தர் பிராற்கே மெய்யன்பு
பூண்டா னங்கா யன்றிவ ளென்றுற் பொல்லாதோ
முண்டார் தெள்ளாற் றுள்ளே முழ்க முனிவாறி
மீண்டா னந்திக் கென்மக டோற்கும் வெண்சங்கே.

(இ-ள்) நங்காய் = மங்கையே! முண்டார் தெள்ளாற்று உள்ளே முழ்க = மிக்க பகை கொண்டவர் தெள்ளாற்று நீரினுள்ளே மூழ்கிப் போக, முனிவு ஆறி மீண்டான் = கோபந்தணிந்து திரும்பியவனான நந்தி மன்னவனுக்கு, என் மகள் வெண்சங்கு தோற்கும் = என்னுடைய மகள் கையி லுள்ள வெண்மையான சங்கினாலான வளையல்களை இழக்

கின்றாள்; அன்று = அந்நாளிலே, இவள் = இம்மகள், வேண்டார் எண்ணும் வேந்தர் பிராற்கே = பகைவேந்தர் நாளும் நினைக்கும் அரசர் தலைவர்க்கே, மெய் அன்பு பூண்டாள் என்றால் — உண்மையான அன்பைக் கொண்டாள் என்று சொன்னால், பொல்லாதோ — அது தீங்கானதோ? (எ-று.)

செவிலி நற்றாய்க்கு அறத்தொடு நின்றது. தலைவியின் கைவளையல் கழலுதல் முதலிய வேறுபாடுகண்டு வினவிய நற்றாய்க்குச், செவிலி, அந்நாளிலே நந்தியைக்கண்டு தலைவிகாதல் கொண்டமையைக் கூறி அறத்தொடு நின்றாள்.

‘வேண்டார் எண்ணுதலாவது’ பகையரசர் நாடோறும் நந்தியின் வீரச்செயலை மனத்தில் நினைத்தல்.

ஓகாரம், வினா. ஏகாரம், ஈற்றசை, சங்கு, கருவி ஆகுபெயர்.

இச் செய்யுள், ஐந்து சீருள்ள அடி ஆயினும், பல தளைகளும் கலந்து வந்ததால், இது கலிநிலைத் துறையாகும்.

(வெண்டுறை)

72. வெண்சங் குறங்கும் வியன்மாதர் முற்றத்து விடியவேவான்
வண்சங் கொலிப்ப மடவார்கள் வினையாடு மல்லை வேந்தன்
தண்செங்கோ னந்தி தனிக்கு டைக்கீழ் வாழாரிற்
கண்சிம் புளியாரே யாமோ கடவோமே.

(இ-ள்) வெண்சங்கு உறங்கும் வியன் மாதர் முற்றத்து = வெண்மையான சங்குகள் தூங்குகின்ற பெரிய அழகிய வீட்டு முற்றத்தினிடத்தே, விடியவே = பொழுது விடிதலும், வான் வண்சங்கு ஒலிப்ப-சிறந்த வளமான வளையல்கள் ஒலிக்க, மடவார்கள் வினையாடும் — மகளிர்கள் வினையாடுகின்ற, மல்லை வேந்தன் = மாமல்ல புரத்திற்குத் தலைவனான, தண் செங்கோல் நந்தி = குளிர்ச்சியான செங்கோலை உடைய நந்தி மன்னவனது, தனிக் குடைக்கீழ் வாழாரின் = ஒப்பற்ற குடைநிழலின்கீழே வாழாத பகைவரைப்போல, கண் சிம்புளியா நோய் = சண்ணைமூடி உறங்காத நோயை, யாமோ கடவோம் = நாமோ அடையத்தக்க வராவோம்? (எ-று.)

இது, தலைவனது பிரிவிலே தலைவி இரங்கிக் கூறியது. நந்தியின் குடைநிழலில் வாழாதவர் உறக்கமின்றி வருந்தியிருத்தல்போல, நாமும் தலைவனது பிரிவினால் கண்ணுறக்கமின்றி வருந்துகின்றோம்; நாம் இந்நோய் அடையத் தக்கவர்களா? என எண்ணித் தலைவி இரங்கினாள்.

ஏகாரம், ஈற்றசை.

உவமையணி. வாழார் என்பது ஆகுபெயராய், அவரது செயலுக்கு ஆயிற்று.

இச் செய்யுள், முதலிரண்டடிகள் ஆறுசீராகவும் பின் இரண்டு அடிகள் நான்கு சீராகவும் வந்த, வேற்றொவி வெண்டுறை.

(கலிவிருத்தம்)

73. கடற்கூதிர் மொய்த்த கழிப்பெண்ணை நாரை
மடற்கூறு தோறு மலிமல்லை கங்குல்
அடற்கூடு சாவே யமையா தவர்வை
திடற்கூறு வேனுக் கேதாவி யுண்டோ?

(இ-ள்) கடல் கூதிர் மொய்த்த = கடலின் குளிர்காற்றுச் சூழ்ந்த, கழிப்பெண்ணை = உப்பங் கழியிலுள்ள பனை மரத்தினது, மடற் கூறுதோறும் = மடலின் பகுதிகளிலெல்லாம், நாரை மலிமல்லை = நாரை என்னும் பறவைமிக்க மல்லையிலே, கங்குல் அடற்கு = இவ்விரவு வருத்துதலுக்கு, ஊடுஉசாவே அமையாது = இடையே பேசுந்துணை இல்லாமல், அவர் வைதிடற்கு உறுவேனுக்கு = அப்பரத்தையர் திட்டுதலுக்கு அமைந்த எனக்கு, ஏது ஆவி உண்டோ = ஏதேனும் உயிர் உண்டோ? (இல்லை எ-று.)

இது, தலைமகன் பரத்தையிற் பிரிந்துழித் தலைவி இரவு கண்டு வருந்திக் கூறியது.

கடற்குளிரால் நாரைகள் பனைமடற்பகுதிகள் தோறும் தங்கியிருத்தல் போல, பரத்தைமகளிர் தலைவன் மேலுள்ள விருப்பினால் ஊரிலெங்கும் நிறைந்துள்ளனர் என்பது, உள்ளுறை பொருள்.

ஊறுவேன், நீட்டல் விகாரம். ஏகாரம், எதிர்மறை.

இச் செய்யுள், கருவிளம் தேமா புனிமாங்காய் தேமா என்ற சீரமைப்பையுடைய அளவடியால் வந்து, துள்ளலோசையிற் சிறிது வழுவியதால், கலிவிருத்தம்.

(எண் சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

74. உண்டிரையிற் செங்கழுநீ ரிலஞ்சி மாடே

யொன்பொழிவிற் சண்பகத்தார் தடவியோடித்
தண்டலையிற் பூங்கமுகம் பாளைதாவித்
தமிழ்த்தென்றல் புகுந்துலவுந் தண்சோனாடா
விண்டொடுதிண் கிரியளவும் வீரஞ்செல்லும்
விடேல்விடுகு நீகடவும் வீதிதோறும்
திண்டறுகண் மாத்தொழுத பாவை மார்க்குச்
செங்கோல னல்லையோ நீசெப் பட்டே.

(இ-ள்) தமிழ்த் தென்றல்=இனிய தென்றற் காற்று, உண்டிரையின்=எல்லோரும் நீருண்ணும் அலையையுடைய, செங்கழுநீர் இலஞ்சிமாடே=செங்கழுநீர் மலர்ந்த தடாகத்திலும், ஒன்பொழிவில் புகுந்து=ஒளியுள்ள சோலையிலும் நுழைந்து, சண்பகம் தார் தடவிஓடி=சண்பகமலரைத் தடவிச் சென்று, தண்டலையில்=பூஞ்சோலையில், பூங்கமுகம் பாளைதாவி=பூவையுடைய கமுகமரத்தினது பாளையிலே தாவி, உலவுந்தண் சோனாடா-உலாவுகின்ற குளிர்ந்த சோனாட்டை உடையவனே! விண்தொடு கிரி அளவும்=வானத்தைத்தொடுகின்ற உறுதியான இமயமலை வரையும், வீரம் செல்லும்=ஆண்மை நடாத்தும், விடேல் விடுகு=விடேல்விடுகு என்னும் பெயருடையவனே! வீதிதோறும் நீ கடவும்=தெருக்கள் தோறும் நீ செலுத்தும், திண் தறுகண் மாத்தொழுத பாவை மார்க்கு=திண்ணிய அஞ்சாமையையுடைய யானையை வணங்கிய மகளிர்க்கு, நீ செங்கோலன் அல்லையோ=(அவர்கள் வருந்தும்படி செய்தலால்) நீ நீதியையுடையாய் அல்லையோ? செப்பட்டு—சொல்லுவாயாக. (எ-று.)

‘விடேல் விடுகு’ நந்தியின் சிறப்புப்பெயருள் ஒன்று. நந்தி யானைமேல் வருதலைக்கண்ட மகளிர், காதல்கொண்டு வருந்து தலால், ‘அவர்கள் வருந்தும்படி நீ செய்கின்றாயே, எல்லோ ரையும் வருந்தாமற் காக்கும் நீ, அவர்கள் வருந்தாமற் செய்யாதிருக்கின்றாய்; நீ அவர்களிடத்தில்மட்டும் நீதியுடை யாயல்லையோ சொல்லுவாயாக’ என்று, தோழி தலைமக னிடத்துக் கேட்டாள். இது அகப்புறம்.

‘செப்பட்டு’ என்பது ஒருசொல் வழக்கு. ஏகாரம், ‘ஈற்றை’ சோண்டு, மருஉமொழி. ஓகாரம், வினா. தார் = மலர். “தகைபெறுகு மம்போது தார்அலர் சமனசம் பூ, மிகுமண மலரே தாமம் வீயிணர் துணருமாகும்” (சூடா மணி நிக. மர. 48.) இதில், மலர்க்குத் தார் எனப் பெயர் கூறுதலை அறிக.

இச் செய்யுள், காய் காய் மா மா, காய் காய் மா மா என்னும் சீரமைப்பில் வந்த, எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்.

(அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

75. பட்டவேந்தர்தம் பூனெடும் பாவைமார்

நானெடுந் தெள்ளாற்றில்

வட்ட வெஞ்சிலை நாணிடைக் கழிந்தவன்

மல்லையின் மயிலன்னுள்

விட்டகூந்தலும் விழியுநன் முறுவலு நுதன்மிசை யிடுகோல

மிட்ட பொட்டினெ டுளமுலைப் போகமு மெழுதவு மாகாதே.

(இ-ள்) நெடும் தெள்ளாற்றில் = நீண்ட தெள்ளாறு என்னும் இடத்திலே, வட்டம் வெம்சிலை நாண் இட = வளை வான கொடியவில்லில் நாண் பூட்டி, பட்ட வேந்தர் தம் பூனெடும் = பட்டத்தை அணிந்த அரசர்களது அணி கலன்களோடு, பாவைமார் நாண் கழித்தவன் = அவர் மனைவியரது மங்கலநாணையும் போக்கிய நந்தி மன்னவனது, மயிலையில் மயிலன்னுள் = மயிலாப்பூரிலேயுள்ள மயில்போன்ற

தலைவியின், விட்ட கூந்தலும் = பின்னித் தொங்கவிட்ட
கூந்தலும், விழியும் = கண்களும், நல்முறுவலும் = நல்ல
புன்னகையும், இட்ட பொட்டினோடு = நெற்றியிலணிந்த
பொட்டும், இளமுலைப் போகமும் = இளமையான கொங்கை
களின் இன்பமும், எழுதவும் ஆகாது = கிழியில் எழுதுதற்கும்
முடியாதனவாகும். — (எ-று.)

நந்தி, தனது வில்லில் நாணைப் பூட்டிப் பகையரசரது
மகளிரின் கழுத்திலுள்ள மங்கலநாணைக் களைந்தான்
என்பதாம்.

நந்தி, தனது வில்லுக்கு நாண்பூட்டப் பகைமன்னரது
மனைவியரின் மங்கல நாணைக் கழித்தவன் எனவும், பொருள்
படும். தலைவியைப் பெறும்பொருட்டுத் தோழியை இரந்து
பெறாத தலைமகன், இனி இவளை அடைவதற்கு மடலே
பொருள் என எண்ணிக் கூறுதலும், அதனைக் கேட்ட தோழி
மடன்மாவின் முன்னே கட்டத் தலைவியின் உருவத்தைக்
கிழியில் எழுதமுடியாது என, அவள் அழகைப்பற்றிக்
கூறினாள்.

இது, எழுதவரிது என்னுந் துறை.

‘ஆகாது’ எனப் பன்மை எழுவாய்க்கு ஒருமைப் பயனிலை
மயங்கி வந்தது. ஏகாரம், ஈற்றசை.

இச் செய்யுள், தேமா கூவிளம் கூவிளம், தேமா கூவிளம்
தேமாங்காய் என்ற சீரமைப்பில் வந்த, அறுசீர்க் கழி
நெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்.

(வேறு)

76. *ஆகாதுபோக மயில்வினைத் தகன்ற லவன்கை
போகாத சங்கு மருளாள ரென்ற போதுவண்டோ

.....
.....

*இச்செய்யுள் முழுவதும் இல்லை.

(வெண்டுறை)

77. அம்பொன்று வில்லொடித னுணறுத
 னுன்கிழவ னசைந்தே னென்றே
 வம்பொன்று குழலாளை மணம்பேசி
 வரவிடுத்தார் மன்னர்தாதா
 செம்பொன்செய் மணிமாடத் தெள்ளாற்றி
 னந்திபதஞ் சேரா ராணைக்
 கொம்பன்றே நங்குழலிற் குறுங்காலு
 நெடுவளையுங் குனிந்து பாரே.

(இ-ள்) தூதா = தூதுவனே!, அம்பு ஒன்று = என் கையில் இருப்பது அம்பு ஒன்றே; வில் ஒடிதல் = எனது வில்லோ முறிவுப்பட்டது; நாண் அறுதல் = அந்த வில்லின் கயிறோ அறுபட்டது; நாண் கிழவன் = நாணோ வயது சென்றவன்; அசைந்தேன் என்றே = அதனால் சோர்வு அடைந்துள்ளேன் என்று எண்ணியோ, மன்னர் = உனது அரசர், வம்பு ஒன்று குழலாளை = மணம் பொருந்திய கூந்தலையுடைய என் மகளை, மணம் பேசி வர விடுத்தார் — மணம் பேசி வரும்படி உன்னை அனுப்பினார்; நம் குடிலில் = நமது குடிசையிலே, குறும்காலும் நெடுவளையம் = குறுகிய காலும் நீண்ட வளைமரமும், செம்பொன் செய் மணி மாடம் தெள்ளாற்றில் = செம் பொன்னினாலே செய்யப்பட்ட மணிகள் பதித்த மாடங்களை யுடைய தெள்ளாறு என்னும் இடத்திலே, நந்திபதம் சேரார் = நந்தி மன்னவனது பாதத்தை அடையாத பகையரசரது; ஆணைக் கொம்பு அன்றே = யாணையின் கொம்புகள் அல்லவோ! குனிந்து பார் = எங் குடிலினுள்ளே அவற்றைச் சற்றே குனிந்து பார்ப்பாயாக! — (எ-று.)

மறம், மறவரது வீரச் செய்கையைக் கூறுவது. இது, கலம்பக உறுப்பினுள் ஒன்று.

இது, மறவனது மகளை விரும்பி வேற்றரசன் அனுப்பிய தூதுவனைக் கண்டு, அவனுக்குத் தன் மகளைக் கொடுக்க மனமிசையாத மறவன், தனது வீரச்செயலைக் கூறி, மகட் கொடேன் என மறுத்து, அத் தூதுவனை அனுப்புதல் ஆகும்.

இங், புறத்தினையுள்ளே காஞ்சியில் மகண்மறுத் துரைத்தல்
என்னும் துறை.

“ஏந்திழையாட் டருகென்னும்

வேந்தனொடு வேறுநின்றன்று”

(பு-வெ-காஞ்-24)

என்றோ—ஓகாரம், வினா. அன்றோ—ஓகாரம், சிறப்பு.
ஏ, ஈற்றசை.

இச் செய்யுள், தேமாங்காய் தேமாங்காய் தேமாங்காய்,
தேமாங்காய் தேமா தேமா என்னும் சீரமைப்பில் வந்த,
அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்.

(வேறு)

78. பாவையர் பரிந்து தாங்கும் பனிமலர் செறிந்த செந்திற்
கோவையேய் நந்தி காக்கும் குளிர் பொழிற் கச்சி யன்னுள்
பூவையும் பந்துந் தந்து புல்லினு ளென்னை யென்னே
மாவியில் கானம் போந்த தறிகிலேன் மதியி லேனே.

(இ-ள்) பாவையர் பரிந்து தாங்கும் = மகளிர்கள் அன்பு
கொண்டு அணியும், பனிமலர் செறிந்த = குளிர்ச்சியான
மலர்கள் நிறைந்த, செந்தில் கோவை ஏய் = திருச்செந்தூரி
லுள்ள முருகனை ஒத்த, நந்திகாக்கும் = நந்திமன்னவன் காப்
பாற்றுகிற, குளிர் பொழில் கச்சி அன்னுள் = குளிர்ந்த சோலை
யையுடைய காஞ்சிபுரத்தை ஒத்த என்மகள், பூவையும்
பந்தும் தந்து = தான் வளர்த்த மைனாவையும் பந்தையும்
என்னிடம் கொடுத்து, என்னைப் புல்லினுள் = நேற்று என்னைத்
தழுவினாள்; மதியிலேன் = அறிவில்லாதவளான நான்,
மாவியல் கானம் போந்தது அறிகிலேன் = விலங்குகள் தங்கி
யிருக்கும் காட்டிலே அவள் சென்றதை அறிந்திலேன்;
என்னே = அவள் செய்த செயல் எத்தன்மையது? (எ-று.).

தலைமகள், தலைவனுடன் செல்வதற்கு முதலாள், தான்
வளர்த்த பூவையையும் பந்தையும் கொடுத்துச் செவிலியைத்
தழுவிக்கொண்டாள்; மறுநாள், தலைவனுடன் தலைவி
சென்றதை அறிந்து, அவள் முதலாளில் தன்னைத் தழுவிதன்
குறிப்பை அறியாமற் போனதைக் குறித்துச் செவிலி
தன்னைத்தானே நொந்து கொண்டாள்.

பூவையையும் பந்தையும் தந்து செவிலியைப் புல்லிய தன் குறிப்பு, 'நானைக்கு நான் இவற்றை விட்டுப் போகப் போவதால், இப்பூவையை நீ காப்பாற்றுவாய், இப் பந்தை வைத்திருப்பாய்' என்று குறிப்பினால் கூறியதாகும்.

ஏ, ஈற்றசை. என்னே—ஏ, ஒழியிசை.

இச் செய்யுள், கூவிளம் தேமா தேமா, கூவிளம் தேமா தேமா என்னும் சீரமைப்பில் வந்த, அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்.

(வேறு)

79. நீண்டதாங் கங்கு லெங்கு நிறைந்ததாம் வாடை பொங்கி
முண்டதா மதியி னேடே முயங்குதார் வழங்கு தெள்ளாற்
நீண்டினர் பரியுந் தேரு மிருகைவென் றெருகை வேழந்
தூண்டினு னந்தி யிந்தத் தொண்டைநா டுடைய கோவே.

தெள்ளாற்று ஈண்டினர் பரியுந் தேரும் இருகை வென்று=தெள்ளாறு என்னும் இடத்திலே கூடிய அரசர் களது குதிரைகளையும் தேர்களையும் தனது இரண்டு கைகளி னாலேயும் வென்று, ஒரு கைவேழந் தூண்டினான் நந்தி=ஒரு துதிக்கையையுடைய யானையைச் செலுத்தினவனான நந்தியே! இந்தத் தொண்டைநாடு உடைய கோவே=இந்தத் தொண்டை நாட்டையுடைய அரசனே! கங்குல் நீண்டது ஆம்=தலைவிக்கு இராப்பொழுது மிக நீண்டதாக ஆயிற்று; எங்கும் நிறைந்ததாம் வாடை பொங்கி=எவ்விடத்திலும் நிறைந்ததாகிய வடகாற்று மிகுந்து, மதியினோடு முண்ட தாம்=சந்திரனோடு வளர்ந்ததாம்; முயங்குதார் வழங்கு= ஆகையினாலே அவனைக் கூடுவாய், உனது தொண்டை மாலையையும் அவட்குக் கொடுப்பாய்—(எ-று.)

இது, வாடைக் காற்றாலும் இரவாலும் மதியாலும் தலைவிபடும் துன்பத்தைத் தலைவனாகிய நந்திக்கு எடுத்துக் கூறித், தோழி வரைவுகடாயது.

இரவின் நீட்சியைத் தலைவி மட்டும் உணர்கின்றான்; ஆனால், வாடை எல்லோரும் உணர இருத்தலால், எங்கும் நந்தி—10

நிறைந்த வாடை என்றாள்; அவ் வாடைக் காற்றோடு மதி
செய்யும் துயரும் மிக்கது என்பாள், 'வாடை மதியினோடு
மூண்டது' என்றாள்.

குதிரையையும் தேரையும் இருகையாலே வென்று, ஒரு
கையாலே யானையைச் செலுத்தினான் எனவும் கூறலாம்.
ஏகாரம், ஈற்றசை.

இச் செய்யுள், முன் செய்யுளை ஒத்தது.

(இச் செய்யுள் முன்னுள்ள செய்யுளோடு அந்தாதித்
தொடர்பின்றி உள்ளது. இடையிலே சில பாடல்கள் விடுபட்
டிருக்கலாம்.)

(வெண்டுறை)

80. கோலக்கொடி யன்னவர் நீள்செறுவிற் குறுந்தேன்வறி
கொண்ட லருங்குவளை
காலைப்பொழு தின்னெழு கன்னியர்தங் கண்ணின்படி
காட்டிடு கச்சியின்வாய்
மாலத்தெள் ளாறெறிந்த மாளேதயன் குடைக்கீழ்
ஞாலத்தோ டொத்ததே நான் பெற்ற நறுங்கொம்பே.

(இ-ள்) கோலம் கொடி அன்னவர் = அழகிய பூங்கொடி
போன்ற உழத்தியர், நீள் செறுவில் குறு = நீண்ட வயலிலே
களைபறித்த, தேன் வழி கொண்டு அலரும் குவளை = தேன்
ஒழுகும்படி மலரும் குவளை மலர்கள், காலைப் பொழுதின் =
விடியற் காலத்திலே, எழு கன்னியர்தம் = எழுகின்ற இளம்
பெண்களினது, கண்ணின் படி காட்டிடு கச்சியின் வாய் =
கண்ணினது வடிவத்தைக் காட்டுகின்ற காஞ்சிபுரத்தினிடத்து,
மால் தெள்ளாறு எறிந்த = பகைவர் மயங்கத் தெள்ளாறு
என்னும் ஊரை அழித்த, மானஉதயன் குடைக்கீழ் — பெருமை
யோடு தோன்றிய நந்தி மன்னவனது குடைநிழலின் கீழே,
நான் பெற்ற நறுங்கொம்பே = நான் (தவத்தால்) பெற்ற
நல்ல பூங்கொம்பு போன்ற மகளே! ஞாலத்தோடு ஒத்ததே
= நீ கொண்டுள்ள இச்செயல் உலக ஒழுக்கத்தோடு ஒத்தது
ஆகுமோ? — (எ-று.)

இது, தலைவியின் களவொழுக்கத்தைக் குறிப்பாலறிந்த நற்றூய், தலைவியைக் கடிந்து, இது உலக ஒழுக்கத்துக்குத் தகாதெனக் கூறியது.

உழத்தியர், வயலிற் களைந்தனவான தேனொழுக மலர்ந்த குவளை மலர்கள், காலைப் பொழுதில் எழுகின்ற கன்னியர் களின் கண்ணின் படியைக் (எதிர் உருவம்) காட்டுதலாவது, இரவிலே தலைவனது கூட்டம் பெறாது வருந்திய மகள், காலை யில் அழுத கண்ணுடன் எழுகின்றாள் என்பதாகும். இது உள்ளுறை பொருள்.

கொம்பே, விளி; உவமையாகு பெயர். ஒத்ததே—ஏ, வினாவும் எதிர்மறையும்.

இச் செய்யுள், முதல் இரண்டடிகளும் ஆறுசீராகவும், பின் இரண்டடிகள் நான்கு சீர்களாகவும் வந்த, வேற்றொலி வெண்டுறை,

(எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

81. கொம்புயர் வாமை நாக மெதிர்வந்த நந்தி குலவீரராக மழியத் தம்பிய ரெண்ண மெல்லாம் பழுதாக வென்ற தலைமான

வீர துவசன்

செம்பியர் தென்னர் சேர ரெதிர்வந்து மாயச் செருவென்ற

பாரி முடிமேல்

வம்புயர் தொண்டை காணு மடமாதர் தங்கைவளைகொண்ட

தென்ன வலமே?

(இ-ள்) கொம்பு உயர்வு ஆம் மைநாகம்=போரில் கொம்புகள் மேலெழுந்த கரிய யானைக்கு, எதிர் வந்த நந்தி= முன்னே வந்த நந்திப் பல்லவனும், குலவீரர் ஆகம் அழிய= சிறந்த வீரர்களது உடம்பு அழியவும், தம்பியர் எண்ணம் எல்லாம் பழுதாக=தம்பிமார்களுடைய எண்ணங்கள் எல்லாம் பிழைபடவும், வென்ற தலைமான வீர துவசன்= அவர்களை வென்ற தலைமையான பெருமையும் வீரமும் கொண்ட கொடியை உடையவனும், செம்பியர் தென்னர் சேரர் எதிர் வந்து மாய=சோழரும் பாண்டியரும் சேரரும்

பேரில் எதிராக வந்து இறக்கும்படி, செருவென்ற பாரி = அவர்களது போரை வென்ற பாரியும் ஆகிய நந்தி மன்னன், முடிமேல் வம்பு உயர் தொண்டை காணும் = தனது முடியின் மேலுள்ள மணமுள்ள உயர்ந்த தொண்டை மலர்மாலையைப் பார்க்கும், மடமாதர் தங்கள் = இளமையான பெண்களது, வளைகொண்டது என்ன வலம் = கைவளையலைக் கவர்ந்து, கொண்டது என்ன வல்லமை ஆகும்? (எ-று.)

கொம்புயர்வாம் மைநாகம் எதிர்வந்த நந்தி என்ப தற்குக், கஜேந்திரன் ஆதிமூலமே என்று அழைத்தபோது அதன் எதிரேவந்த திருமாலாகிய நந்தி என்றும், கூறுவர்.

பாரி, கடைஎழு வள்ளல்களில் ஒருவன். அவனை ஒத்த வள்ளலாகிய நீ, இம்மகளிரது கைவளையலைக் கொண்டது என்ன வெற்றியாகும் என்று, தோழி கூறினாள்.

இது, தோழி தலைமகளின் துயரங்கூறி வரைவு கடாயது.

இச் செய்யுளில் நந்தியைப் பாரியாகக் கூறியிருப்பது ஆராயத் தக்கது. பாரி கடையெழு வள்ளல்களுள் ஒருவன்; அவனைச் சேர சோழ பாண்டியர் எதிர்த்து வஞ்சகத்தால் கொன்றனர். ஆனால், நந்திப்பல்லவனோ சேர சோழ பாண்டியர்கள் மாயப், போரிலே வென்ற பாரியாவான். அம் முவேந்தரும் பாரியைப் போரில் வெல்ல முடியாது மாயத் தால் வென்றனர்; நந்தியோ, அவரை வஞ்சகத்தால் வெல்லாது போரால் வென்றான் என, அப்பாரிக்கும் இப்பாரிக்கும் வேறுபாடு தோன்றக் கூறியிருப்பது, போற்றத்தக்கது. இது வேற்றுமை அணி.

கூற்றினுங் குறிப்பினும் ஒப்புடை இருபொருள்

வேற்றுமைப் படவரின் வேற்றுமை அதுவே

(தண்டி-பொரு-49)

நந்திக்குத் தம்பியர் பகைவராகி, அவனை வெல்ல அல்லது கொல்ல எண்ணமிட்டிருந்தனர் என்பதும், நந்தி அவர்களது எண்ணம் 'கெட அவரை வென்றான் என்பதும், இச்செய்யுளால் விளங்குகிறது. பாரி கொடையிற் சிறந்தவன் என்பதை,

‘பாரிபாரி என்றுபல ஏத்தி

ஒருவற் புகழ்வர் செந் நாப்புலவர்

பாரி ஒருவனு மல்லன்

மாரியும் உண்டிண்டு உலகு புரப்பதுவே’ என்னும்
புறநானூற்றுச் செய்யுள் உணர்த்துதல் காண்க.

துவசன் = வடசொல்லடியாக வந்த பெயர். சிபியின்
மரபினர், செம்பியர். தொண்டை, ஆகுபெயர். ஏ, ஈற்றசை.

இச் செய்யுள் விளம், மா, மா, காய், மா, காய், மா
என்னும் சீரமைப்பில் வந்த, எண்சீர்க் கழிநெடிலடி
ஆசிரியவிருத்தம்.

(குறள் உவண் செந்துறை)

82. வலம்வரு திகிரியு மிடம்வரு பணிலமு மழைதவழ்

கொடிபோலக்

குலமயில் பாவையு மெறிகடல் வடிவமு மிவையிவை

கொண்டாயே.

(இ-ள்) வலம் வருதிகிரியும் = திருமாலின் வலக்கரத்தே
யுள்ள சக்கரமும், இடம் வரு பணிலமும் = அவரது இடக்
கரத்தேயுள்ள சங்கும், மழைதவழ் கொடிபோல—மேகத்தி
னிடையே தோன்றும் மின்னற் கொடி போல, குலம் மயில்
பாவையும் = நற்குலத்திலே பிறந்த மயில் போன்ற சாயலை
யுடைய மனைவியும், எறிகடல் வடிவமும் = அலைவீசுகின்ற
கடல் போன்ற கரிய வடிவமும், இவை இவை கொண்டாய்
= ஆகிய இவ்விவைகளைத் திருமாலுக்கு ஒப்பாகக் கொண்
டாய்-(எ-று.)

திருவுடை மன்னரைத் திருமாலாகக் கூறுதல் முறைமை
யாதலால், இதில் நந்தியைத் திருமாலாகக் கூறினார். நந்தி
திருமாலின் அவதாரம் என்பதற்கு ஏற்ப, வலக்கரத்தே
ஆணைச் சக்கரத்தையும், இடக்கரத்திலே வெற்றிச்சங்கையும்,
திருமகள் போன்ற மனைவியையும், மேகம் போன்ற கரிய
உருவத்தையும் கொண்டுள்ளான் என்பதாம்.

‘மழை தவழ்கொடி போல’ உபமானம்; மேகம் அவனது வடிவிற்கும், மின்னல் அவன் மனையின் வடிவிற்கும் ஒப்பு.

வலம் - இடம், ஆகுபெயர். பாவை, உவமை யாகு பெயர். ‘கடல், நீலநிறத்திற்கு உவமை. இவை இவை, அடுக்குத் தொடர்; மிகுதிபற்றி வந்தது. ஏகாரம், ஈற்றசை.

இச் செய்யுளில், தலைவன் பெயரைக் குறிப்பினால் கொள்ள வைத்தார்.

இச்செய்யுள், அறுசீர்பெற்று ஒத்த ஈரடியால் வந்த குறள் வெண் செந்துறை. ‘அந்தம் இல் பாதம் அளவிரண்டு ஒத்து முடியின் வெள்ளைச் செந்துறையாகும்’ என்பது யாப் பருங்கலம்,

(கவி விருத்தம்)

83. கொண்ட லுறும்பொழில் வண்டின மாமணி
வண்ட விடுங்கடன் மல்லைகா வலனே!
பண்டை மராமர மெய்த பல்,லவனே!
தொண்டை யொற்றுவ ளிவடோள் வளையே.

(இ-ள்) கொண்டல் உறும் பொழில் = மேகங்கள் தங்கிய சோலையிலே, வண்டினம் = வண்டுக் கூட்டங்களையும், மாமணி வண்டல்திடும் கடல் = சிறந்த மணிகளைச் சேற்றோடு கொண்டு வந்து ஒதுக்கும் கடலையும் உடைய, மல்லை காவலனே = மாமல்லையின் தலைவனே! பண்டை = முன்னாளில், மராமரம் எய்த பல்லவனே = மராமரங்கள் ஏழையும் ஓரம்பினால் துளைத்த இராமனான பல்லவனே! இவள் தொண்டை ஒற்றுவுள் = இவள் உனது தொண்டை மலர்மாலையை நினைந் திருப்பாள்; தோள்வளை — ஆகையால் நீ இவளது தோளையும் தழுவுவாயாக-(எ-று.)

இது, தலைவியின் துயரம் கூறித் தோழி தலைவனிடத்து வரைவு கடாயது,

தொண்டை, ஆகுபெயர், வளை, ஏவல் வினைமுற்று. ஏகாரம், ஈற்றசை.

இராமன் மரா மரம் எய்தது—

‘ஏழுமாமர முருவிக் கீ மூலக மென்றிசைக்கும்
ஏழு முடுபுக் குருவிப்பின் னுடனடுத் தியன்ற
ஏழி லாமையான் மீண்டதவ் விராகவன் பகழி
ஏழு கண்டபி னுருவுமா லொழிவதன் றின்னும்’

(இராமா-கிஷ்-மராமர-14)

இச் செய்யுள், அளவடியால் வந்து துள்ளலோசை
வழுவியதால், கலிவிருத்தம்.

(நேரிசை வெண்பா)

84. தோளான் மெலியாமே யாழ்கடலாற் சோராமே
வாளா பெறலாமே வாயற்றீர்—கேளாதார்
குஞ்சரங்கள் சாயக் குருக்கோட்டை யத்தனையும்
அஞ்சரங்க ளார்த்தா ளருள்.

(இ-ள்) வாய்அற்றீர்=பேசும் திறமையற்ற தோழியர்
களே! கேளாதார் குஞ்சரங்கள் சாய=பகை அரசர்களது
யாணைப்படை கெட, குருக்கோட்டை அத்தனையும்=குருக்
கோட்டைகள் எல்லாவற்றிலும், அம் சரங்கள் ஆர்த்தான்
அருள் = அழகிய அம்புகளை நிறைத்த நந்தி மன்னனது
அருளை, தோள்மெலியாமே = நமது தோள்கள் இளைக்கா
மலும், ஆழ்கடலால் சோராமே=ஆழ்ந்த கடலினது ஒலியி
னாலே சோர்வடையாமலும், வாளா பெறலாமே=யாதொரு
வருத்தமும் இன்றிப் பெற்றுவிடலாமே—(அவ்வாறு செய்
யாமற் போனீர்களே? எ-று.)

இது, தலைவி தோழியர்களை நோக்கிக் கூறியது. ‘தோழியர்
களே! நீங்கள் நந்திமன்னனிடம் என் துயரை எடுத்துச்
சொன்னால், அவனது அருளை யாதொரு துன்பமும் இன்றி
எளிதிலே பெற்றுவிடலாமே? அவ்வாறு செய்யாது இருந்தீர்
களே?’ என்று கூறினாள்.

‘அவ்வாறு செய்யாமற் போனீர்களே?’ என்பது குறிப்
பெச்சம். தோளால்-ஆல், அசை; ‘இன்சொலால்’ (குறள்)
என்புழிப்போல. கடல், ஆகுபெயர். அத்தனையும், உருபு
மயக்கம்; அத்தனையிலும் எனப் பொருள்படும்.

இச் செய்யுள், இருவிகற்பத்தால் வந்த ஈராசிடையிட்ட நேரிசை வெண்பா.

(அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

85. அருளான தெங்கையர்க்கே யன்னுயென் றியம்பிடுமெங்
கன்னி செஞ்சொற்
றெருளாமே னல்குநந்தி தெள்ளாற்றிற் பொருதபோர்
தன்னி லந்நாள்
இருளான மதகரியும் பாய்மாவு மிரதமுங்கொண்
டெதிர்ந்தார் தம்முன்
மருளாமே நன்கடம்பூர் வானேற வளைந்துவென்ற
மன்ன ரேறே.

(இ-ள்) அந்நாள் தெள்ளாற்றில் பொருத போர் தன்னில்=அந்த நாளில் தெள்ளாறு என்னுமிடத்திலே செய்த போரிலே. இருள் ஆன மதகரியும் பாய்மாவும் இரதமும் கொண்டு=இருள் போன்ற கரிய மதயானைகளையும் பாய்ந்து செல்லும் குதிரைகளையும் தேரையும் கொண்டு, எதிர்ந்தார் தம்முன்=எதிர்த்த பகைவர்களுக்கு முன்னே, மருளாமே=மயங்காது, நல் கடம்பூர் வளைந்து=நல்ல கடம் பூரை முற்றுகையிட்டு, வான் ஏற வென்ற=பகைவர்கள் மேலுலகடையும்படி வென்ற, மன்னர் ஏறே=அரசர்களுக்குள்ளே ஆண் சிங்கம் போன்றவனே!, நந்தி=நந்தி மன்னவனே!, எம் கன்னி=எமது மகள், அன்னாய்=தாயே கேட்பாயாக, எங்கையர்க்கே அருளானது என்று இயம்பிடும்=எமது தங்கையர்க்கே உனது அருள் உள்ளது என்று சொல்லுவாள்; செஞ்சொல் தெருளாமே நல்கு=அவளது செஞ்சொல்லை ஆராயாது நீ அருள் செய்வாயாக-(எ-று.)

தோழி, தலைவியின் ஊடலின் காரணங்கூறித் தலைவனை அருள் செய்யுமாறு வேண்டுகல். அகப்புறத் திணை.

ஏகாரம், ஈற்றசை. நல்கு, ஏவல்.

இச் செய்யுள், தேமாங்காய் தேமாங்காய் தேமாங்காய், தேமாங்காய் தேமா தேமா என்ற சீரமைப்பில் வந்த, அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்.

(வேறு)

86. ஏறு பாய விளைவித்த தெல்லாம் வார்க்குங் குமக்கொங்கை
வீறு பாயக் கொடுக்கின்ற விடலை யார்கோ வென்கின்றீர்
மாறு பாயப் படைமன்னர் மாவுந்தேருந் தெள்ளாற்றி
லாறு பாயச் சிவந்ததோ விளைகா விரிநா டாள்வானே.

(இ-ள்) வார்க்குங்குமம் கொங்கை = கச்சை யணிந்த குங்குமம் இட்ட கொங்கைகளினது, வீறுபாய = பெருமிதம் தன்மேற் பாய, ஏறுபாய விளைவித்தது எல்லாம் = (அதற்கு மகிழ்ந்து) ஏறுகள் பூட்டி உழுதலால் விளைந்த பொருள்களையெல்லாம், கொடுக்கின்ற விடலை = தருகின்ற ஆண்மகன், யார்கோ என்கின்றீர் = எந்நாட்டவரது அரசன் என்று சொல்லுகின்றீர், மாறுபாய் = பகைமை பொருந்திய, அப்படை மன்னர் மாவுந்தேரும் = அந்தப் படையையுடைய அரசர்களது குதிரையும் தேரும், தெள்ளாற்றில் ஆறுபாயச் சிவந்த = தெள்ளாறு என்னும் இடத்திலே ஆற்றில் விழுந்து இறக்கும்படி கோபித்த, தோள் இணை காவிரிநாடு ஆள்வானே = இரண்டு தோள்களையுடைய காவிரி நாட்டை ஆளும் மன்னனாகிய நந்திமன்னவனே! (எ-று.)

சிவத்தல் = கோபித்தல். 'கறுப்பும் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள்' (தொல்). இது நந்திமன்னவனது கொடைச் சிறப்பைக் கூறிற்று. ஏகாரம், பிரிநிலை.

இச் செய்யுள், தேமா தேமா புளிமாங்காய், தேமா தேமா புளிமாங்காய் என்னும் சீரமைப்பில் வந்த, அறுசீர்க் கழிநெடிவடி ஆசிரியவிருத்தம்.

(கவி விருத்தம்)

87. ஆயர் வாய்க்குழற் காற்றுறு கின்றிலள்
ஏயு மாங்குயிற் கென்னைகொ லாவதே
தேய மார்புகழ்த் தேசபண் டாரிதன்
பாயன் மேல்வரல் பார்த்துநின் ருளுக்கே.

(இ-ள்) ஆயர் வாய்க்குழற்கு = இடையர்கள் வாயால் ஊதும் புல்லாங் குழலின் ஓசைக்கு, ஆற்று உறுகின்றிலள் =

தனது காதல் நோயைப் பொறுக்காதவளாய், தேயம் ஆர்புகழ் = உலகத்திலே நிறைந்த புகழையுடைய, தேச பண்டாரி = தேசங்கள் தோறும் பொருட் சாலையையுடைய வனான நந்திமன்னவன், தன் பாயல்மேல் வரல் = தன்னுடைய பாயின்மேல் வருதலை, பார்த்து நின்றாளுக்கு = எதிர்பார்த்து நின்றவளுக்கு, ஏயும் மாங்குயிற்கு ஆவது என்னைகொல் = பொருந்திய மாமரத்திலுள்ள குயிலின் குரலுக்கு உண்டாகும் துன்பம் யாதோ? (எ-று.)

தலைவனைப் பிரிந்திருப்பார்க்கு, ஆயர்குழலோசையும் குயிலின் குரலும் துன்பம் செய்யும். ஆயர் குழலோசைக்கு ஆற்றாது வருந்துகின்றவன், அக் குழலோசையினும் சிறந்த குயிலின் குரலோசையைக் கேட்டால் என்ன துன்பமடைவாளோ? எனத் தலைவியின் துயர்கண்டு தோழி கூறினாள்.

குழல், கருவியாகு பெயர். குயில், பொருளாகு பெயர். கொல், அசை. ஏ, ஈற்றசை.

இச் செய்யுள், அளவடியால் வந்த கலிவிருத்தம்.

(கட்டளைக் கலித்துறை)

88. துளவுகண் டாய்பெறு கின்றிலஞ் சென்றினிச் சொல்லவல்ல வளவுகண் டாய்வந்த தாதிகண் டாயடல் வேழமுண்ட விளவுகண் டாலன்ன மேனிகண் டாய்விறன் மாரன்செய்த களவுகண் டாய்நந்தி மல்லையங் கானற் கழிக்கம்புளே.

(இ-ள்) நந்திமல்லை அம்கானல் கழிக் கம்புளே = நந்தி மன்னனது மாமல்லையில் உள்ள சோலையில் செல்லும் உப்பங் கழியில் வாழும் நாரையே! துளவு பெறுகிலம் கண்டாய் = திருமாலான நந்தியின் துளசிமாலையை நாம் அடைந்திலோம் இதனை அறிவாயாக, வந்த தாதி கண்டாய் = தூது சென்று பயனின்றி வந்த தாதியைப் பார்த்தாய்; அடல் வேழம் உண்ட = வலிமை உள்ள யானை உண்ட, விளவு கண்டால் அன்ன = விளாம் பழத்தைக் கண்டதுபோன்ற, மேனி கண்டாய் = எனது உடம்பைப் பார்த்தாய்; விறல் மாரன் எய்த களவு கண்டாய் = வெற்றியையுடைய மன்மதன் மலர் அம்புகளை என்மேல் எய்த வஞ்சகத்தைப் பார்த்தாய்;

சென்று இனிச் சொல்லவல்ல அளவு கண்டாய் = தூதுசென்று
இனி எந்நிலையைச் சொல்லத்தக்க அளவையும் நீ அறிந்தாய்;
ஆகையால் இனி நீ தூது சென்று வருவாயாக-(எ-று.)

நந்தி மன்னனைத் திருமாலாகக் கொண்டு அவர் மாலை
யினது துளசியைப் பெற்றிலோம் எனத் தலைவி கூறினாள்
என்றும், திருமால் பிருந்தையைப் பிரிந்து வருந்திய சோகத்
தைப் போக்கியது துளசி, அதுபோலத் தனது பிரிவுத்
துன்பத்தைப் போக்கத் துளசிபோன்ற மருந்தைப் பெற்
றிலேம் என்றாள் என்றும், பொருள் கொள்ளலாம்.

யானை உண்ட விளங்கனி உள்ளீடு இல்லாமல் இருக்கும்.
யானை என்பது, விளாம் பழத்திற்கு வரும் ஒருவகை நோய்
என்றும், யானை உண்ட விளாம்பழம் உடைபடாமலிருக்க,
அதன் உள்ளுள்ள பொருளை யானையின் குடல் இழுத்துவிடும்
என்றும் கூறுவர். யானை உண்ட விளாம்பழம் போலத் தன்
மனம் அவனிடம் சென்றுவிடத் தான் வெற்றுடம்போடு
இருப்பதாகத் தலைவி கூறினாள்; இஃது உவமையணி. மன்
மதன் தன் தலைவன்மீது மலர் அம்புகளை எய்து காதலை
உண்டாக்காது, தன்மீது மட்டும் மலரம்புகளையெய்து காதலை
வளர்த்தான் என்று எண்ணி, 'மாரன் செய்த களவுகண்டாய்'
என்றாள். இவற்றை எல்லாம் நாரை அறிந்திருந்ததாலும்
தலைவனிடம் சொல்லத்தக்க முறையை அது அறிந்திருத்த
லாலும், நீ தூது சென்று வருவாய் என வேண்டினாள். வந்த
தாதி என்பது, தூது சென்று பயனின்றி வந்த தாதி எனப்
பொருள்படும்.

பெறுகின்றிலம், உயர்வு பற்றிய பன்மை. விளவு,
முதலாகு பெயர்.

இது, நாரை விடு தூது.

இச் செய்யுள், நிரையசையால் தொடங்கியதால் அடி
ஒன்றுக்குப் பதினேழு எழுத்துப் பெற்றுவந்த, நெடிலடியா
லான கட்டளைக் கவித்துறை.

குறிப்பு:—மீதி இரண்டு பாடல்கள் கிடைக்கவில்லை.

அதிகமாகக் காணப்படும் செய்யுட்கள்

(நேரிசை வெண்பா)

1. என்னையா னேபுகழ்ந்தே னென்னுதே யெப்புவிக்கு
மன்னர்கோ னந்தி வரதுங்கள்—பொன்முடியின்
மேல்வருடுந் தொண்டை விரைநாறு மின்னமுமென்
கால்வருடுஞ் சேடியர்தங் கை.

(இ-ள்) பாங்கியே! என்னை நானே புகழ்ந்துகொண்டேன் என்று என்மேல் குற்றம் சொல்லாதே; இப்பொழுதும் என்னுடைய கால்களைப் பிடிக்கும் என் தோழியர்களது கையிலே எல்லாப் பூமிக்கும் அரசர்க்கரசனான நந்திமன்னவனது, பொன்னாலான முடியின்மேற் புரளும் தொண்டை மலர் மாலையின் மணம் மணக்கும்-(எ-று.)

நந்தி தனது பாதத்திலே ஊடலை நீக்கும் பொருட்டு வணங்கியபோது பட்ட தொண்டை மலர்மாலையின் மணம், அவளது பாதத்தைத் தடவுகின்ற தோழியர் கையில் மணக்கும் என்று, தலைவி கூறினாள்.

கையில் என்னும் ஏழனுருபு, இறுதியில் தொக்கது. 'ஐயுங் கண்ணும் அல்லாப் பொருள்வயின், மெய்யுருபு தொகா இறுதியான' (தொல்.)

இது, இருவிகற்பத்து ஈராசிடையிட்ட நேரிசை வெண்பா.

2. கைக்குடமி ரண்டுங் கனககும் பக்குடமும்
முக்குடமுங் கொண்டான் முறியாதே—மிக்கபுகழ்
வேய்க்காற்றி னுல்விளங்கும் வீரநந்தி மாகிரியி
லீக்காற்றுக் காற்று விடை.

(இ-ள்) மூங்கிலில் நுழைந்துவரும் காற்றினாலே மிகுந்த புகழ் விளங்குகின்ற வீரத்தன்மையுள்ள நந்திமன்னவனது, பெரிய மலையில் ஈ பறக்கும்போது உண்டாகும் காற்றையும் பொறுக்காத இம்மங்கையினது இடை, இவளது மார்பின் இருபக்கத்தும் எழுந்த பாலைக்கொண்ட கொங்கையாகிய

இருகுடங்களும், தண்ணீர் கொண்டுவரும் பொன்னாலாகிய ஒரு குடமும் ஆக, மூன்று குடங்களையும் தாங்கினால் முறிந்து போகாதோ? (எ-று.)

காற்று மூங்கிலின் இடையிலும் மூங்கிலில் உள்ள துளையிலும் புகும்பொழுது இனிய ஒலி உண்டாகும். இடையின் நுட்பம் ஈபறக்கும் காற்றுக்கும் ஆற்றாது முறியும் தன்மையது என்றார். கை-பக்கம்; சிறுமையுமாம். ஏகாரம், வினா. ஈ, வண்டுமாம்.

இது, இருவிகற்பத்து ஈராசிடையிட்ட நேரிசை வெண்பா.

3. இந்தப் புவியி விரவலருண் டென்பதெல்லா
மந்தக் குமுதமே யல்லவோ—நந்தி
தடங்கைப்பூ பாலன்மேற் றண்கோவை பாடி
யடங்கப்பூ பாலரா ஓர்.

(இ-ள்) புலவர்கள் எல்லோரும் நந்தியாகிய பெரிய கையை உடைய அரசன்மேல், இனிய கோவை நூலைப்பாடி அவர் அனைவரும் பூமியைக் காக்கும் அரசரானார்கள்; ஆகையால், இனி இந்த உலகத்திலே இரவலர் உண்டு என்று சொல்வ தெல்லாம், புலவர்களைக் குறிக்காது இரவில் மலரும் மலரான அந்த அல்லி மலரையே யன்றோ காட்டும்! (எ-று.)

‘தண்கோவை பாடி’ என்பதற்குக், குளிர்ச்சியான தொண்டை மலர்மாலையைப் பாடி எனலுமாம். இரவலர் = இரப்பவர்; இரவில் மலரும் மலர் என இருபொருள்படும். அவற்றுள் ஒரு பொருளை விலக்கலால் இதுகாரண ஒழிப்பு அணி.

இது, இருவிகற்பத்து ஓராசிடையிட்ட நேரிசைவெண்பா

(கட்டளைக் கலித்துறை)

4. அடிவிளக் குந்துகி லாடைவிளக்கு மரசர்பந்திப்
பிடிவிளக் கும்மெங்க னூரார்விளக்கும் பெரும்புகழாற்
படிவிளக் குந்நந்தி யெங்கோன் பெரும்படை

விட்டுக் கெல்லாம்

விடிவிளக் கும்மிது வேநாங்கள் பூண்பதும் வெண்புத்தமே.

(இ-ள்) பாதத்தினளவாக நின்று பாதத்தை விளக்குகின்ற ஆடையால் விளங்கும் அரசர்களது வரிசையிலே பிடிக்கப்படும் விளக்கும், எங்களுரவரது விளக்கும், தனது பெரிய புகழினாலே உலகத்தை விளக்குகின்ற நந்தியாகிய எம்மரசனது பெரிய பாடிவீடுகளுக்கெல்லாம் இரவு விடியும் வரையில் எரியும் விடிவிளக்கும் இந்த மதியே ஆகும். நாங்கள் அணிந்துகொள்வதும் வெண்மையான முத்துக்களே யாகும். (எ-று.)

இது, தோழி தலைவனுக்குத் தன்னாட்டு அணியையும் இயல்பையும் சொல்லி இரவுக்குறி நேர்ந்தது.

இது, நிரையசையிற் றொடங்கிய கட்டளைக் கலித்துறை.

(நேரிசை வெண்பா)

5. ஏம வரைசலிக்கு மேழாழி யுங்கலங்குங்
காம வயிரி களங்கறுக்குஞ்—சோமன்
வருநந்தி யானத்து மானுரை விட்டுப்
பொருநந்தி போந்த பொழுது.

(இ-ள்) நமது நினைவில் உள்ள மான்போன்ற தலைவியை விட்டுப் போர் செய்தலில் வல்ல நந்திமன்னவன் பிரிந்து சென்ற பொழுது, பொன்மலையான மேருவும் சோர்வு அடையும்; ஏழுகடலும் கலக்கமடையும்; மன்மதனாகிய பகைவன் கோபிப்பான்; சந்திரனும் உதயமாகி வருவான்-(எ-று.)

நந்தியின் பிரிவினால் தலைவிக்கு உண்டாகும் துன்பத்தைத் தோழி எடுத்துக் கூறினாள்.

இது, இருவிகற்பத்து ஈராசிடையிட்ட நேரிசை வெண்பா.

(கட்டளைக் கலித்துறை)

6. ஊரு மரவமுந் தாமரைக் காடு முயர்வனமுந்
தேரு முடைத்தென்பர் சீருத நாணந்தி சீறியபின்
பூரு மரவமுந் தாமரைக் காடு முயர்வனமுந்
தேரு முடைத்தென்ப ரேதெவ்வர் வாழுஞ் செழும்பதியே.

(இ-ள்) நந்தியினது பகைவர் வாழும் செழுமையான நாடு, நந்திப்பல்லவன் அவர்மேல் கோபங் கொள்வதற்கு முன்னே, ஊர்களையும் மக்கள் மிகுதியால் உண்டாகும் பேரொலியையும், தாமரை மலர்கள் நிறைந்த நீர்நிலைகளையும், உயர்ந்த சோலைகளையும், தேரையும் உடையதாக இருந்தது என்று சொல்லுவர்; நந்திப்பல்லவர் அவர் மேல் கோபங்கொண்ட பின்பு அப்பகைவர் நாடு ஊரையும் பேரொலியையும் தாமரை மலர்மிக்க நீர்நிலைகளையும் உயர்ந்த சோலைகளையும் தேரையும் உடையது என்று சொல்லுவார்களோ? சொல்லார்-(எ-று.)

இச் செய்யுள், பகைவரது நாட்டின் அழிவைப்பற்றி இரங்கிக் கூறியது. இது வஞ்சித்திணையில் கொற்றவள்ளை.

ஏகாரம், எதிர்மறை.

இது, நேரிசையால் தொடங்கிய கட்டளைக் கலித்துறை.

(கட்டளைக் கலித்துறை)

7. திருத்தேர் புகழ்நந்தி தேசபண் டாரிதெள் ளாறை வெற்பில் மருத்தேர் குழலிக்குக் கார்முந்து மாகின் மகுடரத்னப் பரித்தேரும் பாகுமங் கென்பட்ட வோவென்று பங்கயக்கை நெரித்தே வயிற்றில்வைத் தேநிற்ப ளேவஞ்சி நெஞ்சுலர்ந்தே

(இ-ள்) அழகிய தேரால் புகழ்பெற்றவனும், தேசங்கள் தோறும் பொருட்சாலை உடையவனும் ஆகிய நந்திப்பல்லவனது, தெள்ளாறைப்பதியில் உள்ள மலையிலே, மணம் விளங்கும் கூந்தலையுடைய என் மனைவிக்குப் புலப்பட, நமது தேருக்கு முற்பட்டு மேகம் செல்லுமானால், கொடி போன்ற அவள், மணிகள் பதித்த முடியையுடைய தாய்க்கு, 'குதிரை பூட்டிய தேரும் அதனைச் செலுத்தும் பாகனும் அப்போர்க் களத்திலே என்ன துன்பத்தை அடைந்தனரோ' என்று எண்ணி, அவள் தனது தாமரை மலர் போன்ற கையை நெரித்து வயிற்றில் வைத்துக்கொண்டு ஏங்கி நிற்பாளே! (இதற்கு யாது செய்வேன்?) (எ-று.)

பரித்தேரும் பாகும்பட்ட—பாகு என்னும் சொல் உயர்திணை விகுதி பெறுமையால், பட்ட என அஃறிணையோடு சேர்த்து முடித்தார்.

இது, வினைமுற்றி மீளும் தலைமகன், தான் தலைவிக்குக் குறித்த கார்காலம் வருதலைக் கண்டு பாகனோடு கூறுதல். தலைவி மேகத்தைக் கண்டால் வருந்தி நிற்பாள்; ஆகையால் பாகனே தேரை விரையச் செலுத்துவாய் என்பது குறிப்பு.

ஏகாரம், ஈற்றசை.

இது, நிரையசையில் தொடங்கிய கட்டளைக் கலித்துறை.

(எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

8. சிவனை முழுது மறவாத சிந்தையான்

செயமு னுறவு தவிராத நந்தியூர்(க்)

குவளை மலரின் மதுவாரும் வண்டுகாள்

குமிழி சுழியில் விளையாடு தும்பியே

அவனி மழைபெய் குளிர்காலம் வந்ததே

யவரு மவதி சொன்னாளும் வந்ததே

கவலை பெரிது பறிகாரர் வந்திலார்

கணவ ருறவு கதையாய் முடிந்ததே.

(இ-ள்) நாள் முழுவதிலும் சிவபெருமானை மறவாத மனத்தையுடையவனும், வெற்றியில்கொண்ட உறவு நீங்காத நந்தியும் ஆகிய பல்லவனது ஊரிலே, குவளை மலர்களில் தேனை உண்ணும் வண்டுகளே! நீர்க்குமிழியிலும் நீர்ச் சுழியிலும் விளையாடும் தும்பிகளே! உலகத்தில் மழைபெய்யும் கார்காலமும் வந்துவிட்டது; என் தலைவர் மீண்டு வருவதாகக் குறித்து எல்லையாகச் சொன்ன நாளும் வந்துவிட்டது; எனது கவலையோ மிகப் பெரியதாகிவிட்டது; பழியைச் செய்பவரான என் கணவர் வந்திலர்; எனது கணவரது நட்புக் கதையாகவே முடிந்துவிட்டதே! (எ-று.)

தலைவி, கார்ப்பருவம் கண்டு தலைவர் வராமையுறித்துப் புலம்பினாள்.

இதில், நந்திமன்னனின் சிவபக்தி 'சிவனை முழுது மறவாத சிந்தையான்' என விளக்கப்பட்டது.

கணவர் உறவு கதையாய் முடிதல்—குறித்த காலத்தில் அவர் வாராமையால் தலைவி உயிர்விடத் துணிதல். அப் பழி கணவனைச் சேரும் எனக் கருதியே, கணவனைப் பழிகாரர் என்றாள்.

இச் செய்யுள், மா மா காய் விளம், மா, மா, காய், விளம் என்னும் சீரமைப்பில் வந்த, எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்.

(நேரிசை வெண்பா)

9. தொடர்ந்து பலரிருந்த தொண்டையந்தார் நாங்கள்
நடந்த வழிகடொறு நாளும்—படர்ந்த
மலைகடாம் பட்டனைய மலையாளை நந்தி
முலைகடாம் பட்டசையா முன்.

(இ-ள்) நடக்கின்ற மலையில் மதம் ஒழுகியதுபோல மதமொழுகுகின்றபெரிய யானையையுடைய நந்திமன்னனது, பலர் பின்தொடர்ந்து வேண்டிய தொண்டை மலர்மாலை, எங்களது கொங்கைகள் தோன்றி அசைவதற்கு முன்னே, நாங்கள் நடந்த வழிகள்தோறும் மணம்விசும்.—(எ-று.)

இது, தங்களது கொங்கைகள் தோன்றுமுன்னே தங்களைப் பின்தொடர்ந்த நந்தி, இப்பொழுது அரியன் ஆனான் எனத் தலைவி இரங்குதல்.

“நடக்கின்ற மலை மதம்பட்டதுபோல” என்பது, இல்பொருளுவமை.

இது, இருவிகற்பத்து ஓராசிடையிட்ட நேரிசைவெண்பா.

(தரவு கொச்சகக் கலிப்பா)

10. நம்மாவி நங்கொழுநர் பாலதா நங்கொழுநர்
தம்மாவி நம்பால தாகுந் தகைமையினுந்
செம்மாலை நந்தி சிறுகுடிநாட் டன்னமே!
தம்மாவி தாமுடைய ரல்லரே சாகாமே.

(இ-ள்) செவ்விய மாலையை யணிந்த நந்திமன்னனது சிறுகுடிநாட்டில் வாழும் அன்னமே! நம்முடைய உயிர் நமது நந்தி—11

கணவரிடத்ததாக, நம், கணவரது உயிர் நம்மிடத்ததாக இருக்கும் தன்மையினாலே, அத் தலைவர் தம்முடைய உயிரைத் தாமுடையவர் அல்லர்; என் உயிரை யானும் உடையேன் அல்லேன்; ஆகையால் (இப் பிரிவினால்) நாங்கள் இருவரும் இறவோம்.-(எ-று.)

பிரிவினால் வருந்தும் தலைமகள், தாங்கள் பிரிவினால் இறந்து படாமைக்குக் காரணம்கூறி அன்னத்தோடு இரங்கினாள். தலைவர் உயிர் அவரிடத்தில்தான் என்றதால், இவள் உயிர் இவளிடத்து இல்லை என்பதும் பெறப்பட்டது.

‘ஆக’ என்பது, க் கெட்டு ஆ என நின்றது. ஏகாரம் ஈற்றைச்.

இச்செய்யுள், அளவடியாய்த் துள்ளலோசை பெற்று வந்ததால், தரவு கொச்சகக் கலிப்பா.

(என்றோர் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

11. மங்கையர்கண் புனல்பொழிய மறைபொழியுங் காலம்
மரவேள் சிலைகுனிக்க மயில்குனிக்குங் காலங்
கொங்கைளுங் கொன்றைகளும் பொன்சொரியுங் காலம்
கோகனக நகைமுல்லை முகைநகைக்குங் காலங்
செங்கைமுகி லனையகொடைச் செம்பொன்பெய் யேகத்
தியாகியெனு நந்தியருள் சேராத காலம்
அங்குயிரு மிங்குடலு மானமறைக் காலம்
அவரொருவர் நாமொருவ ரானகொடுங் காலம்.

(இ-ள்) இக் கார்காலம், பிரிந்த மகளிரது கண்கள் நீரைச் சொரியும்படி மறை சொரியுங் காலம்; மன்மதன் வில்லை வளைக்க அதுகண்டு மயில்கள் கூத்தாடுங் காலம்; பிரிந்த மகளிரின் கொங்கைகள் பொன்போன்ற பசலை மிகுங்காலம்; கொன்றை மரங்கள் பொன்போன்ற நிறத்தையுடைய பூக்களை மலர்ந்து உதிர்க்குங் காலம்; செந்தாமரையும் ஒளியுள்ள முல்லைக்கொடிகளும் அரும்புகொண்டு விளங்குங் காலம்; மேகம்போன்ற கொடைத் தொழிலையுடைய செங்கையினால் செம்பொன்னைப் பொழியும் ஒப்பற்ற

கொடையாளி என்னும் நந்திமன்னனது அருளை நாம் பெறாத காலம்; தலைவரிடத்தே உயிரும் இங்கே உடலுமாக இருக்கும் மழைக்காலம்; அந்தத் தலைவர் தனித்த ஒருவரும்; நாமும் தனித்த (வேறு) ஒருவரும் ஆன கொடிய காலம்-(எ-று.)

இது, பிரிவின்கண் தலைவன் மீண்டுவருவதாகக் கூறிய கார்காலம் கண்டு தலைவி இரங்கியது.

தியாகி, வடசொல்; கொடையாளி.

இது, காய் காய் காய் மா, காய் காய் காய் மா என்னும் சீரமைப்பில் வந்த எண்சீர்க் கழிநெடிடடி ஆசிரிய விருத்தம்.

(இதுவுமது)

12. அன்னையருந் தோழியரு மடர்ந்துபொருங் காலம்
ஆனிபோ யாடிவரை யாவணியின் காலம்
புன்னையும் பிச்சிகளுந் தங்களின்ம கிழந்து
பொற்பவள வாய்திறந்து பூச்சொரியுங் காலஞ்
செந்நெல்வயற் குருகினஞ்ஞற் கச்சிவள நாடன்
தியாகியெனு நந்திதடந் தோள்சேராக் கால
மென்னையவ ரறமறந்து போனாரே தோழி
யினந்தலைகண் டேநிலவு யினந்தெரியுங் காலம்.

(இ-ள்) தோழியே! எனது தாய்மார்களும் தோழியர்களும்தான் எனனை நெருங்கிப் போரிடுங் காலம்; இந்த ஆனிமாதம் சென்று ஆடி மாதம் முடியும் எல்லையில் வருவது கார்காலத் திற்குரிய ஆவணி மாதத்தின் காலம்; புன்னை மரங்களும் பிச்சி என்னும் மல்லிகையும் தங்களுக்குள்ளே மகிழ்ச்சியுற்றுப் பொன்னுள்ள பவளம்போன்ற வாயைத் திறந்து மலர்களைப் பொழியும் காலம்; செந்நெற் பயிர்களையுடைய வயலில் பறவைக் கூட்டங்கள் சூழ்கின்ற காஞ்சிபுரமாகிய வள நாட்டையுடையவனான, கொடையாளி என்று சொல்லப்படும் நந்திப்பல்லவனது பெரிய தோளைச் சேராத காலம்; எனது எளிமையைக்கண்டு சந்திரன் மிக்க ஒளிவீசி எரிகின்ற காலம்; இந்தக் காலத்தில், அத்தலைவர் என்னை முற்றிலும் மறந்து போய்விட்டாரே (இதற்கு என் செய்வேன்? எ-று.)

புன்னைமலர் வெண்மையான இதழ்களும் பொண் போன்ற துய்யும் பவளம் போன்ற காயும் பெற்றிருக்கும். ஆதலால் பொற்பவள வாய் திறந்து என்றார். 'புன்னை மகிழ்ந்து பொற்பவளவாய் திறக்கப் பிச்சி மலர் சொரியும் காலம்' எனலுமாம்.

இது, 'இரவலர் வாய்திறந்து கேட்க மனமகிழ்ந்து நந்தி பொருளைக் கொடுப்பவன்' என்பதை உள்ளுறையாகக் கொண்டுள்ளது.

இளந்தலை - எளிமை. இச் செய்யுளில் ஆனி, ஆடி, ஆவணி என்ற மாதங்களின் பெயர்கள் வந்துள்ளன.

இது, மேற்செய்யுளைப் போன்றது.

(நேரிசை வெண்பா)

13. ஈட்டு புகழ்நந்தி பாணநீ யெங்கையர்தம்
வீட்டிருந்து பாட விடிவளவுங்—காட்டிலழும்
பேயென்று ளன்னை பிறர்நரியென் றுத்தோழி
நாயென்று னீயென்றே னுன்.

(இ-ள்) தேடிய புகழையுடைய நந்தி மன்னனது பாணனை! நீ எமது தங்கையரான பரத்தையர் வீட்டிலே இருந்து இரவு விடியும்வரையும் நேற்றுப் பாட, அதனைக் கேட்டு எனது அன்னை, அவ்வொலி காட்டிலே அழுகின்ற பேயினது குரல் என்றாள்; மற்றையவர்கள் அது நரியின் குரல் என்றார்கள்; எனது தோழியோ அது நாயின் அழுகைக் குரல் என்றாள்; நான் அது உனது பாடலே என்று சொன்னேன்—(எ-று.)

பரத்தையரிடத்துச் சென்ற தலைவன், தலைவியிடத்துப் பாணனைத் தூதாக அனுப்பியபோது, தலைவி அப்பாணனுக்குக் கூறியது. தலைவனைப் பரத்தையர் வீட்டிற்கு அழைத்துச் சென்றவன் பாணனை யாதலால், தலைவி அவனது செயலைக் குறிப்பாகக் கூறி இகழ்ந்தனள்.

இது, இருவிகற்பத்து ஈராசிடையிட்ட நேரிசைவெண்பா.

(கட்டளைக் கலித்துறை)

14. கோட்டை யிடித்தகற் குன்றக்கிக் குன்றக முக்கித்தெவ்வர்
நாட்டை மிதிக்குங் கட்டாக்களிற் றுளந்தி நாட்டினிற் பொற்
ரோட்டை மிதித்தந்தத் தோட்டுடு பாய்ந்து சுருளாகக்
காட்டை மிதிக்குங் கயற்கண்ணி யோசுரங் கால்வைப்பதே.

(இ-ள்) கோட்டையை இடித்து அகழியை மலைபோல்
மேடாகத் தூர்த்து, மலைபோல் உயர்ந்த இடங்களை அகழி
போலப் பள்ளமாக்கிப் பகைவரது நாட்டை மிதித்துச்
செல்லும் ஆண் யானையையுடைய நந்திமன்னவனது நாட்
டிலே, காதிலணிந்த பொன்னாலான தோட்டை மிதித்து,
அந்தத் தோட்டினிடையாகச் சென்று சுருண்ட கூந்தலாகிய
காட்டை மிதிக்கின்ற கெண்டைமீன் போன்ற கண்களை
யுடைய மகளோ, இச் சுரத்தில் கால்வைத்து நடந்து செல்
வது? (எ-று.)

இது, தோழி தலைவியை அழைத்துக் கொண்டு செல்லும்
படி உடன்போக்கை உணர்த்தியவழித், தலைவன் உடன்
போக்கை மறுத்துரைத்தல் ஆம். அல்லது, தலைவி தலைவ
னுடன் உடன் போகியவழி அவளது தன்மை நினைந்து
நற்றாய் புலம்பல் ஆம்.

‘தலைவியின் கண்பார்வை காதுத்தோட்டை மிதித்து
அதன் வழியே சென்று கூந்தற்காட்டை மிதிக்கும்’ என்றதால்
அவள் பாலை வனத்தையும் அதற்கப்பாற்பட்ட காட்டையும்
மிதித்து நடக்க வல்லவளாவாளோ என எண்ணியதாம்.

இது, நேரசையாற் றொடங்கிய கட்டளைக் கலித்துறை.

(நேரிசை வெண்பா)

15. செந்தழவின் சாற்றைப் பிழிந்து செழுஞ்சீதச்
சந்தனமென் ருரோ தடவினுர்—பைந்தமிழு
யாய்கின்ற கோனந்தி யாகந் தழுவாமல்
வேகின்ற பாவியேன் மெய்.

(இ-ள்) பசுமையான தமிழை ஆராய்கின்ற நந்தி மன்ன
வனது மார்பைத் தழுவாமல், வேகின்ற பாவியேனது உடம்

பின்மேல், செம்மையான தீயினது சாற்றைப் பிழிந்து, செழுமையாவ குளிர்ந்த சந்தனமென்று சொல்லித் தோழியரில் யாரோ தடவினார்—(எ-று.)

தலைவனது பிரிவால், தோழி ஆற்றுவிக்கவும் ஆற்றாது தலைவி யிரங்கல். பிரிவுத் துன்பத்தால், தோழியர் தன் மேலே பூசிய சந்தனமும் தலைவிக்குத் தீப்போன்றிருந்தது.

இஃது, இருவிகற்பத்து ஓராசிடையிட்ட நேரிசை வெண்பா.

(கட்டளைக் கலித்துறை)

16. சதிராக நந்தி பரன்றனைக் கூடிய தையலரை
யெதிராக்கி யென்னை யிளந்தலை யாக்கியென் னங்கமெல்லா
மதிராக்கித் தூசு மழுக்காக்கி யங்கமங் காடிக்கிட்ட
பதராக்கி யென்னையும் பற்றும் லாக்கிய பாலகனே.

(இ-ள்) திறமாக நந்திமன்னனைக் கூடிய மகளிரை எனக்கு எதிராகச் செய்து, என்னை எளிமையாக்கி, என் உறுப்புக்களை எல்லாம் நடுங்கச்செய்து, எனது ஆடையையும் அழுக்காகச் செய்து, எனது உடம்பை அங்காடிக் கடைக்கிட்ட பதர்போல் ஆகச்செய்து, என்னையும் தகுதியில்லாமற் செய்த மைந்தன் இவனே ஆகும்! (எ-று.)

அங்காடி-கடை. அங்காடியில் பதரை இட்டால் ஒதுக்கித் தள்ளப்படுதல் போலத், தலைவனால் நீக்கப்பட்டாள் என்பது குறிப்பு. 'பாலகன் இவனே' என்பது இசை எச்சம்.

இது, தலைவன் பரத்தையிற் பிரிந்தது கண்டு வருந்திய தலைவி, தன் மைந்தனோடு வெறுத்துக் கூறியது.

இஃது, நிரையசையால் தொடங்கப்பட்ட கட்டளைக் கலித்துறை.

(நேரிசை வெண்பா)

17. ஓடுகின்ற மேகங்கா னோடாத தேரில்வெறுங்
கூடு வருகுதென்று கூறுங்கோ—ஐடியே

நந்திச்சி ராமனுடை நன்னகரி என்னுதலைச்
சந்திச்சி ராமாகிற் றுன்.

(இ-ள்) எனக்கு முன்பாக வானத்திலே ஓடுகின்ற மேகங்கள்! நீங்கள் சிறந்த இராமனான நந்திமன்னனது நல்ல நகரத்தில் உள்ள, நல்ல நெற்றியையுடைய என் மனைவியை எதிர்ப்பட்டிரானால், உங்களுக்கு ஒப்பாக ஓடாதஇத்தேரிலே, உயிரற்ற உடம்பு வருகின்றது என்று சொல்லுங்கள்-(எ-று.)

வினைமுற்றி மீளும் தலைமகன், தன் எதிர்ப்பட்ட மேகத்தைப் பார்த்துத், தான் தலைவிக்கு மீண்டுவருவதாகக் குறித்த கார்காலம் வந்து விட்டதை உணர்ந்து, மேகத்தை விளித்துக் கூறினான். 'பாகனே! விரைந்து தேரைச் செலுத்துவாயாக என்பது இதன் குறிப்பு.' தன்னுயிர், தலைவியிடத்தே முன்னதாகச் சென்றுவிட்டதாக எண்ணித் தன்னை 'வெறுங்கூடு' என்று கூறினான்.

'கூறுங்கள்' என்பது, கூறுங்கோள் என ஆயது, 'மலை கிழவோனே' (திருமுரு) என்றதுபோல. அகரம் ஓகாரமாதலைத் தொல்காப்பியர், 'கிழவோன்மேன' என உடம்பொடு புணர்த்தலால் கொள்ளவைத்தார்.

இஃது, இருவிகற்பத்து ஓராசிடையிட்ட நேரிசை வெண்பா.

(தரவு கொச்சகக் கலிப்பா)

18. மண்ணெலா முய்ய மழைபோல் வழங்குகரத்
தண்ணுலா மாலைத் தமிழ்நந்தி நன்னுட்டிற்
பெண்ணிலா லூரிற் பிறந்தாரைப் போலவரும்
வெண்ணிலா வேயிந்த வேகமுனக் காகாதே.

(இ-ள்) உலகமெல்லாம் பிழைக்க மழைபோலக் கொடுக்கும் கையையுடைய, குளிந்த உலா மாலையைப் பெற்ற தமிழை உணர்ந்த நந்தி மன்னனது நாட்டிலே, பெண் இல்லாத ஊரிலே பிறந்தவர்களைப்போல, என்மேற் கொடுமையோடு வருகின்ற வெண்ணிலாவே! உனக்கு இந்தக் கொடுமை ஆகாது—(எ-று.)

இச் செய்யுள், தலைவி தலைவனது பிரிவிலே நிலவுகண்டு வருந்திக் கூறியது. பெண்ணில்லா வீட்டில் பிறந்தார் என்னாது, ஊரில் பிறந்தார் என்றது, சந்திரனது கொடுமை மிகுதியைக் காட்டிற்று. உலக இயல்பிலே, ஒருவர் கொடுமை செய்தால், 'நீ ஆணுடன் பெண்ணுடன் பிறக்கவில்லையா?' என்று கேட்பது வழக்கு. அதனை ஒட்டி உள்ளது இச் செய்யுள்.

இது, நாற்சீரடியால் துள்ளலோசை பெற்றுவந்த தரவு கொச்சகக் கவிப்பா.

(கட்டளைக் கலித்துறை)

19. காவிய னந்த மெடுத்தான் மதன்கைக் கரும்பெடுத்தான்
மேவிய னந்த வனம்புகுந் தானினி வேட்டஞ்செய்வா
னுவிய னந்தமுண் டோவுயிர் தான்விட் டகலுமுன்னே
தேவிய னந்திக்கிங் காரோடி விண்ணப்பஞ் செய்குவரே.

(இ-ள்) மன்மதன் அம்பாகிய நீலோற்பல மலர் பல வற்றை எடுத்தான்; கையில் வில்லாகிய கரும்பை எடுத்தான்; மேலும் அம்புகளை விரும்பிப் பல சோலைகளினுள்ளே புகுந்தான்; இனி, நம் உயிரை வேட்டையிடத் துவங்குவான். நமக்கு அவன் வேட்டைக்குத் தப்புதற்கு உயிர் பல உள்ளனவோ? இல்லை. ஆகையால், என் உடலை உயிர் விட்டு நீங்கு முன்னே, எனது நிலையைத் தெய்தத்தன்மை பொருந்திய நந்திக்கு ஓடித் தெரிவிப்பவர் யாவர் உள்ளனர்?—(எ-று.)

இது, வேனிற்காலம் கண்டு தலைவி இரங்கிக் கூறியது. மன்மதனுக்குக் கரும்புவில்லும், முல்லைப் பூ, தாமரைப் பூ, மாம்பூ, அசோகம் பூ, நீலோற்பல மலர் (கருங்குவளைப்பூ) ஆகிய ஐந்து மலர்கள் ஐந்து அம்புகளும் ஆகும்; அந்த அம்புகளின் செயலும் வெவ்வேறாகும். தாமரை மலரம்பு தலைவன் நினைவை உண்டாக்கும்; மாம்பூவம்பு உடம்பில் பசலையை உண்டாக்கும்; அசோக மலரம்பு உணவைப் போக்கும்; முல்லைமலரம்பு மயங்கிக் கிடக்கச் செய்யும்; நீலோற்பல மலரம்பு உயிரைப் போக்கும்.

நினைக்கு மரவிந்தம் நீள்பசலை மாம்பூ
அனைத்துணவு நீக்கு மசோகம்—வனத்துலவு
முல்லை கிடைகாட்டும் மாதே முழு நீலம்
கொல்லு மதனம்பின் குணம். (இரத்தினச் சுருக்கம் 9)

ஆகையால், மன்மதன் மற்றைய மலரம்புகளோடு நீல மலர்க்
கணையை மிக எடுத்தான் என்று கூறினார். ஏகாரம், ஈற்றசை.
விண்ணப்பம், வடசொற்றிரிபு. இது, நேரசையால் தொடங்
கிய கட்டளைக் கலித்துறை.

(நேரிசை வெண்பா)

20. செய்ய கமலத் திருவுக்கு முன்பிறந்த
தய்ய லுறவு தவிர்த்தோமே—வைய
மணக்கும் பெரும்புகழான் மானபர னந்தி
யிணக்கம் பிறந்தநா ளின்று.

(இ-ள்) உலகத்திலே விளங்கும் பெரும்புகழை உடைய
வனும், மானத்தை மேலாகக் கொண்டவனும் ஆகிய நந்தி
மன்னனது நட்பு உண்டான நாளாகிய இன்று, சிவந்த
தாமரை மலரில் இருக்கும் திருமகளுக்கு முன்னே பிறந்த
மூதேவியின் உறவு நீங்கப்பெற்றேம்—(எ-று.)

நந்தியின் கொடையைப் புகழ்ந்தது. பாடாண்டிணைப்
பாட்டு. 'தையல்' எனின், எதுகை பொருந்தாது; ஆகையால்
'தய்யல்' என எழுத்துப் போலி கொண்டார்.

இஃது, இருவிகற்பத்து ஈராசிடையிட்ட நேரிசை
வெண்பா.

(கட்டளைக் கலித்துறை)

21. வாகுரு மென்முலை வார்த்தைகண் டுரு மதிமுகத்தில்
வேருரு மேனி வியன்றனி குரும் விசயனுக்குத்
தேருரு மானந்தி தேசபண் டாரிதெள் ளாறைவெற்பிற்
காசூர் குழவிக்குக் காதள வுருங் கடைக்கண்களே.

(இ-ள்) அர்ச்சனனுக்குத் தேர்ச்சாரதியாய்த் தேரைச்
செலுத்திய திருமாலான நந்தியும், தேச பண்டாரியும் ஆகிய

நந்திப்பல்லவனது, தெள்ளாறை என்னும் ஊரிலுள்ள மலையில், மேகம்போன்ற கூந்தலையுடைய தலைவிக்கு, மென்மையான கொங்கைகள் கச்சுக்கு அடங்காது மேற்படும்: அவளது சொற்கள் கற்கண்டினும் சுவைமிகும்; மதிபோன்ற முகத்திலே வியர்வை தோன்றும்; அவளது உடம்பு சிறந்த மாந்தளிரினும் மேம்படும்; அவளது கடைக்கண்கள் காதளவாகச் செல்லும்-(எ-று.)

இயற்கைப் புணர்ச்சியின் பின், தலைவியின் கூட்டம் இனி எவ்வாறு கிடைக்கும் என ஏக்கமுற்றிருந்த தலைவனைக் கண்டு, தோழன் 'இவ்வருத்தத்திற்குக் காரணம் என்ன' என வினாவியபோது, தோழனுக்குத் தான் கலங்கிய வரலாற்றைக் கூறி, அவளது இயல்பையும் இடத்தையும் கூறினான். ஆகையால், இஃது இயலிடங் கூறல் என்னும் துறை.

ஏகாரம், ஈற்றசை.

இது, நேரிசையால் தொடங்கிய கட்டளைக் கலித்துறை.

(நந்தி இறந்தபின்பு பாடிய செய்யுள்)

22. வானுறு மதியை யடைந்ததுன் தட்பம்
மறிகடல் புகுந்ததுன் பெருமை
கானுறு புலியை யடைந்ததுன் சீற்றங்
கற்கபக மடைந்ததுன் கொடைகள்
தேனுறு மலரா ளரியிடம் புகுந்தாள்
செந்தழ லடைந்ததுன் மேனி
யானு மென்கவியு மெவ்விடம் புகுவேம்
நந்தியே யெந்தை பிரானே!

(இ-ள்) நந்தி மன்னனே! எனது தந்தையே! உபகாரியே! உனது குளிர்ந்ததன்மை வானத்தில் உள்ள சந்திரனிடத்தே சேர்ந்தது; உன் பெருமை அலைமடங்குகின்ற கடல்குழந்த உலகத்தில் பரவியது; உனது கோபம் காட்டிலிருக்கும் புலியினிடத்தே புகுந்தது; உனது கொடுக்குந் தன்மைகள் கற்கபக விருட்சத்தை அடைந்துவிட்டன; உன்னிடத்திருந்த

தாமரை மலரில் இருப்பவளான திருமகள் திருமாலினிடத்தே புகுந்தாள்; உனது உடம்பு சிவந்த தீயிலே புகுந்தது; உன்னை அடுத்திருந்த யானும் எனது வறுமையும் இனி எவ்விடத்தே சென்றடைவோம்?-(எ-று.)

தட்பம் = குளிர்ச்சி = இரக்கம்.

நந்தியினது இனிய தண்மை அவனிறந்ததால் அவ்வுலகத்தில் இல்லாமல் மதியினிடத்தே போய்ப் புக்கது. ஆதலால் அது கழிந்தது. இனித் தண்மை என்பது சந்திரனிடத்திலன்றி மற்றையோரிடத்தில் இல்லை. அவன் பகைவர்மேற்கொள்ளும் கடுங்கோபம் அவனிறந்ததால் மக்களைவிட்டுப் புலியினிடத்தே புகுந்தது; இனி எதிரியை வெல்லக்கொள்ளும் விடாப்பிடியான கோபம் புலியினிடத்தே அன்றி மனிதர்களிடத்தில் இல்லை. அவனது கொடை அளவிறந்தது. அவன் மற்றவர்க்கு வேண்டுவதே அளிக்கும் இயல்பினன். அவனது கொடைத்தன்மை அவனிறந்ததால் இவ்வுலகத்தைவிட்டு வானுலகிற் சென்று கற்பகவிருட்சத்தை அடைந்தது. இனிக் கொடுக்கும் தன்மையைக் கற்பகத்தினன்றி மற்றையோரிடத்துக் காணமுடியாது. நந்தியினிடத்தே தங்கியிருந்த திருமகள் அவனிறந்ததால் இவ்வுலகத்தைவிட்டுத் திருமாலினிடத்திற்கே சென்றுவிட்டாள். இனித் திருவைக் காணமுடியாது. நந்தியின் அழகமைந்த உடம்பு தீயினால் எரிக்கப்பட்டது. இனி இவ்வாறமைந்த உடம்பைக் காணுதல் அரிது. செல்வத்தாலும், கொடையாலும், வீரத்தாலும், தண்மையாலும் நந்திபெற்ற புகழ், அவன் இறந்ததால் அவனுக்குப் புகழுடம்பாய் இவ்வுலக முழுவதும் பரவி நின்றது. நந்தியின் பூதஉடம்பு அழிந்ததே அன்றிப் புகழுடம்பு அழியவில்லை. இவ்வாறு, நந்தியின் தன்மைகள் எல்லாம், நந்தி இறந்தபின் தத்தமக்கு ஓர் இடந்தேடி அடைந்ததை அறிந்த புலவன், அவ்வண்ணமே தானும் சென்று அடைவதற்கு வேறொரு இடம் இல்லாமையை அறிந்து நந்தியை விளித்து, இனித், தானும் தனது கலியைப் போக்க எவ்விடம் செல்வது என்று இரங்கிக் கூறினான். தனக்குப் புகலிடம் வேறில்லை என்பதை அறிந்த புலவன், தன்னை

யடைந்த கலிக்கும் தன்னைவிட்டுச் செல்லுமிடம் வேறு இல்லை என்பதை யுணர்ந்து, 'யானும் என் கலியும் எவ்விடம் புகுவோம்' என்று கூறினான்.

இச் செய்யுள் கையறுநிலை. "செய்கழன் மன்னன் மாய்ந்தெனச் சேர்ந்தோர், கையறவுரைத்துக் கைசோர்ந்தன்று" "கழிந்தோன்றன் புகழ் காதலித்துரைப்பினு மொழிந்தனர் புலவர் அத்துறை என்ன." (புற-வெ-பொ-14-15)

இச் செய்யுள், விளம், விளம், விளம், மா, விளம், விளம், மா என்னும் சீரமைப்பில் வந்த, எழுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்.

சில பிரதிகளில், இப்பாடல் கீழே கண்டவாறு உள்ளது.

வானுறு மதியை யடைந்ததுன் வதனம்

மறிகடல் புகுந்ததுன் கீர்த்தி

கானுறு புலியை யடைந்ததுன் வீரம்

கற்பக மடைந்ததுன் கரங்கள்

தேனுறு மலராள் அரியிடம் புகுந்தாள்

செந்தழல் அடைந்ததுன் தேகம்

நானுமென் கலியு மெவ்விடம் புகுவேம்

நந்தியே நந்தயா பரனே.

சில பிரதிகளில்

அதிகமாகக் காணப்பட்ட செய்யுட்கள்

அடையாற்று, மகாமகோபாத்தியாய உ. வே. சாமி நாதைய்யர் நூல்நிலையச் சுவடியிலும், சென்னை அரசாங்க நூல்நிலையத்து ஒரு பிரதியிலும் காணப்பட்ட செய்யுள்.

(எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்)

1. கண்ணென்பது மிளையேமொழி வாயென்பது மிளையே
காதென்பது மிளையேஇது காலந்த விளடைவோ
நண்ணும்பனை யோலைச்சுரு ளரசன்றிரு முகமோ
நண்ணுவரு தாதாவுனை விண்ணுட்டிடை விடுவேன்

பண்ணும்புல வெட்டுத்திசை யேகம்பல வானு
 பாபத்திற லோநந்திதன் மறவோர் களித்தே
 பெண்ணென் பவன் வாயைக்கிறி தூதன் செவிஅறடா
 பெண்ணுங்கிடை யாதிங்கோரு மண்ணுங்

கிடை யாதே.

(இ-ள்) அரசனிடமிருந்து இங்கே வந்த தூதனே! நீ கொண்டு வந்த அரசனது திருமுகத்திலே கண்களும் இல்லை; பேசும் வாயும் இல்லை; காதும் இல்லை. பொருந்திய பனை யோலையின் சுருள் அரசனது திருமுகமோ? இது காலத்தின் வேறு பாட்டால் உண்டான செய்கையோ? நன்மை செய்யும் புகழ் எட்டுத்திசையிலும் பரவுகின்ற அம்பலவாணனே! இது பாபத்தின் வலிமையோ? அடா! நந்திமன்னனது மறவர் களித்தே பெண் கொடு என்று கேட்பவனது வாயைக் கிழி; வந்த தூதனது காதை அறு; இங்கே பெண்ணும் கிடையாது; ஒரு மண்ணும் கிடையாது, போ-(எ-று)

‘போ’ என்பது குறிப்பெச்சம். இச்செய்யுள், முன்னே கூறியது போன்ற மறம் என்னும் செய்யுள். அரசனது ஓலையைத் ‘திருமுகம்’ என்று கூறுதல் மங்கலவழக்கு. ஓலையைத் திருமுகம் என்று சொல்லித் தூதன் கொடுத்ததனால், மறவன் அதில் திருமுகம் என்றதற்கேற்ப, கண் வாய் காது முதலிய உறுப்புக்கள் இல்லையே என்று இகழ்ந்து கூறினான்.

கீழ்வரும் செய்யுட்கள் அடையாற்றுப் பிரதியில் மட்டும் காணப்பட்டவைகள்:

(காலம்)

(எண்சீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரியவிருத்தம்)

2. பருவ முகிலெழுந்து மழைபொழியுங் காலம்
 பண்டுறவாக் கியதெய்வம் பகையாக்குங் காலம்
 வருவர் வருவர் என்று வழிபார்க்குங் காலம்
 வல்வினையேன் தளியிருந்து வாடுமொரு காலம்
 ஒருவர்நமக் குண்மைசொலி உரையாத காலம்
 ஊருறங்க நம்மிருகண் உறங்காத காலம்

இருவரையும் இந்திலம்விட் டழிக்கின்ற காலம்
இராசமன்னன் நந்திதோள் சேராத காலம்.

(இ-ள்) இந்தக் காலமானது மேகங்கள் எழுந்து மழை பெய்யும் கார்ப்பருவமாகிய காலம், முன்னே நமக்கு உறவை உண்டு பண்ணிய தெய்வம் இப்பொழுது பகையை உண்டு பண்ணும் காலம், நம்தலைவர் வருவார் என்று வழியைப் பார்த்திருக்குங் காலம், கொடிய பாபத்தையுடையேன் தனியாக இருந்து வாட்டமுறுங் காலம், நமக்கு ஒருவரும் உண்மையைச் சொல்லாத காலம், ஊரார் உறங்க நமது இரண்டு கண்களும் உறங்காத காலம், நம்மிருவரையும் இந்த உலகத்தை விட்டுப் போக்குங் காலம், நந்திமன்னனது தோளை நாம் தழுவாத காலம் ஆகும்-(எ-று)

இது, காலம் என்னும் உறுப்பாகும். இருவரையும் என்றது தன்னோடு தோழியையும் சேர்த்துக் கூறியதாம்.

(நேரிசை வெண்பா)

3. இரும்புழுத புண்ணிற்கு இடுமருந்தோ அன்றோ
அருந்துயரம் தீர்க்கும் அனையே—பெரும்புலவர்
தன்கலியைத் தீர்க்கும் தமிழாகரன் நந்தி
என்கலியைத் தீர்ப்பா னிலன்.

(இ-ள்) எனது அரிய துன்பத்தைப் போக்கும் தாயே! நீ என்மேற் பூசுவது மன்மதனது அம்பு தைத்த புண்ணுக்கு இடும் மருந்தோ, அன்றி வேறொன்றோ? பெரிய புலவர்களது துன்பத்தைப் போக்குகின்ற நந்தி மன்னன், எனது துன்பத்தைப் போக்குகின்றான் இல்லையே!-(எ-று.)

இது, தலைவி இரங்கல்;

இஃது, இருவிகற்பத்து ஓராசிடையிட்ட நேரிசை வெண்பா.

செய்யுள் முதற்குறிப்பு

[எண்-பக்க எண்]

அடவேறு	122	ஒரு கோமக	109
அடிவிளக் குந்துகி	161	ஒடரிக்கண் மட	88
அதிர் குரல	69	ஒடுகின்ற மேகங்கா	170
அம்பொன்று	147	ஓம மறைவாண	70
அரிபயி னெடு நாட்டத்	139	ஓராதே	131
அளவு கண் டாற்குடங்	113	கடுவா யிரட்ட	58
அறம் பெருகுந்	128	கண்ணென்பது	176
அன்ன மடமயில்	82	கரியின் முகவனை	27
அன்னையருந் தோழியரும்	167	கலங்கொ ளலங்கல்	93
ஆகாது போக	146	கவரிச் செந்நெற்	87
ஆகிடுக மாமை	117	கால வினை	124
ஆட்குலாங் கடற்படை	73	காவியனந்த	172
ஆயர் வாய்க்குழற்	157	குருகுதிர்முன்	55
ஆர்க்கின்ற கடலோத	98	குலமரபு மொவ்வாத	114
ஆறு விறலடு	104	கைக்குடமி ரண்டுங்	160
இந்தப் புவியி	161	கொண்டலுறும்	154
இரும்புமுத புண்ணிற்கு	178	கொம்புயர் வாமை	151
ஈகின்றது	137	கோட்டை யிடித்தகழ்	169
ஈட்டு புகழ் நந்தி	168	கோதை சோறிற்	63
உண்டி வரையிற்	144	கோலக் கொடி	150
உரைவரம்பிகந்த	80	கோவே மாலை	116
உளமே கொடிமருங்	118	சதிராக நந்தி	170
ஊசல் மறந்தாலு	89	சிவனை முழுது	164
ஊரு மரவமுந்	162	சூழிவன்மத யானை	100
எனதே கலைவனையும்	53	செங்கோல் வளைக்கை	107
என்னையா னேபுகழ்	160	செந்தழலின் சாற்றைப்	169
ஏம வரைசலிக்கு	162	செய்ய கமலத்	173
ஏழைமார் துனை	78	செய்ய வாய்மிகக்	112
ஏறுபாய விளைவித்த	157		

சென்றஞ்சி	71	பாவையர் பரிந்து	148
ஞான்ற வெள்ளருவி	99	பிறைதவழ்	136
தடக்குடை	135	புயங்களிற் பூவைமார்	61
தனக்குரிய	119	புரவல னந்தி	125
தார் வட்டக்கிளி	120	புனத்து நின்ற	95
திருத்தேர் புகழ் நந்தி	163	பொழுதுகண் டாயதிர்	54
திருவின்	129	மங்கையர்கண்	166
திறையிடுமி	137	மண்டல மாய்	34
துயக்குவித்	132	மண்ணெலா முய்ய	172
துளவுகண் டாய்பெறு	158	மதியமெரி சொரியு	110
தொடர்ந்து பலிரந்த	165	மயில்கண்டான்	83
தொண்டை வேந்தன்	57	மலர்ச் சூழ	123
தோளான் மெலியாமே	155	மறமத கரிதிசை	60
நங்கள் கோத்	102	மாட்டாதே யித்தனை	46
நல்கு நந்தியிற்	126	மும்மைப் புவனம்	30
நம்மாவி நங்கொழுநர்	165	மொழியார் தொண்டை	108
நன்றுந் றெடி	76	வட்டன்றே	133
நாணு தித்திரு	105	வலம்வரு திகிரியு	153
நிற்க மன்னவர்	79	வனைவார் குழல்	68
நீண்டதாங் கங்கு	149	வாடை நோக வீசு	62
நூற்கடற் புலவன்	84	வாருறு மென்முலை	173
நெஞ்சாகுல முற்றிங்	64	வானுறு மதியை	174
பகரங்கொ ணெடுந்	101	விடுதிர்கொல்	66
பகையின்றி	140	விரவாத மன்ன ரெல்லாம்	74
பட்டவேந்தர்தம்	145	வினையின் சிலம்பன்	94
பதிதொறு புயல்	72	வீரதீரநல்	85
பருவ முகிலெழுந்து	177	வெண்சங் குறங்கும்	142
பாடிய நாவலரோ	91	வேண்டா ரெண்ணும்	141